

EROS COP

BILETE ÎNVENINATE

#1 Amazon – Cea mai captivantă carte a anului

Bestseller Wall Street Journal

Bestseller Washington Post

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Totul a început cu un misterios bilețel albastru ascuns într-o rochie de mireasă.

Ceva albastru.

Mă aflu într-un magazin cu haine vintage, unde am făcut o descoperire uluitoare.

Cusut în căptușeala unei fabuloase rochii de mireasă era cel mai încântător mesaj pe care îl citisem vreodată: *Îți mulțumesc că-mi transformi visurile în realitate.*

Numele scris în relief pe hârtia albastră era *Reed Eastwood*, cel mai romantic bărbat de pe pământ. Dacă fanteziile mele despre marea iubire s-ar fi oprit aici... Fiindcă de atunci am mai aflat și altceva despre Domnul cu Ochi Strălucitori.

E arogant, cinic și provocator. Soarta a făcut să fie noul meu șef. Asta însă n-o să mă împiedice să aflu povestea din spatele ultimei sale scrisori de dragoste. Care nu s-a terminat cu *Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.*

Dar nu se compară cu povestea dintre noi. Care e mai înflăcărată, mai pasională și mai surprinzătoare decât tot ce mi-aș fi putut imagina vreodată.

Ceva nou.

Și habar n-am cum se va sfârși...

www.eroscop.ro

ISBN 978-606-40-0776-6

EROS COP

EROS COP

Bilete înveninate

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

A black and white photograph of a man with a beard and mustache, wearing a white button-down shirt. He is holding a dark jacket or sweater over his shoulders. The background is dark and out of focus.

EROSCOPI

*Vi Keeland
Penelope Ward*

Bilete îinveninate

Traducere din engleză de
Daniela Purgaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: © Eileen Carey

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEELAND, VI

Bilete înveninate / Vi Keeland, Penelope Ward ; trad. din engleză de
Daniela Purgaru. - București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0776-6

I. Ward, Penelope
II. Purgaru, Daniela (trad.)

821.111

Titlul original: Hate Notes
Autori: Vi Keeland și Penelope Ward

Text copyright © 2018 by Vi Keeland and Penelope Ward
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Lui Kimberly, fiindcă ai găsit
căminul potrivit pentru
Reed și Charlotte*

Capitolul 1

CHARLOTTE

În urmă cu un an, nu m-aș fi aflat într-o astfel de situație. Nu vreau să fiu înțeleasă greșit, nu sunt o snoabă. În copilărie, petreceam ore întregi cu mama scotocind prin rafturile magazinului cu haine la mâna a doua. Iar asta se întâmpla pe vremea când „la mâna a doua“ se numea „bunăvoință“, iar astfel de magazine se aflau, în general, în cartierele muncitorești. În zilele noastre, lucrurile care au fost purtate se numesc „vintage“, se vând în Upper East Side și costă o mică avere.

Purtam haine „ușor uzate“ încă dinainte ca Brooklyn să devină zonă nobiliară.

Problema mea nu era faptul că erau la mâna a doua. Problema mea cu rochiile de mireasă purtate era legată de poveștile lor.

De ce au ajuns aici?

Am luat un umeraș pe care era o frumoasă rochie de bal semnată Vera Wang, cu un corsaj încrucișat și tul în cascadă. *Așteptări ca-n poveștile cu prințese. Divorțată după șase luni, am hotărât. O rochie-sirenă, delicată — Mirele a murit într-un oribil accident de mașină. Devastată, viitoarea mireasă care nu a mai apucat să fie*

mireasă a donat-o bisericii, să fie vândută la târgul anual de haine la mâna a doua. O cumpărătoare cunoscătoare a achiziționat-o la un preț mic și și-a triplat suma investită vânzând rochia mai departe.

Fiecare rochie purtată avea o poveste, iar a mea se potrivea la colecția *El s-a dovedit a fi un nenorocit care înșală*. Am oftat și m-am întors spre cele două femei care se ciorovăiau lângă tejghea, în limba rusă.

— E din colecția de anul viitor, nu-i așa? a întrebat femeia mai înaltă, cu sprâncene ciudate, inegale.

Am încercat să nu fac ochii cât cepele, dar n-am reușit.

— Da. E din colecția de primăvară Marchesa.

Femeile frunzăriseră cataloagele chiar dacă le spuseseam când am intrat, în urmă cu douăzeci de minute, că rochia făcea parte dintr-o colecție viitoare, încă nescoasă la vânzare. Am presupus că voiau să-și facă o idee despre prețurile originale ale designerului.

— Nu cred că o veți găsi încă acolo. Viitoarea mea soacră..., am zis, dar apoi m-am corectat. *Fosta* mea viitoare soacră este rudă cu unul dintre designeri sau cam așa ceva.

Femeile m-au privit o clipă și apoi au început iar să se ciondănească.

Bine, atunci.

— Bănuiesc că mai aveți nevoie de timp, am bombănit.

În fundul magazinului am dat de un raion unde era o pancartă pe care scria LA CUMANDĂ. Am zâmbit. Mama lui Todd ar fi făcut atac de cord dacă aș fi dus-o într-un loc în care pancartele erau scrise greșit. Fusese oripilată când mă însoțise să văd o rochie la un magazin unde nu o serviseră cu șampanie în timp ce eu mă aflam în cabina de probă. Doamne, chiar că mă îmbătasem cu Roth Kool-Aid și aproape că mă transformasem într-una dintre cățelele alea îngâmfate.

Am oftat în timp ce-mi plimbam degetele peste rochiile croite la comandă. Probabil că acestea aveau povești și mai interesante. Mirese eclectice, cu spirit prea liber pentru iubiții sau soții lor plictisitori.

Femei hotărâte, care mergeau împotriva curentului, femei care ieșeau la mitinguri politice, femei care știau ce vor.

M-am oprit în dreptul unei rochii cu croială în forma literei A, decorată cu trandafiri sângerii. Corsajul avea balene metalice îmbrăcate în roșu. *Și-a părăsit iubitul bancher pentru artistul francez care-i era vecin, iar asta a fost rochia pe care a purtat-o când s-a măritat cu Pierre.*

Nicio rochie de designer n-ar fi fost vreodată potrivită pentru astfel de femei, pentru că ele știau exact ce vor și nu le era teamă s-o spună. Făceau ce le dicta inima. Le invidiam. Cândva așa fusesem și eu.

În adâncul sufletului meu eram o fată „la cumandă” — greșeală intenționată. Când mă rătăcisem și devenisem o conformistă? În fața mamei lui Todd nu aveam curaj să spun ce simt și uite-așa ajunseseam să am o astfel de rochie de mireasă, sofisticată și plictisitoare, iar asta era doar începutul.

Când am ajuns la ultima rochie de la raionul LA CUMANDĂ, m-am oprit.

Pene!

Erau cele mai frumoase pene pe care le văzusem în viața mea. Iar rochia nu era albă; avea culoarea fildeșului. Avea *totul*. Era exact ce-aș fi ales dacă aș fi putut să am o rochie *la cumandă*. Nu era o rochie oarecare. Era *rochia!* Topul nu avea bretele și era ușor cambrat. Pene mici și stufoase ieșeau în evidență pe marginea decolteului. Corsajul era acoperit cu un strat de dantelă ce conducea privirea în jos, spre o frumoasă fustă-trompetă. Iar pe poale era amplificată de o mulțime de pene. Această rochie *cânta*. Era magică.

Una dintre femeile de la teighea a observat că mă uitam îndelung la rochie.

— Pot s-o probez?

Ea a dat din cap afirmativ și m-a condus spre o cabină de probă din spate.

M-am dezbrăcat și m-am strecurat cu grijă în rochie. Din nefericire, rochia visurilor mele era cu o mărime mai mică. Se vedea că în ultima vreme mâncasem compulsiv din cauza stresului.

Așa că am lăsat fermoarul de la spate descheiat și m-am minunat când mi-am văzut imaginea în oglindă. *Femeia asta*. Femeia asta nu părea a fi o tânără de 27 de ani, care tocmai își părăsise logodnicul care o înșelase. Femeia asta nu arăta ca cineva care trebuia să-și vândă rochia de mireasă ca să poată mânca și altceva în afară de supă de tăiței de două ori pe zi.

Rochia asta mă făcea să mă simt precum cineva care nu are nicio grijă pe lume. Nu voiam s-o dau jos. Dar, sincer, transpiram și nu voiam să o stric.

Înainte de a o scoate, m-am privit în oglindă pentru o ultimă dată și m-am prezentat persoanei imaginare care admira noul meu look. Cu un aer încrezător, cu mâinile în șolduri, i-am spus:

— Bună ziua, sunt Charlotte Darling.

M-a pufnit râsul, pentru că vorbisem ca un reporter de la știri.

După ce m-am dezbrăcat, atenția mi-a fost atrasă de un petic albastru din interior. Era o bucată de hârtie cusută în căptușeală.

Ceva împrumutat, ceva albastru, ceva vechi, ceva nou. Așa era, nu? Sau invers?

Îmi imaginam că era pe post de „ceva albastru“.

L-am ridicat și am mijit ochii ca să citesc. În partea de sus scria în relief:

Biroul Reed Eastwood

Mi-am trecut degetul peste fiecare literă în timp ce citeam.

Pentru Allison...

Ea zise: „Iartă-mă că sunt o visătoare“, iar el o luă de mână și răspunse: „Iartă-mă că nu am fost aici mai devreme ca să visez cu tine“. — J. Iron Word

Îți mulțumesc că-mi transformi visurile în realitate.

*Cu dragoste,
Reed*

Inima îmi bătea cu putere. Probabil că era cel mai romantic bilet pe care îl citisem vreodată. Nici nu voiam să-mi imaginez cum de ajunsese rochia asta aici. Cum ar fi putut o femeie în toate mințile să renunțe la un sentiment atât de puternic? Dacă înainte credeam că rochia asta avea totul... acum era cu siguranță *totul*.

Reed Eastwood o iubise. *O, nu!* Speram că Allison nu murise. Pentru că un bărbat care scrie astfel de cuvinte cuiva nu lasă dragostea să treacă.

Angajata mi-a strigat:

— E totul în regulă?

Am tras perdeaua în fața ei.

— Da... da. Se pare că m-am îndrăgostit de rochia asta. V-ați gândit cât pot să primesc pentru Marchesa mea?

Ea a clătinat din cap.

— Nu oferim bani. Primiți credit în magazin.

Rahat!

Chiar aveam nevoie de bani.

Am arătat spre rochia cu pene.

— Cât costă rochia asta?

— Putem să v-o dăm în schimbul celeilalte.

Era tentant. Rochia era sufletul meu pereche și mă simțeam ca și când biletul mi-ar fi fost adresat de logodnicul meu imaginar, perfect. Nu voiam să ghicesc povestea din spatele lui. Voiam s-o *trăiesc*, să-mi creez propria poveste pentru această rochie. Poate nu azi, dar cândva, în viitor. Îmi doream un bărbat care să mă aprecieze, care să vrea să-mi împărtășească visurile și care să mă iubească necondiționat. Îmi doream un bărbat care să-mi lase un astfel de bilet.

Locul acestei rochii era la mine în șifonier pentru a-mi reaminti în fiecare zi că dragostea adevărată există.

Am spus fără să mai stau pe gânduri:

— O iau.

Capitolul 2

CHARLOTTE

Două luni mai târziu

CV-ul meu trebuia refăcut. După două ore în care căutasem pe internet anunțuri de angajări, mi-am dat seama că aptitudinile mele trebuiau înflorite.

Slujba temporară de rahat pe care tocmai o încheiasem mă putea ajuta să subliniez experiența mea administrativă. Cel puțin ar fi arătat bine pe hârtie. Am deschis penibilul meu CV în Word și am adăugat ultimul post ocupat, de asistent juridic.

Worman și Asociații. Era un nume care se potrivea mănușă. David *Worman*¹, avocatul cu care lucrasem pe baza unui contract temporar de 30 de zile, era cu adevărat jumătate vierme, jumătate bărbat. După ce am tastat datele și adresa, m-am lăsat pe spătarul scaunului gândindu-mă la ce aș putea menționa ca experiență dobândită cât timp lucrasem pentru măgarul ăsta.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. *Worm* (vierme, în limba engleză) + *man* (bărbat). (N.t.)

Să vedem. Mi-am dus degetul la bărbie. Ce făcusem săptămâna asta pentru bărbatul-vierme? Hmm... Cu o zi în urmă, îi dădusem la o parte mâna de pe fundul meu în timp ce-l amenințam că o să fac plângere la agenția pentru discriminare la locul de muncă. Da, musai să trec asta în CV. Am tastat:

— îndeplinirea mai multor sarcini concomitent, într-un mediu stresant.

Marti, viermele mă învățase să dau înapoi cifrele de la mașina de ștampilat data, astfel încât Fiscul să creadă că cecul lui cu impozitul întârziat fusese trimis la timp și să nu-i aplice penalități. *Bună treabă. Trebuia să adaug și asta:*

— respectarea termenelor-limită.

Cu o săptămână în urmă mă trimisese la La Perla pentru a ridica două cadouri — ceva frumos pentru ziua soției sale și ceva sexy pentru o „prietenă specială“. Aș fi putut să adaug ceva acolo și pentru mine la factura nesimțitului. Dumnezeu mi-e martor că nu-mi puteam permite în perioada asta o pereche de tanga de 38 de dolari, așadar:

— atitudine etică ireproșabilă la locul de muncă și loialitate față de proiectele speciale.

După ce am mai adăugat câteva rahaturi — realizări în fraze pompoase —, mi-am trimis CV-ul la peste zece agenții și mi-am oferit drept recompensă un pahar de vin plin ochi.

Ce viață interesantă duceam! *Aveam 27 de ani, eram singură, în pantaloni de trening și tricou, la nici 8 seara, vinerea, în New York. Însă n-aveam niciun chef să ies. Niciun chef să beau martini de 17 dolari paharul în baruri de fițe, unde bărbați ca Todd purtau costume scumpe pentru a-și ascunde lupul interior. Așa că, în schimb,*

am intrat pe Facebook ca să văd cum erau viețile celorlalți — cel puțin cele afișate.

Newsfeed-ul meu era plin de postări tipice pentru o seară de vineri — zâmbete, poze cu mâncare și bebeluși pe care unele dintre prietenele mele începeau să-i aibă. M-am uitat o vreme, cu mintea aiurea, în timp ce sorbeam din vin... până când am dat peste o fotografie care m-a făcut să încremenesc. Todd postase o poză și altcineva o distribuise. Era cu o femeie, se țineau de mână... o femeie care semăna mult cu mine. Ar fi putut trece drept sora mea. Păr blond, ochi mari albaștri, ten deschis, buze pline și privirea aia prostescă, plină de adorație, pe care o aveam și eu când mă uitam la Todd. După îmbrăcăminte, păreau că se duc la o nuntă. Apoi am citit textul de dedesubt:

Todd Roth și Madeline Elgin își anunță logodna.

Logodna?

În urmă cu 77 de zile — nu că aș fi ținut socoteala — logodna noastră fusese ruptă. Iar el deja se logodea cu altcineva? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu era femeia cu care-l prinsesem!

Trebuie că era o greșală. Cu mâna tremurându-mi de furie, am accesat pagina lui Todd. Dar, desigur, nu era nicio greșală. Erau zeci de mesaje de felicitare, iar el chiar răspunsese la unele dintre ele. În plus, publicase o fotografie cu mâinile lor împreunate, lăsând să se vadă inelul de logodnă de pe degetul ei. *Ne-no-ro-ci-tul-meu-de-i-nel-de-lo-god-nă!* Stilatul meu fost logodnic nici măcar nu se sinchisise să-l schimbe după ce i-l aruncasem în față în timp ce el își trăgea fermoarul la pantaloni. Mai mult ca sigur că nu înlocuise nici salteaua pe care dormisem doi ani înainte de a mă muta. De fapt, probabil că *Madeline* ocupa deja postul de achizitor pentru lanțul de magazine universale Roth — stătea la biroul meu și avea slujba la care eu renunșasem, ca să nu mai trebuiască să-i văd zilnic fața de mincinos.

Mă simțeam... Nu-mi dădeam seama exact cum mă simțeam. Rău. Învinsă. Mânioasă. *Ușor de înlocuit.*

În mod ciudat, nu eram geloasă că bărbatul pe care crezusem că-l iubesc își văzuse de viața lui. Ce mă durea cu adevărat era faptul că mă înlocuise așa de ușor. Confirma că relația noastră nu fusese specială, la urma urmei. După ce o terminasem cu el, jurase să mă recâștige — îmi spusese că eram iubirea vieții lui și că nimic nu-l va opri să-mi dovedească faptul că ne era sortit să fim împreună. După două săptămâni, florile și darurile nu au mai venit. Telefoanele au încetat după trei. Acum știam de ce — își găsisse dragostea vieții... *din nou.*

Șocant chiar și pentru mine, nu am plâns. Doar că mă simțeam tristă. *Foarte tristă.* Odată cu viața, apartamentul, slujba și demnitatea, Todd îmi răpise și idealul în care crezusem întotdeauna: dragostea adevărată.

M-am rezemat de spătar, am închis ochii și am tras adânc aer în piept de câteva ori pentru a mă limpezi. Apoi mi-am zis că nu aveam cum să primesc o astfel de veste și să nu fac nimic. *Ce porcărie!* Nu aveam cum să nu acționez. Așa că am procedat la fel ca orice fată batjocorită din Brooklyn, după ce descoperirea că fostul logodnic nu așteptase ca așternutul să se răcească înainte de a aduce o altă femeie în pat.

Am terminat sticla de vin.

Mda. Eram beată.

Chiar dacă vorbirea nu-mi era afectată, faptul că eram îmbrăcată într-o rochie cu pene, cu fermoarul deschis la spate și beam vin direct din sticlă m-ar fi dat de gol. Cu capul dat pe spate, într-o manieră deloc demnă de o doamnă, am scurs ultimele picături și am trântit sticla pe masă. Laptopul s-a mișcat și a revenit la viață. Fericitul cuplu m-a întâmpinat.

— O să-ți faci și ție același lucru, am spus către ecran dând din deget. Și știi de ce? Pentru că cine a înșelat o dată va înșela mereu.

Iar mă gâdilau nenorocitele de pene de pe rochie. O făcuseră de zeci de ori în ultima oră și totuși de fiecare dată puteam să jur că

un gândac mi se cățara pe picior. Când am întins din nou mâna să-l plesnesc, am atins ceva. *Bilețelul albastru.*

Am ridicat tivul, am întors partea interioară a rochiei și am citit din nou.

Pentru Allison...

Ea zise: „Iartă-mă că sunt o visătoare“, iar el o luă de mână și răspunse: „Iartă-mă că nu am fost aici mai devreme ca să visez cu tine“. — J. Iron Word

Îți mulțumesc că-mi transformi visurile în realitate.

Cu dragoste,

Reed

Inima îmi suspina, plină de dorință. *Atât de frumos! Atât de romantic!* Ce se întâmplase oare cu cei doi, de ajunsese această rochie specială la o fată beată în loc să fie prețuită și transmisă mai departe fiicelor lor? Nu mai suportam să-i văd fața lui Todd. Așa că am tastat pe Facebook: *Reed Eastwood.*

Spre surprinderea mea, au apărut doi indivizi din New York. Primul avea în jur de 65 de ani. Deși rochia era un pic prea sexy pentru o mireasă de vârsta lui, am verificat oricum, pentru a fi sigură. Reed Eastwood avea o soție pe nume Madge și un Golden Retriever botezat Clint. Mai avea trei fiice și plânsese în timp ce o condusesse pe una dintre ele la altar, în urmă cu un an.

Chiar dacă o parte din mine voia să vadă pozele de la nunta fiicei lui Reed, pentru a mă tortura și mai mult, am trecut mai departe, la următorul Reed Eastwood.

Pulsul mi s-a accelerat și m-am trezit brusc din betie când pe ecran a apărut poza lui de profil. *Acest Reed Eastwood era frumos de pica.* De fapt, era atât de chipeș, încât m-am gândit că era posibil să fie fotografia unui model pe care cineva o folosea în glumă sau ca

momeală. Însă, când i-am accesat fotografiile, am găsit mai multe cu el. În fiecare era și mai frumos. Nu avea multe poze, dar ultima pe care am deschis-o era cu el și cu o femeie, făcută în urmă cu câțiva ani. O fotografie de la logodnă — Reed Eastwood și Allison Baker.

Îi găsisem pe autorul biletului albastru și pe dragostea lui.

Telefonul meu dansa pe noptieră ca un bob de fasole mexicană. Am întins mâna și l-am luat exact când intra mesageria vocală. 11:30. La naiba, chiar fusesem dusă. Am încercat să înghit, dar gura îmi era mai uscată decât deșertul. Aveam nevoie de un pahar cu apă, un ibuprofen, un drum la baie și de storurile trase pentru a bloca soarele îngrozitor de strălucitor care bătea în dormitor.

Mahmură, mi-am târât fundul în bucătărie și m-am forțat să mă rehidratez, deși mi-era greață să beau ceva. Exista posibilitatea ca apa și pastilele să o ia în direcție inversă în viitorul apropiat. Trebuia să mă întind. Întorcându-mă în dormitor, am trecut pe lângă laptopul de pe masa din bucătărie. O amintire dureroasă a nopții precedente, învăluită în ceață... a motivului pentru care băusem de una singură o sticlă cu vin.

Todd s-a logodit.

Eram nervoasă pe el, pentru că mă simțeam ca naiba astăzi. Și chiar mai nervoasă pe mine, pentru că îi permisese să-mi distrugă încă o zi din viață.

Of!

Memoria mea era încetoșată, însă fotografia cu fericitul cuplu era, bineînțeles, clară ca lumina zilei. M-am simțit brusc invadată de panică — *Doamne, sper că nu am făcut vreo tâmpenie și să nu-mi amintesc.* Am încercat să ignor gândul, ba chiar am ajuns până la ușa dormitorului, însă știam că nu aș fi putut să-mi găsesc liniștea din cauza nesiguranței. M-am întors la masă, am deschis laptopul și am intrat direct în mesagerie. Am răsuflat ușurată văzând că nu-i scrisesem lui Todd, așa că m-am întors în pat.

Abia după-amiază am început în sfârșit să mă simt om și am făcut un duș. Când am terminat, am scos încărcătorul din telefon, m-am așezat pe pat, cu părul înfășurat în prosop, și m-am uitat la mesaje. Uitasem că telefonul mă trezise mai devreme, până când am observat că aveam un mesaj vocal. Probabil, încă o agenție de locuri de muncă part-time care voia să irosească o zi intervievându-mă, deși nu avea nicio slujbă de oferit. Am apăsat pe butonul *Redare* și am luat peria pentru a mă pieptăna în timp ce ascultam.

Bună ziua, domnișoară Darling. Sunt Rebecca Shelton de la Eastwood Properties. Vă sun în legătură cu solicitarea de vizionare a apartamentului de lux din Millennium Tower. Avem o prezentare astăzi, la ora 4. Domnul Eastwood se va afla la fața locului dacă doriți să faceți un tur după aceea, poate în jurul orei 5 în seara aceasta? Vă rog să ne sunați pentru a ne spune dacă programul dumneavoastră vă permite să veniți. Numărul nostru este...

N-am reușit să aud numărul pe care mi-l lăsase, pentru că scăpasem telefonul pe pat. O, Doamne! Uitasem complet că-l căutasem pe tipul cu biletul albastru. Încet-încet, ceața din mintea mea s-a risipit. Chipul lui. *Chipul lui superb*. Cum să-l fi uitat? Mi-am adus aminte că mă uitasem la fotografiile lui... apoi la datele personale... ceea ce mă condusesese la Eastwood Properties. Însă nu-mi aminteam altceva.

Am luat laptopul, am căutat în istoric și am deschis ultimul site pe care îl accesasem.

Eastwood Properties este una dintre cele mai mari firme independente de brokeraj din lume. Facem conexiunea între proprietăți exclusive dintre cele mai prestigioase și cumpărătorii calificați, asigurând discreție maximă pentru ambele părți implicate. Dacă sunteți în căutarea unui apartament de lux în New York cu o vedere spre parc, a unei case pe malul mării în Hampton, a unui castel fermecător într-o zonă montană sau sunteți gata pentru a avea propria insulă privată, Eastwood este locul în care încep visurile dumneavoastră.

Era un link pentru căutarea proprietăților, așa că am scris numele locului pe care îl menționase femeia în mesajul audio: *Millennium Tower*. Cum era de așteptat, a apărut proprietatea scoasă la vânzare. Cu doar 12 milioane de dolari puteam avea propriul apartament de lux pe Columbus Avenue, cu priveliște uluitoare spre Central Park. *Să vă scriu un cec.*

După ce mi-au curs balele uitându-mă la un clip cu zeci de fotografii, am apăsat pe butonul pentru programare în vederea vizionării proprietății. S-a deschis o fereastră, iar în partea de sus scria: *Pentru confidențialitatea și siguranța vânzătorilor noștri, toți potențialii cumpărători sunt obligați să completeze un formular pentru a viziona proprietățile. Numai cumpărătorii care îndeplinesc criteriile noastre stricte de precalificare vor fi contactați.*

Am pufnit. *Mari criterii de precalificare ai, Eastwood!* Deși nu eram sigură că aveam bani de tren pentru a ajunge în locul acela elegant, ce să mai zic de cumpărat! Dumnezeu știe ce scrisesem acolo, de mă calificasem.

Am închis site-ul și tocmai când voiam să opresc laptopul și să mă întorc în pat, m-am hotărât să mai arunc o privire pe Facebook la Dl Romantic.

Doamne, era superb!

Ce-ar fi dacă...

N-ar trebui.

Nu iese nimic bun dintr-o idee care-ți vine la beție.

Nu puteam.

Dar...

Chipul acela...

Și biletul acela.

Așa de romantic! Așa de frumos!

În plus... nu văzusem niciodată cum arăta un apartament de lux, de 12 milioane de dolari.

Chiar n-ar fi trebuit.

Și totuși... Îmi petrecusem ultimii doi ani făcând tot ce *trebuia să fac*. Și unde ajunseseam?

Chiar aici. Fix în acest loc, mahmură și fără serviciu, într-un apartament de rahat. Poate că venise timpul să fac lucrurile pe care *nu ar fi trebuit* să le fac. Mi-am luat telefonul și am rămas o vreme cu degetul pregătit să apăs pe butonul *Apel*.

La naiba!

Nimeni nu va afla. Ar putea fi amuzant — să mă gătesc și să joc rolul unei bogătane din Upper West Side în timp ce-mi satisfăceam curiozitatea cu privire la acest bărbat. Ce era rău în asta?

Nimic. *Totuși, despre curioși se spune că...*

Am apăsat pe *Apel*.

— Bună ziua. Sunt Charlotte Darling, vă sun pentru a confirma o întâlnire cu Reed Eastwood...

Capitolul 3

CHARLOTTE

— Puteți să aruncați o privire în jur sau să stați aici în hol... cum preferați. Domnul Eastwood tocmai încheie întâlnirea precedentă și vă va primi curând.

Se pare că era nevoie de mai mult de o singură persoană pentru a prezenta un apartament fișos. Pe lângă Reed Eastwood, aflat undeva în apropiere, mai era o gazdă care primise rolul de a mă întâmpina și a-mi oferi un pliant lucios cu informații despre proprietate.

— Mulțumesc, am zis înainte ca tipa să dispară.

Am rămas în hol ținând în mână poșeta verde Kate Spade pe care reușisem s-o iau la lichidarea de stoc de la T.J. Maxx și simțindu-mă ca și când totul era o greșeală foarte mare.

Trebuia să-mi reamintesc *de ce* mă aflam aici. Ce aveam de pierdut? Absolut nimic. Viața mea era un dezastru, așa că măcar îmi puteam satisface curiozitatea în legătură cu autorul biletului albastru, după care aveam să las totul în urmă. Trebuia însă să știu ce se întâmplase cu el... cu ei... și-apoi îmi vedeam de drumul meu.

După o jumătate de oră, încă așteptam. Auzeam discuția estompată de alături, însă nu am văzut pe nimeni ieșind.

Apoi s-a auzit ecoul unor pași pe pardoseala de marmură.

Inima a început să-mi bată mai repede, însă pulsul mi-a revenit la normal când am văzut-o pe tipa care mă întâmpinase, apărând în hol însoțită de un cuplu înstărit, dacă judecam după aspect, pe care l-a condus spre ieșire. Nici urmă de Reed Eastwood.

Ținând în brațe un cățeluș alb, femeia mi-a zâmbit, după care au dispărut toți trei în lift.

Unde e tipul?

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva uitase cu totul de mine. Era așa de liniște! Exista oare o ieșire prin spate? Deși probabil că ar fi trebuit să rămân în hol, m-am hotărât să mă plimb puțin și să intru într-o bibliotecă mare.

Mobilierul era din lemn întunecat, cu o linie masculină. Fiecare perete era acoperit din podea până în tavan cu rafturi deschise, pline de cărți. Sub tălpile mele era un covor persan care probabil costa mai mult decât venitul meu pe tot anul.

Mirosul de cărți vechi era amețitor. M-am îndreptat la întâmplare spre unul dintre rafturi și am luat prima carte care mi-a căzut sub ochi: *Aventurile lui Huckleberry Finn*, de Mark Twain. Auzisem despre această carte cu ani în urmă, la școală, dar nu-mi aduceam aminte nici în ruptul capului despre ce era vorba.

— Primul mare roman american, dar depinde pe cine întrebi.

Am început să tremur auzind vocea gravă, pătrunzătoare. Era genul de voce care trece direct prin tine.

Ducându-mi mâna la piept, m-am întors spre el:

— M-ați speriat.

— Credeți că sunteți singură?

Am înghețat... pur și simplu am înghețat, în timp ce m-am uitat mai bine la el. Reed Eastwood era la fel de întunecat și de intimidant ca spațiul în care ne aflam. O singură privire, și genunchii îmi tremurau. Era chiar mai înalt decât mi-l imaginasem și purta o

cămașă care eram sigură că fusese realizată la comandă pentru el. Ii venea perfect, urmând linia pieptului. În plus, avea papion și bretele, care pe oricine altcineva l-ar fi făcut să pară demodat. Însă pe acest bărbat, pe pieptul lui musculos, arătau incredibil de sexy.

Stătea în pragul ușii și se uita la mine, cu un dosar în mână. Mi s-a părut destul de nepoliticos, dar, sincer, nu aveam experiență în acest scenariu. În mod normal, un agent imobiliar nu ar fi trebuit să întindă mâna? Să-și ceară scuze pentru că a întârziat?

— Ați citit-o? a zis el și vocea lui a vibrat din nou în mine.

— Poftim?

— Cartea pe care o țineți în mână. *Aventurile lui Huckleberry Finn*.

— Ah! Ăă... da. Cred... da, la școală, cu mulți ani în urmă.

M-am înfiorat când s-a apropiat de mine privindu-mă suspicios, de parcă vedea dincolo de răspunsul meu. Nu mă simțeam în apele mele. Ochii lui aveau culoarea ciocolatei amărui... cea mai profundă nuanță de căprui. Când au coborât din nou pe corpul meu, mi-am simțit sfârcurile întărindu-se.

— Ce v-a făcut să alegeți tocmai această carte?

Am răspuns cu sinceritate:

— Cotorul.

— Cotorul?

— Da. Este negru cu roșu și se potrivește foarte bine cu încăperea. A sărit... a ieșit în evidență.

A zâmbit ușor, cinic, însă nu a râs. Părea să mă studieze. Intensitatea cu care mă privea mă făcea să-mi doresc să fug. Să uit de această tentativă nebunească. Nu era *deloc* cum mi-l imaginasem după cuvintele frumoase din biletul albastru.

Nu la asta mă așteptasem.

— Cel puțin sunteți sinceră, cred, a spus dând din cap. Așa e?

Transpiram.

— Ce anume?

— Sunteți sinceră.

A spus-o ca și cum mă punea la încercare. Mi-am dres glasul:

— Da.

S-a apropiat și mai mult de mine și mi-a luat cartea din mână, degetele lui atingându-le ușor pe ale mele. Atingerea a fost electricizantă. Nu m-am putut abține să nu mă uit la mâna lui stângă în căutarea unei verighete; nu exista.

— A fost o carte controversată la vremea ei, a spus el.

— Nu-mi amintesc acum de ce.

Acum. Ca și când aș fi știut vreodată.

În așteptarea răspunsului, i-am adulmecat izul rustic de mosc.

Reed și-a trecut degetele lungi peste celelalte cărți de pe raft și a vorbit fără să se uite la mine:

— Este o relatare satirică a atmosferei din societatea sudistă, la cumpăna dintre secole, însă punctul de vedere al autorului despre rasism și sclavie este interpretat de mulți în mod diferit. De aici controversa.

În sfârșit, s-a întors cu fața la mine.

— Probabil, vi s-au spus toate acestea la școală când nu erați atentă.

Am înghițit în sec.

Prima descoperire despre Reed Eastwood: un ticălos îngâmfat.

Un ticălos îngâmfat... care avea dreptate. Nu fusesem atentă.

A pus cartea la loc pe raft și s-a uitat la mine.

— Citiți?

Fiecare întrebare care-i ieșea din gură era formulată într-un mod provocator.

— Nu. Eu... aveam obiceiul să citesc romane de dragoste. Dar n-o mai fac.

A ridicat din sprânceană batjocoritor.

— Romane de dragoste?

— Da.

— Spuneți-mi, domnișoară Darling, cum se face că cineva care nu citește... altceva decât romane de dragoste din când în când...

ajunge să fie interesat de un apartament de lux care conține o bibliotecă ce ocupă un sfert din spațiu?

Am rostit primul lucru care mi-a venit în minte, orice pentru a evita tăcerea jenantă în preajma acestui bărbat:

— Cred că biblioteca poate contribui la personalitatea locului. A fi înconjurată de cărți este foarte sexy... confortabil... nu știu. Este ceva interesant.

Doamne, ce răspuns stupid!

A continuat să se uite la mine curios, ca și cum se aștepta la mai mult. Privirea lui mă făcea să mă simt foarte nelalocul meu, nu doar pentru că era așa de serios, ci și pentru că era foarte *atrăgător*. Avea părul negru pieptănat într-o parte și, spre deosebire de restul ținutei, nu era aranjat perfect. În plus, se observa un început de barbă. Reed avea o energie periculoasă care intra în contradicție cu ținuta sa corectă. Ceva din privirea lui îmi spunea că nu ar fi avut nicio problemă să mă aplece și să mă lovească la fund atât de tare, încât aș fi simțit urmările câteva zile. Cel puțin la asta mi-au fugit gândurile.

Liniștea din bibliotecă, laolaltă cu intensitatea privirii lui mă făceau să mă simt încordată.

Într-un târziu, mi-a spus:

— Mergem să facem un tur?

— Da... vă rog. De-asta sunt aici.

— Așa e, a bombănit el.

Am răsuflat ușurată, recunoscătoare că părăseam acel spațiu. Biblioteca începuse să-mi pară o temniță.

Reed era la fel de impresionant văzut din spate. Uitându-mă la curbura fundului care se contura prin pantalonii croiți la comandă, am încercat să mă opun gândurilor cu tentă sexuală care-mi treceau prin cap.

M-a condus în bucătăria impresionantă.

— Avem podele din mahon. După cum puteți observa, designul este axat pe gastronomie, pe bucătar, iar totul a fost renovat

recent. Blaturile sunt din granit, iar insula centrală este din marmură. Aparatură Bosch, din oțel. Totul este de ultimă generație. Dulapurile sunt realizate la comandă, cu lac alb. Gătiți, domnișoară Darling?

Mi-am îndreptat rochia și am spus:

— Da, din când în când, da.

— Excelent! Păi, nu vă sfiți să aruncați o privire. Îmi dați de știre dacă aveți întrebări.

Începea oare să se comporte normal cu mine? Pulsul mi s-a mai liniștit.

Am dat ocol bucătăriei imense, tocurile mele răsunând în încăperea.

Și-a sprijinit antebrațele musculoase de insula centrală, iar corpul i-a rămas nemișcat în timp ce ochii săi mă urmăreau. Intensitatea privirii lui dispăruse, însă se pare că nu pentru multă vreme. Acum revenea.

Încercând să-mi abat atenția de la el, am dat afirmativ din cap.

— Foarte drăguț!

— Întrebări?

— Nu.

— Sunteți pregătită să continuăm?

— Da.

Următoarea oprire a fost dormitorul principal. Camera era întunecată, însă fereastra mare, care oferea o priveliște spectaculoasă a orașului, compensa înzecit acest lucru.

— Aici este dormitorul principal. Intrați și aruncați o privire în dressing. Baia include o cabină de duș cu aburi, o cadă jacuzzi, iar podeaua este din marmură. Și, după cum vedeți, încăperea dispune de cea mai frumoasă priveliște.

Nu m-am grăbit, m-am uitat făcând eforturi să par serioasă. El m-a urmat îndeaproape, ceea ce mi-a ridicat nivelul de alertă. Eram intens sensibilizată de sexualitatea pe care o emana, ceea ce nu-mi plăcea.

Bărbatul acesta nu era drăguț. Nu era Reed sau cel puțin nu era Reed cel despre care fantazam. Reed al meu trebuia să-mi reinvie speranța. Cel de față storcea lent viața din mine.

După ce am revenit în spațiul central al dormitorului, și-a îndreptat privirea către mine.

— Întrebări? Comentarii?

Trebuia să pun punct. *Spune ceva!*

— Cred că... ăăă... ar fi prea mult spațiu pentru mine.

El s-a așezat pe pat și și-a încrucișat brațele la piept, cu dosarul omniprezent încă în mână.

— Prea mult spațiu...

— Da. Cred că ar fi prea mult spațiu doar pentru mine. Eu... muncesc mult. Și... n-aș avea timp să mă bucur de el.

S-a încruntat la mine... adică încruntat de-a binelea.

— O, așa e. Dresajul pentru surfing cu câini.

Surfing cu ce?

— Poftim?

El a bătut în dosar cu degetul arătător.

— Ocupația dumneavoastră. Ați completat formularul și ați trimis toate informațiile personale. Slujba dumneavoastră pare că necesită multă implicare... *surfing cu câini*. Cum ajunge cineva să predea așa ceva?

O, la dracu'!

În ce mă băgasem?

În acest punct, era pur și simplu mai ușor să mint decât să explic adevărul.

Am început să vorbesc fără noimă.

— Așa cum ați spus... necesită multă... implicare. Multe... cunoștințe. Mult exercițiu.

— În ce constă de fapt?

În ce constă surfingul cu câini? Să mă ia dracu' dacă știi!

— Stai pe partea din spate a plăcii de surf și... câinele stă în față... și ăăă... el...

Mi-am pierdut șirul gândurilor.

— Face surfing.

Rostise cuvintele râzând.

— Da.

Reed s-a ridicat de pe pat și s-a apropiat de mine.

— Și... se plătește bine?

Am înghițit în sec și am clătinat din cap.

— Nu.

Întrebarea lui a venit repede.

— Atunci înseamnă că aveți bani din altă sursă?

— Nu.

— Dacă ocupația dumneavoastră nu vă ajută să vă permiteți un loc ca acesta, cum veți plăti pentru el?

— Am alte modalități...

Privirea lui a devenit rece ca gheața.

— Serios? Pentru că, potrivit raportului de credit, *nu* există modalități. De fapt, potrivit acestui raport, nu ai nici după ce bea apă, *Charlotte*.

Numele meu a ieșit din gura lui ca o obscenitate.

A scos o hârtie din dosar și a ridicat-o la nivelul ochilor mei.

— De unde ai asta? am șuiert eu și i-am smuls-o din mână.

M-ai verificat?

Tonul lui a devenit și mai nervos.

— Chiar crezi că i-aș arăta unei persoane un apartament de 12 milioane de dolari fără să o verific? Nu poți fi chiar atât de naivă!

Umilirea m-a copleșit.

— Dar nu mă poți verifica fără permisiunea mea.

S-a încruntat.

— Mi-ai dat permisiunea când ai dat clic pe butonul de trimitere a solicitării de vizionare. Ce surpriză, se pare că ți-a scăpat acest lucru!

Am coborât scutul.

— Deci ai știut încă de la început.

— Sigur că am știut, s-a răstit el. Hai să ne uităm și la alte lucruri pe care se pare că nu-ți amintești că le-ai inclus în solicitare.

O, nu!

Reed a deschis dosarul.

— Ocupație: instructor de surfing cu câini. Pasiuni și interese: câinii și surfingul. Locuri de muncă anterioare: manager de noapte la Deez Nuts.

A lăsat dosarul deoparte — de fapt, mai degrabă l-a aruncat! Foile din el au zburat în aer.

— De ce ești aici, domnișoară Darling?

Efectiv era să fac pipi pe mine.

— Nu voiam decât să văd...

— *Să vezi...*

A rânjit în timp ce vorbea, dezvelindu-și dinții albi, strălucitori.

— Da. Am venit să văd...

Să te văd pe tine.

— Și nu mă așteptam să fii așa de rău.

Râsul lui era furios.

— Rău? Nu ai niciun respect pentru valoarea timpului unei persoane, intri aici cu un profil complet fals și spui că eu sunt *rău*? Cred că trebuie să te uiți în oglindă, domnișoară Darling. Destul de surprinzător, se pare că *este* numele tău real. De ce ai mințit în legătură cu restul și ți-ai dat numele *real* e ceva ce mă depășește, ca să nu mai spun că e o idioțenie. Așa că... nu. Dacă aș fi fost *rău*, aș fi chemat chiar acum paza.

Paza?

Am cedat.

Cum îndrăznește să meargă atât de departe? Nu făcusem decât să-l văd *pe el*. Să mă asigur că e bine, că *ei* sunt bine. Și în timp ce nu puteam să recunosc acest lucru, schimbarea lui așa de rea a declanșat un întrerupător în interiorul meu.

— Bine. Vrei să știi adevărul? Eram curioasă. Curioasă în legătură cu acest loc... curioasă în legătură cu ceea ce pare a fi la polul opus față de viața pe care am avut-o în ultimul timp. Am vrut o schimbare.

Am fost deprimată săptămâni întregi, așa că m-am îmbătat într-o noapte. Am căutat pe internet și am găsit această ofertă... te-am găsit pe tine. Am vrut să vin să *văd*, nu din motive de răutate, nu ca să-ți irosească timpul. Nu am vrut decât puțină speranță că lucrurile s-ar putea schimba cândva. Poate că am vrut să pretind că lucrurile nu sunt atât de mizerabile pe cât sunt de fapt. Nici măcar nu-mi amintesc când am completat informațiile alea ridicole, da? Tot ce știu e că am primit un telefon prin care mi se confirma această programare și am acceptat, gândindu-mă că poate e destinul... că ar trebui să vin și să trăiesc ceva ieșit din comun.

Reed a rămas tăcut. Așa că am continuat.

— Și eu *chiar* citesc, *Reed*. Mi-a fost rușine să-ți spun adevărul, citesc literatură romantică, dar numai cărți cu scene fierbinți de sex, din moment ce nu mai am parte de așa ceva acum, pentru că nu mai am încredere în nicio persoană îndeajuns de mult încât să o las să se apropie de mine după ce logodnicul meu m-a înșelat. Deci, da... citesc, *Reed*. Citesc mult. Și aș folosi toată drăcia aia de bibliotecă, doar că volumele de pe rafturile mele nici nu s-ar apropia de ceea ce le poți expune potențialilor tăi clienți aroganți.

Colțurile buzelor lui s-au ridicat vag.

— Și dacă adaugi un Crock-Pot, gătesc. Însă n-aș folosi nicio-dată bucătăria aia. E mult prea mult. Dar dormitorul ăsta? Absolut! Ar fi un vis. La fel ca întreaga experiență. Totul e un vis, nimic ce-aș ajunge eu vreodată să trăiesc. Așa că dă-mă în judecată pentru că sunt o *visătoare*, *Eastwood*.

Am ieșit furtunos, însă nu înainte de a mă împiedica de covor.

Capitolul 4

CHARLOTTE

— La dracu'!

Am reușit să-mi rețin lacrimile până când am găsit o baie pe un hol din Millennium Tower. Și, cumva, chiar și până am intrat în una dintre cabinele mari ca să fac pipi. Apoi însă, n-am găsit hârtie igienică, prin urmare am deschis poșeta și am început să caut un șervețel în timp ce eram încă deasupra vasului de toaletă. Mâinile nu mi se opriseră din tremurat după muștrările primite, așa că am sfârșit prin a ține cu stângăcie poșeta și vărsându-i întregul conținut pe jos. Și... când telefonul a căzut pe gresia sofisticată, s-a spart. În acel moment, am cedat și am izbucnit în plâns.

Fără să-mi mai pese absolut deloc de microbi, m-am așezat pe capacul de toaletă și m-am lăsat în voia lacrimilor. Nu plângeam doar pentru ceea ce mi se întâmplase sus. Era un plânset care se anunțase cu multă vreme în urmă... un plânset mare, în hohote, urât. Dacă emoțiile mele fuseseră în ultima vreme un *montagne russe*, aceasta era partea din călătorie în care îți ridicai palmele și o luai la vale cu 100 de kilometri la oră.

Mă bucuram că baia era goală, pentru că aveam obiceiul teribil de a vorbi singură cu voce tare când eram cu adevărat supărată.

— Ce dracu' a fost în capul meu? Surfing cu câini? Doamne, sunt atât de idioată! Nu puteam cel puțin să mă fac de răs în fața unui bărbat mai puțin intimidant? Poate unul care nu este un Adonis înalt, brunet, încrezător, cu atitudine? Apropo de bărbați, de ce ăia care arată bine sunt întotdeauna niște nenorociți?

Nu așteptam un răspuns, însă am primit unul.

Vocea unei femei a venit de undeva din baie, de dincolo de ușa cabinei:

— Când Dumnezeu plămădea bărbații arătoși, a întrebat un înger ce ar trebui să mai adauge pentru a-i face atrăgători. Îngerul nu a dorit să fie necuviincios folosind un limbaj vulgar, așa că a spus simplu: „Pune-le un băț mare!“ Din păcate, bățul a fost pus în partea opusă, iar acum toți bărbații arătoși se nasc cu un băț mare înfipt în fund.

Am răs și în același timp mi-am tras nasul într-un mod deloc atrăgător.

— Aici nu e hârtie igienică. Vrei, te rog, să-mi dai și mie câteva șervețele?

O mână a apărut pe sub ușa cabinei, ținând un teanc de șervețele.

— Uite!

— Mulțumesc.

După ce am folosit jumătate din teanc pentru a-mi sufla nasul și a-mi usca fața și cealaltă jumătate pentru a mă șterge, am tras adânc aer în piept și am început să adun de pe jos conținutul poșetei.

— Mai ești acolo? am întrebat.

— Da. M-am gândit să aștept să mă asigur că ești în regulă. Te-am auzit plângând.

— Mulțumesc. O să-mi revin.

Când am ieșit într-un final din cabină, femeia stătea pe o bancă, în fața oglinzii. Probabil că avea cel puțin 70 de ani, însă era îmbrăcată în costum și coafată ca pentru o gală.

— Ești bine, draga mea? m-a întrebat ea.

— Da, sunt bine.

— Nu pari a fi bine. Ce-ar fi să-mi spui ce te-a supărat?

— Nu vreau să te deranjez cu problemele mele.

— Uneori e mai ușor să vorbești cu un străin.

Cred că e mai bine decât să vorbesc cu mine.

— Sincer, nici n-aș ști de unde să încep.

Femeia a bătut ușor cu palma pe scaunul de lângă ea.

— Începe cu începutul, draga mea.

Am pufnit.

— O să stăm aici până săptămâna viitoare.

Ea mi-a zâmbit cu căldură.

— Am suficient timp.

— Sigur? Pari să mergi la o ședință sau să fi premiată la un eveniment caritabil.

— Este unul dintre puținele avantaje de a fi patron. Îți stabilești singur programul. Acum, ce-ar fi să începi cu surfingul cu câini? Există așa ceva? Pentru că am un câine de apă portughez care s-ar putea să fie interesat.

— ...și apoi am fugit. Adică nu dau vina pe tip pentru că s-a supărat că i-am irosit timpul. Doar că m-a făcut să mă simt ca o idiotă pentru că aveam și eu visurile mele.

Vorbeam cu noua mea prietenă, Iris, de mai bine de o oră. Așa cum spusese, am luat-o de la început. Logodna mea, despărțirea, slujba, noua logodnică a lui Todd, solicitarea mea făcută la beție pentru apartament, muștrarea care urmase și din cauza căreia ajunseseam să plâng în toaletă. Din nu știu ce motiv, i-am povestit chiar și despre faptul că eram adoptată și că tânjeam să o găsesc într-o bună zi pe mama mea naturală. Nu credeam că acest lucru avea în vreun fel de-a face cu tot ceea ce mă supăraseră în ziua aceea, însă m-am trezit vorbind despre asta în timp ce-mi spuneam jalnica poveste.

Când am terminat în sfârșit, femeia s-a lăsat pe spătar.

— Îmi amintești de o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă, Charlotte.

— Da? Deci nu sunt prima femeie singură, șomeră, falită, aflată într-o situație mizerabilă, în pragul unei căderi nervoase, pe care o întâlnești în timp ce te speli pe mâini la toaletă?

Ea mi-a zâmbit.

— E rândul meu să-ți spun o poveste, dacă ai puțin timp.

— Efectiv nu am altceva *decât* timp.

Iris a început:

— În 1950, o tânără de 17 ani a absolvit liceul și visa să meargă la facultate pentru a studia afaceri. Pe vremea aceea, nu multe femei urmau o facultate și foarte puține studiau afacerile, domeniu rezervat în general bărbaților. Într-o seară, la scurt timp după absolvire, tânăra a cunoscut un tâmplar chipeș. A urmat o perioadă ca o tornadă, în care el i-a făcut curte și, nu după mult timp, fata s-a lăsat atrasă în lumea lui. A acceptat o slujbă de secretară răspunzând la telefoane în cadrul afacerii familiei tâmplarului, își petrecea serile ajutând-o pe mama lui să aibă grijă de casă și și-a lăsat deoparte propriile pasiuni și visuri. În 1951, de Crăciun, bărbatul i-a cerut mâna, iar femeia a acceptat. S-a gândit că anul următor avea să trăiască visul american de a fi casnică. Însă, la trei zile după Crăciun, tânărul a fost chemat în armată. Unora dintre prietenii lui li s-a întâmplat același lucru, iar mulți dintre ei au ales să se căsătorească cu iubitele lor înainte de a pleca pe front. Însă tâmplarul nu a vrut să facă același lucru. Așa că ea a jurat să-l aștepte și și-a petrecut următorii ani muncind pentru afacerea tatălui lui. Când soldatul ei s-a întors în sfârșit acasă, patru ani mai târziu, ea era pregătită de nuntă. Doar că, încă din prima zi, el a informat-o că se îndrăgostise de o secretară de la baza militară și rupea logodna. Ba chiar a avut tupeul să-i ceară înapoi inelul pe care i-l dăduse, ca să-l poată oferi noii sale iubite.

— Aoleu! am zis. Am spus că noua logodnică a lui Todd poartă inelul meu de logodnă? Îmi doresc să nu fi aruncat cu inelul în el.

Iris a continuat:

— Și eu mi-aș dori ca tu să nu fi făcut asta! Fata de care-ți spun nu i l-a dat. A refuzat să i-l înapoieze, i-a spus că îl păstra drept despăgubire pentru cei patru ani din viața ei pe care-i pierduse. După câteva zile în care și-a lins rănilor, și-a șters de praf demnitatea, a ridicat fruntea și a vândut imediat inelul. A folosit banii pentru a-și plăti primele cursuri de afaceri la facultate.

— Uau! Bravo ei!

— Păi, povestea nu prea se încheie aici. Ea a terminat facultatea, dar a avut greutăți mari în a-și găsi o slujbă. Nimeni nu voia s-o angajeze ca să conducă o afacere, în condițiile în care nu avea experiență decât ca secretară pentru compania familiei logodnicului ei. Așa că și-a înflorit puțin CV-ul. În loc să specifice că fusese secretara companiei specializate în tâmplărie, a scris că îndeplinise rolul de manager, iar în loc să menționeze că avusese drept îndatoriri să bată la mașină după dictare și să răspundă la telefoane, scrisese că pregătea oferte și negocia contracte. CV-ul îmbunătățit i-a asigurat un interviu pentru angajare la una dintre cele mai mari companii de administrare a proprietăților din New York.

— A primit slujba?

— Nu. S-a dovedit că directorul de personal îl cunoștea pe fostul ei logodnic, a știut că ea mințea în legătură cu responsabilitățile în cadrul companiei de tâmplărie și, la interviu, i-a făcut morală!

— O, Doamne! Așa cum mi s-a întâmplat mie azi cu Dl Bățin-Fund.

— Exact!

— Și ce s-a întâmplat?

— Uneori, viața ia o întorsătură amuzantă. Ea a muncit și a avansat într-o companie rivală de administrare a proprietăților, mai mică, iar un an mai târziu a primit un CV de la domnul Locklear, bărbatul care o muștruluisese în timpul aceluși prim interviu. El fusese retrogradat din poziția pe care o ocupase și era în căutarea unei slujbe. Așa că ea l-a chemat cu intenția de a-i plăti cu aceeași

monedă. Însă, în final, s-a răzgândit pentru că era calificat pentru post și, până la urmă, ea chiar mințise în CV-ul ei.

— Uau! Și cel puțin domnul Locklear s-a descurcat?

Ea a zâmbit.

— Da. După ce femeia i-a scos bățul din fund, s-au înțeles destul de bine. De fapt, până la urmă au pus bazele propriei lor companii de administrare a proprietăților, iar aceasta s-a dezvoltat devenind una dintre cele mai mari firme din stat. Înainte de moartea lui, cei doi au aniversat 40 de ani de afaceri și 38 de ani de căsnicie.

După zâmbetul ei, mi-am dat seama.

— Bănuiesc că numele tău este Iris *Locklear*.

— Așa este. Iar cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată a fost faptul că soldatul acela a rupt logodna noastră. Nu-mi era dat să fiu casnică. Aș fi uitat de toate visurile mele. Cariera visurilor tale era să fi achizitoare la magazinul universal, Charlotte?

Am clătinat din cap.

— Am fost la Facultatea de Arte. Sculptură.

— Când ai sculpat ultima oară?

Umerii mi-au căzut.

— Acum câțiva ani.

— Trebuie să te apuci din nou.

— N-aș reuși să-mi plătesc facturile.

— Poate. Dar trebuie să te prinzi cum să iubești viața pe care o ai, în timp ce muncești pentru a avea viața pe care ți-o dorești. Caută o slujbă care să-ți plătească facturile și sculptează noaptea. Și în weekenduri, a mai spus ea zâmbind. Așa nu o să mai bântui pe internet și n-o să mai trimiți solicitări false pentru proprietăți imobiliare.

— Adevărat!

— Totul se întâmplă cu un motiv, Charlotte. Profită de acest timp pentru a-ți reevalua viața și pentru a afla ce-ți dorești de la ea. Eu așa am făcut. Fericirea nu o poți găsi decât în tine, nu în alte persoane, indiferent cât de mult ții la ele. Fă-te pe tine fericită, iar restul va veni de la sine. Îți promit!

Avea absolută dreptate. Fusesem atât de ocupată să mă simt mizerabil și să stau îmbufnată, încât uitasem că erau lucruri pe care le iubeam și care mă făceau fericită. Preocupările *mele*. Sculptura, călătoriile... Aveam o pornire ciudată de a da fuga acasă și de a face o listă cu nebuniile pe care voiam să le fac.

— Mulțumesc mult, Iris.

Am îmbrățișat-o strâns, fără să-mi pese că în urmă cu o oră nu era decât o străină pentru mine.

— Cu plăcere, draga mea.

M-am spălat pe mâini și, uitându-mă în oglindă, mi-am dat silința să-mi șterg machiajul scurs pe față. Când am terminat, Iris s-a ridicat.

— Îmi place de tine, Charlotte.

— Sigur, îți amintesc de *tine*, am pufnit eu.

Ea mi-a întins o carte de vizită.

— Am un post vacant de asistentă. E al tău dacă-l vrei.

— Serios?

— Serios! Luni dimineață, la ora 9. Adresa e pe cartea mea de vizită.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu știu ce să spun...

— Nu spune nimic! Dar adu-mi un obiect de ceramică făcut de tine în weekendul ăsta.

Capitolul 5

CHARLOTTE

Acest loc făcea ca vechiul meu birou să arate ca o groapă de gunoi.

Știam după hainele pe care le purta, ca să nu mai amintesc de cartea ei de vizită, crem, sofisticată, cu litere aurii gravate, că Iris Locklear conducea o afacere de succes. Dar nici prin cap nu-mi trecuse că era așa de mare.

M-am uitat cu uimire în jurul meu în zona recepției. Un candelabru uriaș, strălucitor, ferestre din podea până în tavan prin care se vedea Park Avenue și spațiu... atât de mult spațiu deschis! Holul era mai mare decât întregul meu apartament.

O brunetă atrăgătoare m-a strigat pe nume în timp ce căscam gura pe fereastră. M-am îndreptat spre ea și am încercat să nu las să se vadă că-mi tremurau mâinile.

— Bună, Charlotte. Sunt Liz Talbot. Mă ocup de departamentul de resurse umane. Doamna Locklear mi-a spus să te aștept în dimineața asta. Ea e într-o ședință, însă ar trebui să ajungă aici în aproximativ o oră. Hai să-ți arăt firma și apoi îți completezi documentele pentru angajare.

— Sună excelent! Mulțumesc.

Locklear Properties ocupa întregul etaj și avea peste 100 de angajați, printre aceștia numărându-se 40 de manageri de proprietate, 30 de agenți imobiliari, 10 angajați la departamentul de marketing și zeci de persoane în administrație. Iris nu glumise când spusese că se dezvoltase. După marele tur, ne-am dus în biroul lui Liz unde mi-a dat un dosar plin de documente, pe care era scris numele meu.

— Te conduc la biroul tău, apoi te poți apuca de ele. Ai acolo contractul de muncă și date despre alegerea planului pentru asigurarea de sănătate, opțiunile noastre pentru 401(k), formele pentru transfer bancar și formularele W-4 și I-9, pe care trebuie să le completezi și să le predai până miercuri. Salariul se plătește în prima și a cincisprezecea zi a lunii.

S-a bătut ușor cu degetul peste buze.

— Am senzația că uit ceva. Dar e luni și n-am băut până acum decât o cană cu cafea, deci probabil că așa e.

Liz a deschis un sertar de la biroul ei, a scos un inel mare cu chei și m-a condus apoi spre locul în care urma să lucrez. A descuiat ușa unui birou și a aprins luminile.

— Iată. După-amiază o să comand o plăcuță cu numele pentru ușă și o să fac rost de încă un set de chei.

— Hmm... Cred că mă confunzi cu altcineva.

S-a încruntat.

— Ești Charlotte Darling, da?

— Da. Dar n-ar trebui să fiu undeva într-un birou deschis? Țsta arată ca un birou de director. Are până și canapea!

Pe chipul ei a apărut o expresie de înțelegere.

— O, a chicotit ea. Am lucrat aici atât de mult timp, încât am uitat cât de neobișnuite pot părea unele lucruri. Asistenta se ocupă de toate treburile personale ale familiei Locklear. Vei avea acces la o mulțime de informații confidențiale și personale, iar familia este foarte discretă. Nu ar dori ca astfel de informații să fie lăsate la vedere, într-un birou deschis, în văzul tuturor.

— Ah! Bine. Atunci are logică.

Dar tot mi se părea un spațiu prea mare pentru o asistentă. Dar cine eram eu ca să mă plâng de un birou privat, rafinat, pe Park Avenue? Aproape că totul părea prea frumos ca să fie adevărat — o slujbă unde aveam ocazia să învăț de la o femeie ca Iris, un salariu stabil, cu bonusuri, fără a avea de-a face cu familia Roth. Deși îmi plăcuse să lucrez pentru familia lui Todd, mi se păruse întotdeauna că eram privită de unii oameni ca și cum obținusem slujba datorită bărbatului care dormea în patul meu. Când ne întâlniserăm, Iris îmi oferise mult mai mult decât o slujbă, iar eu eram hotărâtă să-i demonstrez că nu făcuse o greșală.

— Te las să te apuci de treabă. Știi unde este biroul meu dacă ai nevoie de ceva. Sunt la interior 109 dacă vrei să mă suni pentru întrebări.

— Unu-zero-nouă. Am înțeles. Mersi.

Liz a zâmbit și s-a îndreptat spre ușă. S-a oprit când a ajuns în dreptul canapelei și a bătut ușor cu palma pe spătarul ei.

— Apropo, o mică atenționare... ca de la femeie la femeie. Max are tendința să flirteze. Se va întinde aici pe canapea încercând să pâlăvrăgească cu tine înainte de terminarea programului. Dar e inofensiv. Să nu te sperii.

— Max?

— Nepotul doamnei Locklear. Nu vine des pe-aici. Doar luna, aproape în fiecare săptămână. Cred că la el weekendul ține de marțea până duminica. El și fratele lui conduc sectorul care se ocupă de vânzarea proprietăților. Mă rog, mai mult fratele lui. Doamna Locklear se ocupă de zona afacerii care ține de administrarea proprietăților. Sunt corporații separate, cu nume diferite, însă mulți angajați, ca tine și ca mine, lucrează pentru ambele companii.

— O, bine. Și mersi pentru pontul cu Max.

După ce Liz m-a lăsat singură, am simțit că mi se învârte capul. Mi-am acordat câteva minute ca să trag adânc aer în piept, apoi m-am apucat de teancul de documente. Nici măcar nu discutasesm

cu Iris despre salariu. Recunosc că eram curioasă cu ce sumă era plătit postul meu. Bine că stăteam jos când am aflat. 75 000 de dolari! Era mai mult decât câştigasem în total la Roth. Tot ce se întâmpla părea un vis.

După aproape o oră, femeia care deschisese o nouă cale în viața mea a bătut la ușa biroului meu. M-am ridicat.

— Iris. Ah... doamnă Locklear.

Observasem că Liz îi spusese astfel.

— Spune-mi Iris, dragă. Cum te simți în dimineața asta?

M-am gândit că poate își făcea probleme că încă eram tulburată.

— Sunt bine. N-o să fac o criză aici. Ți promit! În mod normal, sunt o persoană cu capul pe umeri.

Zâmbetul ei trăda amuzamentul.

— Mă bucur să aud asta. Liz ți-a făcut un tur al firmei?

— Da, am văzut firma. Iar biroul e frumos.

— Mulțumesc.

— Mi-a dat și documentele acestea. N-am terminat încă, dar pot încheia diseară.

— Nu te grăbi! Treci pe la biroul meu când ești gata. Oricum trebuie să dau câteva telefoane. Putem vorbi despre responsabilitățile tale. Ai apucat să-i cunoști pe nepoții mei?

— Încă nu. Ușile de la birourile lor erau închise când am trecut pe lângă ele. Liz a spus că n-au sosit, dar că ar trebui să apară.

— Bine, atunci. Vom face prezentările când ne apucăm de treabă. Ne vedem în scurt timp.

Ajunsese la ușă când mi-am amintit ceva.

— Iris!

— Da?

S-a întors spre mine. Am deschis sertarul de la biroul în care îmi pusesem geanta mare Michael Kors, am băgat mâna înăuntru și am scos un pachet învelit în ziare.

— Am făcut asta pentru tine în weekend. Știi că mi-ai spus să-ți fac ceva din ceramică?

Iris s-a apropiat de biroul meu în timp ce desfăceam vaza pe care o făcusem. Cum nu mai lucrasem cu roata de olărit, fusese nevoie de numeroase încercări până nimerisem forma corectă. Dar în final ieșise chiar mai bine decât mă așteptasem. Îmi petrecusem tot weekendul la Painted Pot, unde mă ocupasem cu arderea *bisque* după care pictasem vaza, însă tot mai trebuia glazurată și introdusă încă o dată în cuptor.

— Nu este gata. Mai are nevoie de finisare și de coacere, însă am vrut s-o vezi și să știi că am făcut-o pentru tine.

Iris a luat vaza din mâna mea. O decorasem cu stânjenei în nuanțe vii de mov. Eram mulțumită de cum arăta, dar am devenit brusc emoționată când i-am dat-o. Cu atât mai mult, cu cât văzusem obiectele de artă sofisticate din birou.

— Este magnifică. Chiar ai făcut-o tu?

A întors vaza pe toate părțile, analizând-o.

— Da. Nu e cea mai bună lucrare a mea. Mi-am ieșit puțin din mână.

Și-a ridicat privirea spre mine:

— Atunci mor de nerăbdare să văd cele mai bune lucrări ale tale, Charlotte. Este uluitoare. Uite ce detalii, ce nuanțe au florile și ce formă delicată are vaza! Tu nu faci ceramică... faci artă.

— Mulțumesc. După cum am zis, încă nu e gata. Dar am vrut să știi că mă țin de cuvânt și că am făcut-o.

Mi-a dat-o înapoi.

— Înseamnă mult pentru mine. Eu îmi ascult instinctele și... se pare că nu m-am înșelat în privința ta. Am o bănuială că ziua de azi e prima dintr-un șir de zile în care o să ai experiențe excelente.

După ce a ieșit din biroul meu, m-am simțit în al nouălea cer. Am terminat de completat toate formularele pe care mi le dăduse Liz și apoi m-am hotărât să merg să iau câteva șervețele ca să împachetez vaza înainte de a o acoperi cu ziar. Pentru că vaza nu era glazurată încă, se mânjise pe fund de cerneală de pe ziar. Nu voiam să se murdărească și mai rău. Așa că am luat vaza cu mine ca să încerc s-o curăț înainte de a o împacheta din nou.

Am ieșit din birou, am luat-o la stânga ca să merg în bucătărie, dar apoi mi-am dat seama că mă îndreptam în direcția greșită. M-am oprit și am luat-o în cealaltă parte. Doar că nu am fost atentă pe unde merg. Când am făcut al doilea pas, am dat peste cineva.

A fost cât pe ce să scap vaza din mână când m-am izbit de un piept dur. Dar am reușit să mă echilibrez, evitând să stric tot ce muncisem în weekend. Însă am făcut greșeala de a mă uita la persoana de care mă ciocnisem. Am scăpat vaza din mână și am căzut în fund.

Ce dra...

Bărbatul s-a lăsat în jos, în fața mea.

— Ești bine?

Drept răspuns n-am putut decât să clilesc uluită, mută, printre cioburile de ceramică.

Chipul lui părea atât de diferit acum, când nu era încrunțat, încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă înșelasem... poate era doar un bărbat care semăna straniu de mult cu el. *Până când s-a uitat mai bine la mine. Un zâmbet ironic și-a făcut lent apariția pe fața lui chipeșă.*

Nu era nicio îndoială. Bărbatul care îmi tăiase respirația pentru a doua oară... era cu siguranță Reed Eastwood.

Capitolul 6

REED

Am clipit des să-mi revin, dar n-a mers. Ea era! Nu aveam vedenii.

Chiar era ea.

La locul meu de muncă.

Părul blond-platinat.

Ochii albaștri ca de gheață.

Nordica Barbie de ieri... Charlotte Darling... stătea în fund în fața mea, părând speriată, de parcă ar fi văzut o fantomă. M-am aplecat, i-am întins mâna și am ajutat-o să se ridice.

Dacă o speriasem așa de tare, de ce continua să mă urmărească?

Nu am apucat să mă gândesc prea mult înainte ca vorbele să-mi iasă din gură:

— Ai plecat la drum cu circul, domnișoară Darling? Nu-mi amintesc să fi cumpărat bilete la Orașul Nebunilor. Ce cauți aici?

— Eu... ah...

A scuturat din cap de parcă își revenea după o amețeață și și-a dus mâna la piept.

— Reed... Eastwood. Ce faci tu aici?

Ce joc juca?

— Tu mă întrebi *pe mine* ce fac în propria mea companie? Cine ți-a dat voie să intri în birourile mele?

Părând încurcată, s-a uitat în jos și și-a aranjat fusta.

— Lucrez aici.

Poftim?

Sângele fierbea în mine.

Deși o lăsasem să vină la întâlnirea pentru apartamentul de lux ca să-i trag o muștruluală pentru că se juca și mă făcea să-mi pierd timpul, am regretat apoi că fusesem atât de dur. Însă felul în care acționasem fusese complet justificat.

— Știi, adevărul e că ieri, când ai plecat ca o furtună de la Millennium, mi-a părut puțin rău pentru tine. Dar ai depășit limita venind aici. Cum ai trecut de pază?

Menționarea cuvântului *pază* a declanșat ceva în ea. Femeia care, cu câteva secunde în urmă, stătea ghemuită, și-a îndreptat spattele și s-a încruntat. Calea sigură de a o face să cedeze era să menționez cuvântul *pază*, ar fi trebuit să-mi amintesc asta.

S-a aplecat spre mine și aproape că a țipat:

— Încetează să mă mai ameninți cu paza! Nu ai auzit ce-am spus, că *lucrez* aici?

Mirosul dulce din respirația ei m-a făcut să-mi pierd pentru o clipă șirul gândurilor. *Gogoasă cu glazură, poate*. M-am trezit rapid din zăpăceală când a închis ochii și a început să-și miște nebunește degetele ca și cum... tasta. Da, exact asta făcea... tasta ceva în aer.

Trebuia neapărat s-o întreb.

— Pentru Dumnezeu, ce faci?

Ea a continuat să se miște, în timp ce vorbea:

— Îți scriu toate lucrurile pe care aș vrea să ți le spun, ca să mă eliberez de ele fără să rostesc de fapt cuvintele. Crede-mă, așa e mai bine pentru amândoi.

Degetele ei continuau să se miște.

Nu m-am putut abține și am răs în barbă.

— Preferi să arăți ca o persoană care are o criză convulsivă decât să spui ce ai pe suflet?

Într-un târziu, s-a oprit.

— Da.

— N-ai uitat să apeși pe butonul *Trimite*, da? am luat-o eu peste picior.

Charlotte nu a găsit amuzant sarcasmul meu.

— Dacă ți-aș spune ce am pe suflet, ar fi neprofesionist. Nu vreau să risc să-mi pierd slujba din prima zi.

— Văd că ai învățat multe despre profesionalism de la Deez Nuts.

— Du-te naibii!

— Uau! Cineva are nevoie de tasta *Ștergere*.

Iisuse!

Acum chiar că mă distra să mă iau de ea... să-i stârnesc nebunia. A trebuit să-mi amintesc faptul că încălcasem teritoriul.

— Spune-mi din nou cum ai ajuns aici, domnișoară Darling? Pentru că e al dracului de sigur că nu lucrezi aici. Asta e compania *mea*. Te asigur că aș fi observat dacă te-aș fi angajat.

Bunica mea a apărut și ne-a întrerupt:

— Tehnic vorbind, e compania *mea*.

S-a întors spre Charlotte.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul nepotului meu.

— Nepot? a zis Charlotte arătând cu degetul spre mine, uitându-se când la bunica mea, când la mine. El... e nepotul tău? E... e tipul despre care ți-am povestit în ziua aceea la toaletă... agentul imobiliar ticălos și arogant!

— Îmi pare rău, Charlotte. Se pare că nu am pus lucrurile cap la cap.

În ciuda cuvintelor ei, bunica mea nu părea deloc surprinsă.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ticălosul arogant pe care l-ai descris era Reed.

— La toaletă? Despre ce vorbiți? am întrebat.

Charlotte a început să-mi explice:

— Când am plecat de la Millennium Tower, m-am dus la toaleta din hol. Acolo am dat peste Iris. Evident că nu știam că e bunica ta. A văzut că sunt supărată. I-am povestit tot ce s-a întâmplat în timpul vizionării. Am stat puțin de vorbă... ne-am apropiat... după care mi-a oferit postul de-aici, de asistentă personală.

O la dracu', mi!

La dracu'. Femeia asta era complet dusă. Nu se putea să aibă acces la lucrurile mele personale.

— Bunica, putem discuta, te rog, o clipă la mine în birou?

— Sigur.

A rămbit, apoi s-a uitat la Charlotte, care se aplecase să adune cioburile vazei sparte.

— Ce-ar fi să te duci înapoi la tine în birou, Charlotte, să te acomodezi cu baza de date a companiei? L-am rugat pe Stan de la IT să vină la tine în birou dacă ai vreo întrebare. Îmi pare rău că frumoasa vază pe care mi-ai făcut-o s-a spart. Nu trebuie să cureți. Pot chema pe cineva să facă asta.

— E-n regulă. Am adunat mare parte din cioburi. Însă s-ar putea să fie nevoie de cineva să aspire restul.

S-a ridicat și a aruncat cioburile într-un coș de gunoi din apropiere, apoi s-a întors spre mine, încruntată.

— Poate că Stan face rost de un cip de sensibilitate pe care să-l instaleze nepotului tău. Se pare că-i lipsește unul.

Am pocnit din degete.

— Probabil că au uitat să-l pună la loc când mi-au instalat detectorul de rahat.

Chiar trebuie să încetez să mă mai distrez pe tema asta.

Ochii lui Charlotte au înfruntat privirea mea severă, după care tipa mi-a întors spatele. Am avut un sentiment ciudat în timp ce mă uitam la șuvițele ei blonde care se mișcau în timp ce ea se îndepărta. Știam că în mine se strecura un sentiment de vină. Reacția mea față de tipa asta era îndreptățită, ținând cont că era atât de nebună, însă, cumva, acum mă simțeam ca un măgar sadea.

Bunica m-a urmat în tăcere în birou. Am închis ușa în spatele nostru.

— Știi că ziua îți merge bine atunci când bunica te face ticălos.

— Păi, cu siguranță uneori te porți ca un ticălos, a zis, părând amuzată de furia mea. E drăguță fata, așa-i?

Sigur, dacă ochii expresivi, buzele lascive și corpul unei fete „pin-up“ din anii '50 înseamnă „drăguță“. Mai degrabă vulnerabilă.

Frumusețea fizică a lui Charlotte era incontestabilă. Dar sub nicio formă nu aveam de gând să recunosc acest lucru. „Nebunia“ îi eclipsa frumusețea.

Am făcut o grimasă.

— Bunico... unde încerci să ajungi?

— Va fi o completare excelentă la personalul tău.

Am arătat înapoi spre ușă și am țipat:

— Femeia aia? Femeia aia nu are experiență. Ca să nu mai spun că e nebună și o mincinoasă fără pereche. Ar fi trebuit să vezi lucrurile ridicole pe care le-a scris în solicitarea de vizionare a aceluia apartament de lux.

A afișat un rânjet batjocoritor.

— Surfing cu câini, știu.

— Știi despre asta și totuși ai angajat-o?

Am început să mă plimb de colo-colo, tensiunea crescându-mi.

— Îmi pare rău, dar ai nevoie de un control la cap. Cum poate să ți se pară în regulă să-i dai pe mână unele dintre cele mai sensibile și personale lucruri ale noastre și afacerile personale?

Bunica mea s-a așezat pe canapeaua din fața biroului meu, apoi a spus:

— Nu știa ce face când a completat acea solicitare... nici măcar nu-și amintește că a făcut-o. A fost o pierdere de memorie din cauza beției. Cu toții am avut astfel de nopți. Cel puțin, eu am avut. N-o să-ți spun tot ce am discutat, pentru că sunt informații private, însă în spațiile acțiunilor ei a fost un motiv foarte bun. Am văzut la ea ceva care

mi-a amintit de mine. Cred că are o fire hotărâtă, or de acest fel de energie vibrantă avem nevoie aici.

Glumește?

Vibrantă.

Pentru mine, Charlotte era ca o rază de soare orbitoare, care-ți intră în ochi când ești mahmur. Vibrantă, poate... dar deloc bine-venită.

Bunica mea era o persoană empatică și cumsecade, care vedea latura bună a oamenilor. Respectam acest lucru, dar nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era manipulată în acest caz.

— E o mincinoasă, am subliniat din nou.

— A mințit... dar nu obișnuiește să mintă. E o diferență. A făcut o greșală. Charlotte mi s-a confesat... mie, o străină. Nu trebuia să facă asta. Este una dintre cele mai sincere persoane pe care le-am întâlnit.

Mi-am încrucișat brațele la piept, neîncrezător.

— Nu pot lucra cu ea.

— Statutul ei de angajată nu este deschis dezbaterilor, Reed. Ai destui bani ca să-ți angajezi o asistentă personală dacă nu vrei să folosim și să împărțim una, însă eu n-o concediez.

— Va avea acces la toate informațiile mele personale. Nu ar fi trebuit să am și eu un cuvânt de spus aici?

— De ce? Ai ceva de ascuns?

— Nu, dar...

— Știi ce cred?

— Ce? am pufnit eu.

— De multă vreme nu te-am mai văzut așa de pasionat de ceva. De fapt, de la concertul de Crăciun de la Carnegie Hall.

M-am înfiorat.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai amintești de asta?

Îi plăcea să aducă în discuție scurta mea perioadă petrecută într-un cor de băieți, pe vremea când eram copil. Chiar îmi plăcuseră acele cântece vesele, până când începusem să mă maturizez și

să văd corul ca pe un hobby pentru tocilari. Renunțasem, iar bunica mai continuase să bată monedă pe faptul că îmi ratasem vocația.

— Bună sau rea, fata aia a aprins o vâlvătaie în tine, a zis ea.

Am refuzat să recunosc vreun sâmbure de adevăr în spusele ei în timp ce căldura mă învăluia, așa că m-am uitat pe fereastră la traficul de jos.

— Nu fi ridicolă!...

Bunica atinsese o coardă sensibilă. În sinea mea, știam că avea dreptate. Charlotte declanșase ceva în mine. În exterior lua forma furiei. Însă, în interior, era o încântare imposibil de descris. Da, mă scosese din sărite pentru că-mi irosise timpul la vizionare. Dar, până să se năpustească asupra mea și apoi să iasă furtunos din dormitor, îmi lăsase o impresie pe care nu mi-o prea puteam explica. Nu reușisem să mi-o scot din minte toată noaptea. Mi-era teamă că fusesem prea dur cu ea, că, fără să vreau, îmi provocase aproape o cădere nervoasă. Mi-am imaginat-o împleticindu-se prin Manhattan, cu rimelul întins pe față, împiedicându-se în propriile picioare, pe tocurile acelea monstruoase. Într-un final, nu m-am mai gândit la ea, reușind să fac asta până când efectiv ne ciocniserăm, cu câteva clipe în urmă. Și, dintr-odată, toată energia aceea bizară a revenit la suprafață, exprimată încă o dată sub formă de furie față de ea. Însă de ce? De ce îmi păsa atât, încât s-o las să mă afecteze?

Bunica mea mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Știi că Allison ți-a ucis spiritul. Dar e timpul să mergi mai departe.

Simpla menționare a numelui lui Allison mi-a provocat un gol în stomac. Îmi doream ca bunica să n-o fi adus în discuție. Ea a continuat:

— Ai nevoie de o schimbare de peisaj. Din moment ce nu te duci nicăieri, am adus eu ceva la *tine*, angajând-o pe Charlotte. Prefer să te văd ciondănindu-te afară cu ea decât singur în birou.

— Nu te poți ciondăni cu cineva al cărui mod de comunicare este să-și tasteze răspunsul în aer, pe mutește.

— Ce?

— Iisuse, n-ai văzut-o când făcea asta?

N-am putut să-mi reprim chicotitul.

— A zis că nu vrea să-mi spună ce crede cu adevărat, de teamă că-și va pierde slujba, așa că s-a prefăcut că tastează în aer ce vrea să-mi spună, ca să se descarce. E nebună de legat femeia pe care ai angajat-o.

Bunica și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— De fapt, e o idee excelentă. Unii politicieni ar trebui să ia lecții de la ea. Cu toții am putea să învățăm să gândim înainte de a vorbi, chiar dacă asta ar însemna să tastăm răspunsurile, în loc să deschidem gura. Exact la asta m-am referit. E unică.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Chiar că e unică.

Și-a pus o mână pe umărul meu, iar expresia ei a devenit mai blândă.

— Poți să-mi faci o favoare și măcar să încerci s-o faci să se simtă bine-venită?

— Nu pare că am de ales, am oftat exasperat.

— O iau ca pe un răspuns afirmativ. Poți exersa mâine în Hamptons. O să te ajute pe domeniul Bridgehampton. Lorena lipsește toată săptămâna. Așa cum am procedat și în trecut, asistenta personală a companiei îi ține locul Lorenei când nu e disponibilă, la vizionări.

Minunat! O zi întreagă cu ea!

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă, apoi s-a întors cu fața la mine.

— Charlotte știe ce-nseamnă o inimă frântă. Ai mai multe în comun cu ea decât crezi.

Mă irita ori de câte ori bunica făcea aluzie la despărțirea mea de Allison. Nu doar că nu-și avea rostul în discuția asta, dar mă și forța să mă gândesc la lucrurile pe care încercam să le uit. Chiar făceam un efort să merg mai departe după durerea provocată de sfârșitul acelei relații.

Am rămas privind pe fereastră aproape o jumătate de oră, învârtindu-mi degetele mari de la mâini și încercând să înțeleg ceva din faptul că Charlotte lucra acum în acest loc. Faptul că ajunsese aici era cu siguranță o coincidență bizară. Nu exista nicio posibilitate să lucrăm împreună fără să ne agasăm unul pe altul în fiecare zi. Am decis să mă duc la ea în birou și să stabilesc niște reguli de bază, să subliniez care erau așteptările mele pentru a doua zi, când va lucra cu mine.

Cu mine.

Am îndepărtat rapid imaginea trupului ei delicat alături de al meu. Asta e partea amuzantă atunci când disprețuiești o persoană pe care o găsești atrăgătoare fizic. E ca o luptă între minte și corp pe care, în condiții normale, cel din urmă ar câștiga-o.

Însă acestea nu erau condiții normale. Charlotte Darling era departe de a fi normală, iar eu trebuia să țin garda sus.

Pregătit să-mi spun punctul de vedere, am ieșit pe hol și am tras adânc aer în piept înainte de a deschide ușa de la biroul ei fără să bat.

Am fost luat prin surprindere când l-am văzut pe fratele meu, Max, cu picioarele urcate pe canapea. Deși nu ar fi trebuit să fie o surpriză faptul că se grăbise să facă impresie în fața noii asistente atrăgătoare. Era tipic pentru Max.

— Pot să te-ajut cu ceva, domnule Eastwood? m-a întrebat ea cu răceală.

Max a rânjit.

— Charlotte, știi că voi doi v-ați întâlnit deja, dar permite-mi să ți-l prezint oficial pe fratele meu mai mare, cunoscut și drept *stăpânul nostru cel rău*.

Minunat!

Afemeiatul Ken nu stătuse degeaba și se dădea deja la nordica Barbie.

Capitolul 7

CHARLOTTE

Starea de spirit mi s-a schimbat complet în secunda în care Reed a intrat în încăpere. Senzația mi-a amintit de vremurile în care eram la școala elementară, iar profesorul stingea brusc luminile pentru a calma gălăgia din clasă. Distracția era oficial încheiată.

Brusc, mi-am simțit din nou palmele transpirate.

Am luat o înghițitură din macchiato cu caramel pe care Max mi-l adusese de la Starbucks-ul de vizavi și am încercat să-mi gădesc stăpânirea de sine, însă nu am reușit. Totul la Reed mă intimidă, statura lui, papionul și bretelele, vocea lui profundă. Dar ceea ce mi se părea cel mai intimidant era faptul că bănuiam că mă ura. Deci, asta era.

Pe de altă parte, fratele lui, Max, era la polul opus... fermecător, firesc. Dacă am fi fost la liceu și nu într-o corporație americană, Max ar fi fost clovnul clasei. Reed ar fi fost profesorul țâfnos.

Max reușise să mă ajute să uit momentan de nedreptatea pe care mi-o făcuse Reed mai devreme. Însă salvarea avea un efect trecător.

Reed i-a aruncat lui Max o privire plină de dezgust.

— Ce faci aici?

— Ce ți se pare că fac? Îi urez bun venit noii noastre angajate, ceea ce nu pot spune că faci și tu.

Ochii lui Reed au licărit ca niște pumnale. Arăta și mai tulburat decât îi descriesem lui Max când îi povestisem ce se întâmplase. Nu mă putusem abține. Max mă întrebese ce nu era în regulă și decisesem să fiu deschisă. Dacă ceva era *în neregulă*, acesta era Reed Eastwood.

Fratele mai mic, pe de altă parte, îmi spusese să nu iau nimic personal din ce spunea sau făcea Reed, care uneori era dur chiar și cu el. Mă asigurase că tipul nu era așa de rău pe cât părea. Doar că avusese un an dificil. Îmi era greu să-mi imaginez că era vorba despre aceeași persoană care semnase acel bilet albastru plin de sensibilitate. Ceea ce mă făcea curioasă în legătură cu Allison. Îl părăsise din cauza atitudinii lui? Cu siguranță, nu era exclus. Mă simțeam vinovată pentru că știam despre nunta eșuată și că el nu bănuia cum ajunsese de fapt să-l găsesc.

Reed a arătat spre fratele lui.

— Tu n-ar trebui... nu știi... n-ar trebui să mergi să-ți lustruiești pantofii sau ceva de genul ăsta, Max?

Max și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu. De fapt, sunt în regulă. Astăzi nu am nimic de făcut.

— Ce șocant!

— Hai, știi că sunt președintele comitetului de primire.

Max a sorbit din cafeaua lui și s-a așezat mai bine pe canapeaua de piele neagră.

— E amuzant cum comitetul de primire pare să fie foarte selectiv. Nu te văd jos la contabilitate întâmpinând-o pe noua contabilă care a început munca astăzi.

— E următoarea mea oprire.

— Sigur!

Reed s-a încruntat la fratele lui.

Cei doi erau la fel, dar și diferiți. Deși semănau unul cu altul și arătau bine amândoi, Max avea părul mai lung, părea mai rebel și

mai lipsit de griji, având un zâmbet șmecheresc. Reed era stăpân pe sine și tot timpul furios. Ar fi trebuit să nu-mi placă de el, dar avea ceva ce părea intangibil, lucru care mă atrăgea dintotdeauna. Prin modul lui insistent de a flirta, Max lăsa clar de înțeles că l-aș fi putut avea dacă îl voiam. Iar asta m-a făcut să-mi pierd interesul. Pe de altă parte, nu eram chiar sigură că Reed mă ura și eram captivată de personalitatea lui misterioasă.

— Trebuie să discut cu Charlotte, a spus Reed. Afaceri, nu ce faci tu acum! Lasă-ne puțin singuri, te rog!

Mi-am îndreptat spatele în scaun în timp ce Reed închidea ușa după fratele său. Spre deosebire de Max, nu s-a așezat pe canapea. Nu, fratele mai mare prefera să stea în picioare, cu brațele încrucișate la piept și să mă privească de sus.

Iar eu nu aveam de gând să mai accept. M-am ridicat, mi-am aruncat pantofii în aer și m-am suit pe scaunul de la birou.

— Ce naiba faci? m-a întrebat încruntându-se.

I-am imitat postura și mi-am încrucișat brațele la piept, uitându-mă urât la el, cu nasul în sus.

— Mă uit de sus *la tine*.

— Dă-te jos!

— Nu.

— Domnișoară Darling, dă-te dracului jos, înainte să cazi și să te rănești! Sunt convins că anii în care ai exersat echilibristica pe placa de surfing alături de un câine te-au făcut să crezi că ești capabilă să călărești un scaun cu roțile, dar te asigur că, dacă vei cădea și-ți vei sparge capul de marginea biroului, o să te doară.

Doamne, bărbatul ăsta era *așa* un ticălos îngâmfat!

— Dacă vrei să cobor, trebuie să stai jos când vorbești cu mine.

— Bine, a oftat el. Dă-te jos!

Doar ca să mă amuz, înainte de a coborî m-am prefăcut că mă dezechilibrez. Reed s-a grăbit să mă prindă.

Ei, ce să vezi, domnul Răutăcios are o latură cavaleriească. N-am putut să mă abțin și am râs. El s-a încruntat.

— Ai făcut-o intenționat.

Am sărit și am arătat cu mâna spre scaunele aflate de cealaltă parte a biroului meu.

— Ce-ar fi să stăm amândoi jos, domnule Eastwood?

El a mormăit ceva ce n-am înțeles, dar s-a așezat. Mi-am pus mâinile pe birou și am zâmbit dezvelindu-mi dinții albi.

— Așadar, despre ce dorești să discutăm?

— Despre călătoria noastră de mâine.

Iris menționase că trebuia să asist la vizionarea unei proprietăți în zona de est, însă din moment ce la acea vreme nu știam că el era nepotul ei, nu pusesem informațiile cap la cap. *Excelent, o zi întreagă cu bărbatul care mă urăște.* Și eu care credeam că o să am parte de un început bun la această slujbă nouă, perfectă. În schimb, lângă mine era un bărbat care mă pândea secundă cu secundă, ca un uliu, de-abia așteptând s-o dau în bară.

— Ce dorești să-mi spui despre călătorie?

Am luat un carnețel și mi-am pregătit un pix.

— Păi, pentru început, plecăm exact la 5:30.

— Dimineață?

— Da, Charlotte. Oamenii doresc să viziteze domeniile care se întind pe multe hectare cât încă e lumină afară.

— Nu este nevoie să mă iei de sus. Sunt nouă, știi.

— Sunt dureros de conștient de asta, da.

Mi-am dat ochii peste cap și am scris pe carnețel ora 5:30, adăugând cuvântul EXACT, cu litere mari, subliniat de două ori, în timp ce el se uita la mine.

— Ora 5:30, am repetat. Ne întâlnim la gară?

— O să mergem cu mașina.

— Bine.

— La ora 7 am o convorbire telefonică cu un client din Londra. Când plecam cu Lorena, de obicei conduceam eu prima oră. Când

ieșeam de pe autostradă, luam micul dejun, apoi ea conducea restul drumului, ca eu să pot vorbi la telefon sau să scriu e-mailuri înainte de a ajunge la destinație.

— Ăăă... Eu nu conduc.

— Cum adică nu conduci?

— Adică nu am permis, așa că nu vom putea conduce cu schimbul.

— Nu întrebam la propriu. Întrebam de ce o femeie de 20 și ceva de ani nu are încă permis de conducere.

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu, nu am. Multă lume care locuiește în oraș nu conduce.

— N-ai încercat niciodată să înveți?

— E pe lista cu nebuniile pe care vreau să le bifez.

Reed a oftat încă o dată din toți rărunchii și a dat din cap.

— Bine. O să conduc eu tot drumul. Trimite-mi pe e-mail adresa ta și vin să te iau. *Să fii gata!*

— Nu.

— Nu? a ridicat el din sprâncene.

Bănuiam că bărbatul ăsta nu era obișnuit să fie refuzat prea des.

— Ne întâlnim la birou.

— E mai ușor pentru tine dacă vin să te iau de-acasă la ora aia.

— E-n regulă. Nu vreau să vezi unde locuiesc.

Reed și-a trecut palmele peste față.

— Ești conștientă că pot intra oricând în baza de date cu angajații și să aflu unde stai, da?

— E-n regulă. Însă una e să *știi* unde locuiesc și alta să *vezi* unde locuiesc.

— Cum așa?

— Păi...

M-am rezemat de spătar și am arătat cu mâna spre hainele cu care eram îmbrăcată.

— Una e să *știi* că nu am nimic pe dedesubt. Și alta e să-ți *arăt* sânii.

Pe chipul lui a apărut un zâmbet șmecheresc în timp ce privirea i-a coborât spre decolteul cămășii mele.

— Nu cred că e același lucru. Dar fie cum zici tu!

Bărbatul ăsta avea talentul de a mă enerva doar printr-o singură privire. Mi-am îndreptat spatele și mi-am pregătit din nou pixul pe carnețel ca să scriu.

— Altceva?

— Prezintă-mi proprietatea Bridgehampton la două familii. Este o proprietate de șapte milioane de dolari, iar clienții noștri se așteaptă la intimitate. Trebuie să stai la ușa din față ca nimeni să nu intre în casă în timpul vizionării. Dacă a doua familie ajunge prea devreme, responsabilitatea ta este să-i inviți în sufrageria din față, dincolo de holul principal.

— Bine. Mă pot ocupa de asta.

— Vorbește cu furnizorul de catering să aranjeze totul în camera aceea ca să le poți oferi clienților o gustare în timp ce așteaptă. Desigur, trebuie să le oferi ambelor familii o gustare când sosesc. Dar este și un mod discret de a-i face pe cumpărătorii care ajung prea devreme să stea în sufragerie în timp ce eu termin prezentarea.

— Furnizorul de catering?

— Citarella. Sunt în directorul furnizorilor. Ar trebui să-ți descarci informațiile de contact în telefon, în caz că apar probleme.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Cum de potențialii cumpărători de la Bridgehampton primesc mâncare, și eu n-am primit? Apartamentul de lux pe care l-am vizionat eu avea un preț mai mare.

Reed a rânjit la mine.

— Pentru că i-am spus Lorenei să nu-ți ofere nimic de mâncare din moment ce deja îmi dădusem seama că ești o impostoare.

— Ah!

— Da. Ah! De asemenea, te rog să te îmbraci potrivit. Nimic prea strâmt, care să distragă atenția.

Comentariul m-a ofensat. Întotdeauna eram îmbrăcată potrivit pentru muncă.

— Să distragă atenția? Ce vrei să spui? Atenția... care atenție?

Reed și-a dres glasul.

— Nu contează! Cum ești îmbrăcată acum e OK. Este o zi de muncă, nu o excursie de distracție în Hamptons. Și... ar fi a cui atenție?

— Cine? Ce?

— Ai spus *care atenție*? Normal ar fi să întrebi a cui atenție?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai fost la școala de băieți, nu-i așa?

Reed a ignorat întrebarea mea.

— Este un prospect al proprietății în dosar. Ar trebui să te familiarizezi cu facilitățile ca să poți răspunde la orice întrebare care ar putea să apară dacă eu nu sunt disponibil.

Am notat.

— Bine. Altceva?

A băgat mâna în buzunarul de la pantaloni și a scos telefonul mobil.

— Introdu numărul tău, în caz că apare vreo schimbare de planuri.

Am început să scriu.

Prenume: *Charlotte*

Nume: *Darling*

Companie: Fără să vreau, am rânjit în timp ce cugetam dacă să scriu *Deez Nuts*, dar m-am gândit mai bine. Cel puțin *am crezut* că am rânjit fără să vreau.

— Ce prostie scrii acolo?

Reed și-a lungit gâtul ca să se uite la telefon.

— Nimic.

— Atunci de ce am văzut pentru o clipă un zâmbet de drăcușor pe chipul tău?

Am întins mâna cu telefonul către el.

— Bunica mea spunea mereu că o doamnă oferă un zâmbet angelic și păstrează pentru ea gândurile de drăcușor.

El a mormăit ceva și s-a ridicat.

— Nu e de mirare că te-ai înțeles așa de bine cu Iris.

Fără să spună că încheiase conversația, Reed s-a îndreptat spre ușă.

— Apropo, mai devreme, când m-am ciocnit de tine, mă uitam la telefon în timp ce mergeam. Bunica mi-a spus că ai spart o vază. Adu-mi chitanța și-ți rambursez suma.

Am clătinat din cap.

— Nu e nevoie. Materialele au costat doar câțiva dolari. Era făcută de mine.

S-a încruntat.

— Era făcută de tine?

— Da. Sculptez. Și fac ceramică. Mă rog, făceam. Când am cunoscut-o pe Iris la toaletă, am pomenit și de asta și i-am spus că-mi era dor să reiau. Ea m-a încurajat să mă reapuc și să fac lucruri care mă fac fericită. Așa că mi-am petrecut weekendul la roata de olărit, făcând acea vază. Trecuseră câțiva ani și, mă rog... Iris a avut dreptate. Trebuie să mă concentrez la lucrurile care mă fac fericită în loc să mă gândesc la trecut, pe care nu-l pot schimba. Făcând vaza... a fost primul meu pas în direcția corectă.

Reed s-a uitat o vreme la mine într-un mod care era amuzant, apoi s-a întors și a ieșit pe ușă fără să spună un cuvânt. *Ce ticălos!* Un ticălos superb și arogant, care arăta la fel de bine din spate, nu doar din față.

Mai târziu în acea după-amiază, am observat pe birou un bilet albastru. M-a luat pe nepregătite și am zăbovit puțin înainte de a-l lua. Pentru că era exact același tip de bilet albastru ca cel din interiorul rochiei de nuntă.

M-a trecut un fior pe șira spinării. Aproape că uitasem de acel frumos bilet și de emoțiile mele când îl descoperisem. Nu-mi puteam

imagina cum bărbatul nesuferit pe care ajunsese să-l cunosc putuse să fie așa de romantic. Reed pe care îl întâlnisem eu era pragmatic și rece. Mă făcea și mai curioasă să aflu ce anume făcuse ca sufletul cândva cald al unui bărbat să devină așa negru.

Am oftat.

Un bilet albastru de la Reed.

Pentru mine.

Mi se părea ireal.

În partea de sus ieșeau în evidență literele:

Biroul Reed Eastwood.

Am tras adânc aer în piept și am citit:

Charlotte,

Dacă mai ai și alte întrebări despre Bridgehampton, mi le poți tasta în aer.

Reed

Capitolul 8

REED

Am oprit la lumina roșie a semaforului de la colțul străzii, cu 15 minute mai devreme. Charlotte era deja acolo, în fața clădirii. Când a fost semaforul roșu, am avut timp să o observ de la distanță. S-a uitat la ceas, a aruncat o privire în jur pe trotuar, apoi s-a îndreptat spre o sticlă de apă goală de lângă bordură. A luat-o de jos, apoi a privit din nou în jur.

Ce naiba făcea? Căuta sticle goale pe străzile din Manhattan ca să le returneze și să ia garanția de cinci cenți? Femeia asta cu siguranță era dusă cu pluta. Cine avea timp de porcăria asta? Am privit-o cum s-a apropiat de alt obiect, s-a aplecat și l-a luat de jos, apoi s-a dus câțiva metri mai încolo și a făcut același lucru. *Ce naiba...*

Semaforul s-a făcut verde, așa că am făcut dreapta și am oprit pe strada cu sens unic, în fața clădirii noastre. Charlotte a pășit înapoi precaută, apoi s-a aplecat să vadă cine era. Strângea comori infestate cu germeni de pe o stradă din New York și își făcea griji pentru Mercedes-ul S560 care parca lângă ea. Am coborât geamul fumuriu.

— Ești gata?

— Ah! Da.

S-a uitat în dreapta, apoi în stânga și și-a ridicat degetul arătător înainte de a se îndrepta spre mijlocul trotuarului.

— O secundă!

Am urmărit-o cu privirea în timp ce s-a dus la o pubelă și a aruncat porcăriile pe care le adunase. *Grozav! Curăță străzile orașului când se crapă de ziuă și, în plus, fundul ei arată fantastic în fusta aia în timp ce face asta.*

A deschis ușa din dreapta și a sărit în mașină.

— Bună dimineața!

Mai e și binedispusă. Perfect!

Am arătat spre torpedou.

— Sunt șervețele acolo.

Și-a încrețit năsul, confuză. Am oftat.

— Să-ți cureți mâinile.

Rânjetul de drăcușor i-a revenit pe chip. Charlotte a ridicat mâinile cu palmele spre mine și și le-a vânturat prin fața mea, provocator.

— Ești germofob?

— Șterge-te!

Avea să fie o zi al dracului de lungă.

M-am îndepărtat de bordură și am luat-o spre tunel în timp ce ea își curăța mâinile. Niciunul dintre noi nu a mai spus vreun cuvânt până când am ieșit din oraș și ne-am oprit la coadă pentru a plăti taxa de traversare în cealaltă parte a Manhattanului.

— Nu ai un permis de genul ăsta? a întrebat ea uitându-se la semnul mare de deasupra capului pe care scria DOAR CASH.

— Un E-ZPass. Ba da. Dar ultima dată când l-am folosit eram cu cealaltă mașină și l-am uitat acolo.

— Cealaltă mașină este o camionetă de lucru sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Este un Range Rover.

— De ce ai nevoie de două mașini?

— De ce pui atâtea întrebări?

— Doamne! Nu trebuie să fi așa de nepoliticos. Încercam doar să fac conversație.

S-a uitat pe geam. Adevărul era că Roverul fusese al lui Allison. Dar nu aveam de gând să deschid cutia Pandorei în fața acestei femei. Erau două mașini înaintea noastră la coadă, așa că am băgat mâna în buzunar ca să scot o hârtie de 20, dar mi-am dat seama că-mi aruncasem portofelul în torpedou.

— Poți să-mi scoți portofelul din torpedou?

A continuat să privească pe geam.

— Ce-ar fi să spui „te rog frumos“?

Frustrat, când mai era doar o mașină în fața mea până la ghișeul pentru plata taxei, m-am aplecat și mi-am luat singur portofelul. Din păcate, poziția mi-a oferit o priveliște spectaculoasă a picioarelor ei bronzate, tonifiate și bine proporționate. Am trântit ușa de la torpedou.

După ce am plătit taxa și am ajuns pe Long Island Expressway, m-am hotărât să testez cât de corect urma instrucțiunile noua noastră asistentă.

— Câte dormitoare și băi are proprietatea pe care o prezentăm astăzi?

— Cinci dormitoare și șapte băi. Deși nu-mi dau seama de ce ar avea nevoie cineva de șapte băi.

— Construcția piscinei?

— Torcretată. Încălzită. În forma unui lac de munte, îmbrăcată cu marmură importată din Italia, cu cascadă.

Își făcuse temele... dar... i-am mai ridicat câteva mingi la fileu.

— Metri pătrați?

— 441 pentru casa principală. Încă 60 pentru casa de lângă piscină, încălzită și ea.

— Numărul șemineurilor?

— Patru înăuntru, unul afară. Cele din interior sunt pe gaz, cel de afară, pe lemne.

— Aparatura?

— Viking, Gaggenau și Sub-Zero. De fapt, mai sunt un congelator și un frigider Pro Series Sub-Zero, separat, în bucătăria principală, și o altă unitate combinată, în casa de lângă piscină. Și, în cazul în care te întrebai, cele trei frigidere la un loc costă mai mult decât un Prius nou. Am verificat.

Hmm... Am vrut ca ea să greșească ceva, așa că am strecurat o întrebare care nu era în prospect.

— Și al cui e designul interior?

— Carolyn Applegate de la Applegate and Mason Interiors.

În sufletul meu se ducea cea mai ciudată bătălie. Deși voiam s-o fac să greșească și să rateze un răspuns, o parte din mine își dorea, inconștient, să nimerească răspunsul.

— Și mai corect e *cui aparține...*, a mormăit ea.

— Poftim?

— Ai întrebat *al cui e designul interior?* Corect ar fi *cui aparține?*

A trebuit să mă prefac că tușesc pentru a-mi ascunde zâmbetul.

— Bine. Mă bucur că ți-ai făcut temele.

Am ajuns pe domeniul Bridgehampton cu o oră înainte de prima prezentare. Cei de la firma de catering erau ocupați cu pregătirile. Trebuia să dau câteva telefoane și să răspund la niște e-mailuri, așa că i-am spus lui Charlotte să facă un tur al proprietății pentru a se acomoda cu locul.

O jumătate de oră mai târziu, am găsit-o în camera mare studiind un tablou. M-am apropiat venind din spatele ei.

— Proprietara este artistă. Nu e niciun tablou de vânzare.

— Da. Am citit. Tipa e absolut uimitoare! Știai că vizitează cămine de bătrâni și-i ascultă pe oamenii de-acolo povestind cum și-au întâlnit partenerii de viață, după care pictează ce-și imaginează în timpul acestor dezvăluiri? Mă întreb dacă asta e una dintre acele povești de dragoste. E așa de romantic!

Lucrarea înfățișa un cuplu la restaurant, dar femeia părea să se uite la un alt bărbat, care stătea la o masă de vizavi și zâmbea pe ascuns.

— Care parte e romantică? Cea în care femeia se uită la alt bărbat decât cel care se ocupă de nota de plată sau cea în care amărâțul nu-și dă încă seama că ea îi va face același lucru și lui, peste câteva luni?

M-am uitat la tablou și am empatizat în tăcere cu fraierul care nu bănuia nimic. *Crede-mă, prietene, e mai bine dacă afli acum că ea nu-ți este loială.*

Charlotte s-a întors cu fața la mine.

— Uau! Chiar ești ca o gură de aer proaspăt, nu-i așa?

— Sunt realist.

Și-a pus mâinile în șolduri.

— Serios? Atunci spune-mi ceva pozitiv despre mine. O persoană realistă poate vedea atât lucrurile pozitive, cât și pe cele negative. De când ne-am cunoscut, nu mi-ai spus despre mine decât lucruri negative!

Charlotte era scundă, chiar și în pantofi cu toc. Iar de la distanța mică la care stăteam, vedeam direct în decolteul cămășii ei de mătase. Nu credeam că ar fi apreciat gândurile pozitive pe care le aveam în acel moment. Așa că i-am întors spatele și am plecat.

— Anunță-mă când sosesc primii clienți, mă găsești la bucătărie.

Chiar și ticăloșii fac din când în când câte un compliment. Deci poate că fusesem prea dur cu Charlotte. Dar avea ceva care mă scotea din sărite. O inocență pe care simțeam nevoia să o distrug și nu știam exact de ce.

— Ai făcut o treabă bună astăzi.

Am încuiat ușa din față și am întins mâna pentru a o conduce pe Charlotte pe treptele din față mea. Fiind ca de obicei o pacoste, nu a putut accepta pur și simplu complimentul. Și-a dus o mână la ureche și a rânjit.

— Pofim? N-am prea auzit. Va trebui să repeți.

— Deșteapto!

Am mers împreună spre mașină. Am deschis portiera din dreapta și am așteptat până când s-a suit, apoi am închis-o. În timp ce dădeam cu spatele pe alee, am întrebat-o:

— De unde ai știut toate chestiile alea despre Carolyn Applegate?

Prima clientă nu fusese interesată inițial de designul interior al casei, dar, după ce Charlotte enumerase o mulțime de celebrități care-și redecoraseră recent locuințele apelând la acest designer, femeia a văzut locul într-o lumină mai roz. Vânzarea aceea putea schimba întregul rezultat al călătoriei de astăzi. Charlotte era ieșită din comun, asta era al naibii de sigur, deci trebuia să admit că, în general, instinctele bunicii mele nu dădeau greș. Nu ajunsese întâmplător persoana care era în prezent. Iris știa să citească oamenii și începea să se confirme că lumina în care o văzuse pe Charlotte nu era departe de realitate. Poate că lăsasem sentimentele mele față de o altă blondă să-mi afecteze judecata într-o oarecare măsură.

— Google, a zis ea. Am introdus numele actualilor proprietari și i-am găsit pe lista de clienți de pe site-ul designerului. Apoi am căutat date despre unii dintre ceilalți clienți. Când am menționat că designerul se ocupase și de casa lui Christie Brinkley, la câțiva kilometri distanță, ochii doamnei Wooten s-au luminat. Așa că am deschis site-ul și i-am arătat că pernele de pe canapeaua din fotografiile făcute în casa lui Christie erau din același material.

— Ei bine, a funcționat. I-ai schimbat părerea inițială despre casă. Iar ceea ce ai făcut cu al doilea cuplu, faptul că te-ai prefăcut că-ți place de micul lor monstru, a funcționat ca prin farmec.

Ea s-a încruntat.

— Nu m-am prefăcut. Băiețelul era adorabil.

— A țipat tot timpul.

— Avea *trei* ani.

— Mă rog. Mă bucur că i-ai închis gura.

Ea a dat dezaprobator din cap.

— O să fii soțul mizerabil al unei femei ghinioniste și un tată lipsit de răbdare.

— Nu, n-o să fiu.

— Da? Ești mai drăguț cu femeile cu care te întâlnești?

— Nu, doar că nu intenționez să mă însor sau să am copii.

Încheieturile degetelor cu care strângeam volanul deveniseră albe.

Charlotte a rămas tăcută, dar după ce am aruncat o privire piezișă spre chipul ei mi-am dat seama că atinsesem un subiect pe care avea să-l analizeze tot drumul înapoi spre casă. Trebuia să retez această posibilitate, așa că am schimbat tema discuției către afaceri.

— Vreau să trimiți un e-mail din partea mea ambelor cupluri. Le mulțumești pentru că au venit să vizioneze proprietatea și stabilești data și ora unei conversații telefonice, săptămâna viitoare.

— Bine.

— În plus, sună la Bridgestone Properties din Florida. Cere cu Neil Capshaw. Spune-i că ești noua mea asistentă și întreabă care e situația proprietății Boca a familiei Wooten, pe care ei o vând. Colaborăm cu agenția lor, așa că vor fi încântați să ne ofere această informație. Dacă familia Wooten are un cumpărător pentru ea, s-ar putea să vrea să achiziționeze mai curând casa de vară din Bridgehampton.

Ea și-a scos telefonul și a început să ia notițe.

— Bine. E-mailuri la cumpărători. Sun la Capshaw. Am înțeles.

— Mai e o întâlnire programată mâine, care trebuie mutată de la ora 4. Vezi dacă o poți pune la 4:30.

— Bine. Cu cine e întâlnirea de mâine de la 4?

— Cu Iris.

Charlotte și-a ridicat privirea.

— Vrei s-o sun pe Iris — *pe bunica ta* — ca să reprogream întâlnirea?

— Da. Ești asistenta mea. Cu asta se ocupă asistentele. Fac programări, schimbă ora întâlnirilor și chiar le anulează uneori. Nu ai primit memoul despre partea aceasta a funcției tale?

— Dar e *bunica ta*. Nu toate relațiile trebuie tratate la fel ca afacerile, chiar dacă discutați probleme de muncă. N-ar trebui s-o suni tu?

— De ce?

Charlotte a clătinat din cap și a oftat.

— Nu contează.

Din fericire pentru mine, am condus în tăcere după aceea. Traficul era lejer și am reușit să ajungem pe autostradă fără ca Domnișorica Rază de Soare să-mi spună cum să-mi fac treaba. Eram pe cale să intru pe 495, când Charlotte și-a pus un picior peste celălalt și apoi și le-a desfăcut, iar ochii mei s-au abătut de la drum o fracțiune de secundă. Nu putea să fi fost mai mult de atât. Totuși, m-am trezit că Charlotte țipă și încearcă să găsească ceva de care să se țină.

— Ai grijă!

Din instinct, am călcat frâna, înainte de a-mi da seama la ce dracului trebuia să am grijă. Tot ce a urmat s-a întâmplat cu încetinitorul.

Am ridicat privirea.

O creatură micuță și blănoasă a traversat grăbită prin fața noastră.

Mașina s-a oprit scrâșnind din roți și m-am uitat mai bine la animalul pe care era să-l lovesc.

O veveriță.

O veveriță nenorocită.

Mă speriasem de moarte din cauza unui rozător care se trezise să traverseze.

Incredibil! Tocmai voiam să-i zic vreo două, când un zgomot puternic m-a împiedicat. Speriat, am avut nevoie de un minut să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

Cineva ne lovise din spate.

Capitolul 9

CHARLOTTE

— La dracu'! a scuiat Reed, apoi a ieșit din mașină și a trântit portiera.

Nu reușise să mute mașina pe marginea drumului. După tot ce se întâmplase, devenise nefuncțională.

Inima îmi bătea cu putere.

E în regulă.

Suntem bine.

Și veverița la fel.

Toată lumea e bine.

Încă șocată când am coborât din mașină, am reușit să aud vag glasul estompat al lui Reed care se certa cu șoferul SUV-ului roșu care ne lovise din spate.

— Cu ce pot ajuta? am întrebat.

— Sună la poliție! Avem nevoie de un raport. Apoi caută cea mai apropiată firmă de tractări în timp ce eu iau informațiile de pe asigurarea tipului ăstuia.

A scos portofelul.

— Aici e cardul meu AAA. Spune-le că suntem aproape de ieșirea de pe 70, în Manorville.

O oră și jumătate mai târziu, poliția a plecat în sfârșit și o mașină de la tractări a venit și ne-a dus până la cel mai apropiat service.

După o lungă așteptare, mecanicul a ieșit să se ocupe de noi. Din păcate, verdictul în legătură cu Benz-ul lui Reed nu era unul bun. Ștergându-și sudoarea de pe frunte, el a zis:

— Aveți bara din spate îndoită și se freacă de cauciuc. Ar trebui să o pot îndrepta până mâine-dimineață.

Pe chipul lui Reed a apărut o expresie îngrijorată.

— Mâine-dimineață? Trebuie să ne întoarcem în oraș în seara asta.

— Este cel mai rapid serviciu de care puteți beneficia pe-aici. Majoritatea v-ar da câteva zile sau mai mult.

Frustrat, Reed a oftat profund și și-a trecut mâinile prin păr.

— Cum o să ne întoarcem? am întrebat.

— Nu cred că ne întoarcem în seara asta. Dacă vrei, cheamă o mașină pentru tine și decontezi cheltuiala la companie, dacă nu-ți place ideea de a rămâne aici în oraș. Dacă nu, caută două camere în apropiere. Nu mi se pare logic să închiriez o mașină și să conduc două ore înapoi dacă trebuie să ridic mașina de aici mâine-dimineață.

Proprietarul service-ului l-a chemat pe Reed pentru a discuta despre plată, iar eu am rămas să mă frământ în legătură cu ce aveam să fac. Chiar dacă mă enerva, nu cred că era o modalitate recomandată de a face impresie bună dacă-mi lăsam șeful acolo, în Long Island. Voiam să demonstrez că sunt un om de echipă, să-i arăt că eram loială locului meu de muncă. Existau oportunități de a avansa în companie și trebuia să profit de fiecare ocazie pentru a dovedi ce pot — mai ales în condițiile unui start dificil. Îmi era clar ce trebuia să fac. M-am apucat să caut numere de telefon de la hotelurile din zonă.

Când s-a întors, Reed arăta și mai frustrat.

— Te-ai hotărât ce faci?

— Am rezervat două camere la Holiday Inn, în apropiere.

— Holiday Inn? Nu există alte variante?

— Sunt sigură că ești obișnuit cu Gansevoort sau The Plaza. Dar mie îmi place Holiday Inn. Ce are Holiday Inn?

El a bombănit ceva, apoi a spus:

— Nimic. Nu are nimic...

A ezitat, apoi a tras adânc aer în piept.

— E-n regulă. Mulțumesc.

— Am comandat și un Uber. Va fi aici în câteva minute.

El a zâmbit, deși avea maxilarele încleștate.

— Excelent!

Îmi dădeam seama că era supărat pe toată situația. Gândul de a petrece mai mult timp cu mine decât era necesar probabil că îl deranja. Și pe mine mă enerva, desigur, pentru că ne înțeleseserăm destul de bine astăzi. Chiar eram surprinsă că lucraserăm așa de bine împreună. Situația de față estompa ceea ce fusese o zi cu adevărat productivă.

Din păcate, șoferul Uber care a venit să ne ia conducea un Mini Cooper. Abia am putut să încăpem pe bancheta din spate. Reed a bombănit în barbă în timp ce stăteam îngrămădiți unul lângă altul. Picioarele lui lungi erau înghesuite. Și modul în care conducea șoferul era haotic. Curbă strânsă după curbă strânsă, eram aruncată în trupul dur al lui Reed. Am încercat să nu mă gândesc la faptul că propriul meu corp reacționa la fiecare contact oricât de mic.

M-am adresat șoferului:

— Puteți opri la Walmart, în față? Promit că vin repede!

Nivelul de frustrare al lui Reed atingea plafonul.

— Ce-ți trebuie de la Walmart?

— Câteva obiecte de îngrijire personală, costum de baie și ceva de ronțait în cameră.

El a făcut ochii mari.

— Costum de baie?

— Da. Hotelul are o piscină interioară, încălzită, am spus zâmbind.

— Câți ani ai? 10? Nu ești în vacanță. Să mergem să luăm cina la Chuck E. Cheese?

Uneori era așa de arogant!

— Și adulții se pot bucura de înot, să știi. Este o bună modalitate de relaxare și de deconectare după o zi stresantă și, pentru că trăiesc în oraș, am rareori ocazia să înot în piscină. Așa că poți fi sigur că o să profit la maximum de banii pe care o să-i las la acest hotel. Mă rog... banii pe care *o să-i lași*.

Am făcut o pauză înainte de a mă da jos din mașină.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu.

— Vin în cinci minute, am zis, după care am trântit portiera.

Un sfert de oră mai târziu, când m-am întors la mașină cu lucrurile cumpărate, Reed era îmbufnat.

— Nu ai stat cinci minute.

— Îmi pare rău. Bărbatul din fața mea de la coadă s-a certat cu casiera pentru prețul pensetelor de smuls părul din nas.

— Vorbești serios?

— N-aș putea să-nțeleg asta nici dacă m-aș strădui.

Reed a oftat teatral. Oricât de supărat era, continua să fie al naibii de chipeș, uneori chiar mai mult când era nervos. Astăzi se îmbrăcase mai lejer, cu o bluză polo albastru-închis, care venea ca turnată pe umerii lui largi, și pantaloni kaki. Arăta al dracului de sexy.

Am băgat mâna în punga de la Walmart și am scos dulciurile pe care le cumpărasem. Am deschis ambalajul, am desfăcut o baghetă cu căpșuni și lemn-dulce și am ridicat-o spre el.

— Twizzler?

El a dat afirmativ din cap și a chicotit, părând să accepte într-un final situația pe care era nevoit s-o îndure. Spre surprinderea mea, în loc să mă ia din nou peste picior, a luat Twizzler-ul și a început să-l devoreze. Dinții i s-au afundat în el și a tras așa de tare, încât parcă

mușcase din carnea mea. Am tresărit. După ce a terminat, a întins tăcut palma cerându-mi încă o bucată. Pentru prima oară, era evident că avea o latură sensibilă, ascunsă sub carapace. Asta mă făcea să devin încrezătoare că puteam avea o relație profesională mai bună cu el.

Mașina a frânat scrâșnind din roți și a oprit în față la Holiday Inn.

Reed a luat cheile camerelor noastre și, chiar când era pe punctul de a plăti, portofelul i-a alunecat din mână și a căzut pe podeaua din marmură. Din el a ieșit o fotografie. Am recunoscut imediat poza de la logodnă de pe profilul lui de Facebook.

O, Doamne! Încă poartă la el fotografia!

De ce?

Era pentru prima oară când realizam cu adevărat că bărbatul care scrisese biletul albastru era încă acolo, ascuns undeva în el. Poate că nu se schimbase atât de mult. Poate că doar *se prefăcea* că se schimbase.

Trebuia să aflu mai multe, dar era nevoie să acționez cu nonșalanță ca să nu suspecteze că știam ceva ce nu trebuia să știu.

M-am aplecat să ridic portofelul și fotografia și am făcut pe ino-centa când i le-am înmânat.

— Cine e femeia asta?

— Nimeni.

Inima îmi bătea cu putere când ne-am îndreptat spre lift. Am urcat tăcuți până la etajul nostru. M-a condus în camera mea, care era la trei uși distanță de a lui.

Asta era tot? Avea de gând să pretindă că are o poză în portofel cu cineva care nu însemna nimic pentru el? Se aștepta să cred asta?

Entuziasmul meu de a descoperi o piesă lipsă din puzzle-ul Reed Eastwood m-a determinat să forțez lucrurile.

— Nu te cred când spui că în poză nu este nimeni.

— Poftim?

Următoarele cuvinte mi-au ieșit pur și simplu din gură.

— Am căutat odată date despre tine pe Facebook. Asta era poza ta de logodnă. Numele ei este Allison. Știu că nu e treaba mea, dar minți.

Ah! Rahat!

Ce naiba mă apucase?

— Ce-ai făcut? s-a stropșit el la mine.

— Îmi pare rău. Dar să nu-mi spui că n-ai făcut niciodată asta... să cauți date despre cineva.

— Nu, n-am făcut-o. Nu sunt detectiv profesionist, ca alții.

Aproape că-mi era frică să-l întreb.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Mi-a ignorat întrebarea.

— Asta întrece orice limită! a spus el, în schimb,

— Deseori mă întreb dacă nu cumva ea e motivul pentru care ești așa cum ești.

— Poftim? Și cum sunt?

— Introvertit și posac. Păraai așa de fericit în acea fotografie!

Și apoi... mai era și biletul albastru. Asta aș fi vrut să-i mai spun.

Tocmai îmi săpasem groapa și mai adânc.

Privirea lui s-a întunecat, iar asta nu-mi pica bine.

— Depășești orice limită și e foarte periculos, Charlotte!

În ciuda cuvintelor dure, m-am gândit că, dacă i-aș împărtăși faptul că înțelegeam cum era să ai inima frântă, poate se va deschide puțin.

— Eu... Nu știu ce s-a întâmplat cu tine și ea... dar știu cum e să fii rănit de cineva la care ții... sau la care credeai că ții. Poate că, dacă vorbești despre asta, te eliberezi de o parte din furie.

Vocea lui a răsunat cu ecou pe holul lung.

— Singura persoană care mă înfurie ești tu. Nu ai făcut decât să-mi faci neazuri din momentul în care ți-ai vârât coada în viața mea.

A închis ochii ca și cum ar fi regretat imediat duritatea cuvintelor sale. Dar era prea târziu. Răul fusese făcut. Chiar dacă mă simțeam

stânjenită că-l pusesem într-o asemenea situație, faptul că mă insulta în continuare era inacceptabil. În seara asta, nu aveam de gând să tac și să înhit. La naiba, nici măcar nu mai eram în timpul programului.

S-o ia dracu' de treabă!

— M-am săturat să mi se tot vorbească așa. Nu-ți mai stau pe cap tot restul serii. Ne putem întâlni la micul dejun. Începe la 7. Este gratuit... nu că ți-ar păsa.

Am simțit lacrimile care începeau să mi se strângă în ochi, dar m-am luptat cu ele. Refuzam să-l las să vadă cât de tare mă afecta-seră cuvintele lui.

Reed a pornit pe hol spre camera lui. A rămas în fața ușii, privindu-mă în timp ce scanam fără succes cardul de la camera mea. O lumină roșie de eroare se aprindea în mod repetat.

Glumești? Halal mod de a ieși rapid din scenă!

S-a apropiat de mine. Umilită, am refuzat să mă uit la el. Mi-a luat cardul și scurta atingere a mâinii lui nu a trecut neobservată. Ușa a scos un sunet și s-a aprins un bec verde când Reed a deschis-o.

Sigur că el reușise din prima încercare.

Am continuat să evit să-l privesc când am șoptit:

— Mulțumesc!

Tocmai se îndepărta, dar l-am oprit.

— Stai!

Cumpărasem trei pachete de Twizzlers. Am scos unul nedes-făcut din punga de la Walmart și i l-am dat, după care am dispărut în cameră și am închis ușa.

Capitolul 10
REED

La duș, în timp ce apa curgea pe mine, gândurile alergau prin capul meu. Nicio cantitate de săpun de hotel nu putea spăla starea de rahat pe care o aveam.

A trebuit să-mi dea nenorocitele alea de Twizzlers și să mă facă să mă simt și mai nemernic.

Cine face asta?

Cine îi dă dulciuri cuiva care tocmai l-a tratat ca pe un rahat?

Charlotte Darling face asta. Entuziasta, energica, spirituala, din cale-afară de optimista Charlotte Darling. Iar eu nu făcusem nimic altceva decât să încerc să-i stric bucuria, încă din momentul în care ne întâlniserăm, pentru a mă asigura că nu mă contaminez de strălucirea ei.

Faptul că-mi adusese aminte de Allison mă forța să țin garda sus mai atent ca niciodată. Pentru că singurul răspuns sincer la întrebarea ei despre ce se întâmplase presupunea să mă deschid în fața ei. Doar apropiații din familie cunoșteau adevărul despre ce se întâmplase între mine și fosta mea logodnică. Trebuia să mă asigur că lucrurile vor rămâne așa.

Chiar uitasem că aveam fotografia aceea pusă în portofel. Dar mi-am dat seama ce impresie făcusem — păream un fraier sentimental.

Poate că așa și eram, până când Allison mă făcuse să-mi pierd încrederea în dragoste. Charlotte probabil că se gândise că, dacă păstram fotografia în portofel, ea avea dreptul să mă facă să mă destăinui.

Cu un prosop înfășurat în jurul taliei și cu părul ud, am stat întins pe pat și m-am gândit că aș fi vrut să dorm. Dar nu mâncasem nimic în afară de pachetul de Twizzlers. Trebuia să ies din cameră și să iau ceva de mâncare. Cel puțin asta mi-am spus. Motivul real era că nu mi-o puteam scoate din minte pe Charlotte. Poate că aveam să dorm mai bine la noapte dacă-mi ceream scuze pentru că-mi vărsasem furia pe ea.

M-am îmbrăcat din nou și m-am îndreptat spre camera ei.

Am tras adânc aer în piept și am bătut la ușă de câteva ori. Au trecut mai multe secunde fără să primesc răspuns. Am ciocănit din nou. Tot niciun răspuns.

Ei bine, fără mașină nu putea ajunge prea departe. Am luat liftul până în holul de la parter și am aruncat o privire în sala de sport, dar nici urmă de Charlotte.

Singurul restaurant din apropiere era Ruby Tuesday. Am ieșit pe ușile glisante de la Holiday Inn și burnița m-a lovit în față. Picăturile de ploaie străluceau pe mașini în timp ce traversam parcare și mă îndreptam spre restaurant. Odată intrat, am văzut că zona din față era goală. Era târziu, probabil aproape de ora închiderii, așa că nu mai erau decât câțiva clienți. După doar câteva secunde, am zărit-o pe Charlotte. Stătea într-un separeu din colț, cu o privire melancolică, și rodea capătul unui pix. Apoi a început să scrie ceva pe un șervețel. Am chicotit gândindu-mă că poate cuvintele acelea erau injurături și blesteme la adresa mea.

Știam că trebuie să-mi cer scuze, dar în acel moment am preferat să o privesc fără să-și dea seama. Puteam ține garda sus oricât timp

voiam, dar să mă mint era mult mai greu; era imposibil. Nicio parte din mine nu o ura pe această femeie. Îmi displăcea doar faptul că-mi amintea de toate lucrurile pe care încercam să le uit. Era mai mult decât indiscreția ei. Pur și simplu, atitudinea veselă pe care o afișa tot timpul îmi readucea în minte un moment din viața mea când fusem fericit. Era dureros să mă gândesc la acest lucru, în special pentru că o parte din mine încă tânjea după fericirea aceea.

M-am îndreptat spre ea și m-am hotărât s-o sâcâi.

— Au rămas fără cărți de colorat?

A tresărit. Nu știu ce scria, dar era atât de absorbită, încât nu mă observase stând în picioare în dreapta ei. A întors șervețelul.

— Ce faci aici?

— Am auzit că au un bar de salate din care poți mânca cât vrei. În plus, mi-ar prinde bine o băutură.

— Și un calmant.

— Nu le pot combina, așa că mă rezum la o bere.

M-am așezat în fața ei.

— Îmi dai voie să stau cu tine?

— Nu-mi place ideea că încerci să-ți *vâri coada* în viața mea ca să vezi ce mănânc, Eastwood.

Îmi vâr coada. Folosea propria mea expresie împotriva mea. La dracu'! O meritam.

Mi-am înghițit mândria și am inventat o scuză.

— Îmi pare rău că am folosit expresia asta cu referire la tine, mai devreme. Și-mi pare rău că mi-am pierdut cumpătul.

— Puteai să-mi spui că nu vrei să vorbești despre asta. Nu trebuie să fi atât de răutăcios.

Era îmbujorată. Și foarte furioasă.

— Ai dreptate.

Charlotte a ridicat din sprâncene.

— Ești de acord cu mine? E o premieră.

— Au fost o mulțime de premiere pentru mine azi.

— Cum ar fi?...

Chelnerița a venit să-mi ia comanda și n-am mai avut ocazia să răspund la întrebarea lui Charlotte. Când am rămas din nou singuri, a insistat să-i răspund.

— Deci, ce premiere?

— Păi...

M-am scărpinat în bărbia nerasă.

— Este prima dată când am pus piciorul într-un Ruby Tuesday, am spus râzând. În plus, azi e prima dată când am mers cu un Mini. Prima dată când stau la Holiday Inn. Prima dată când am avut un accident de mașină...

Ea a părut șocată.

— Serios?

— Da. Ți mulțumesc.

— Îmi mulțumești *mie*? Tu erai la volan!

— Tu mi-ai distras atenția.

— Nu erai atent. De-asta nu ai văzut veverița.

Așa e. Nu eram atent, pentru că mă holbam la picioarele tale. Așa cum mă holbez acum la buzele tale.

— Poate că am fost puțin distras.

Privirile noastre s-au întâlnit o clipă, în tăcere, apoi am schimbat subiectul.

— Și... ce scriai acolo?

Și-a pus mâna pe șervețel ca să mă împiedice să-l iau.

— Nu cred că vreau să-ți spun.

— De ce?

— Nu știu de ce, dar cred că o să faci mișto de mine, a spus ea cu o mină serioasă.

Vai, chiar că-mi pusese o etichetă de nemernic insensibil!

— Cu tine nimic nu mă mai surprinde, Charlotte. Sunt pregătit pentru orice în acest moment. Pune-mă la încercare!

A întors șervețelul și, ezitând, l-a împins în fața mea.

Începuse o listă numerotată. În partea de sus scria *Lista de nebunii*.

— Lista de nebunii? Ce mai e și asta?

— E o listă cu lucruri pe care vreau să le fac în viață. Dar eu o numesc *Lista de nebunii*, pentru că presupun că-mi va fi greu să le fac. Viața e scurtă, n-ar trebui să ni se pară că avem tot timpul din lume să facem ce ne dorim. Așa că... la naiba! Pe bune, aproape că era să *murim* azi!

Comentariul ei m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Aproape că era să *murim*? Nu exagerezi? N-a fost decât un accident în lanț. Cum am fi numit sfârșitul nostru...? *Omorâți de o veveriță*?

— Știi ce vreau să spun! Ar fi putut fi mult mai rău. Niciunul dintre noi nu știe când o să ne vină vremea. Toată experiența de azi m-a motivat să mă gândesc să fac lucrurile nebunești pe care le-am amânat.

— Sunt în ordinea importanței?

— Nu. Sunt în ordinea în care mi-au venit în minte. Abia am început. Trebuie să mă gândesc la restul.

— Voiam să spun... Sper că astea nu sunt cele mai importante lucruri pentru tine... pentru că numărul unu... *să sculptez un nud masculin...* cu siguranță că e bizar.

— Ție ți se poate părea bizar, dar pentru mine ar fi unul dintre proiectele cele mai provocatoare și încântătoare pe care le-aș avea de realizat ca artist. Oportunitatea asta ar fi un vis, o *nebunie*.

Mi-a venit în minte vaza pe care o făcuse... pe care o spărsese din cauza mea. Din câte mi-o aminteam, rezulta că tipa asta chiar avea talent. La numărul doi era ceva și mai... interesant.

— *Să dansez cu un străin în ploaie*?

— Mi se trage de la o carte de dragoste pe care am citit-o cândva. Era vorba de doi străini... iar la un moment dat bărbatul a luat-o în brațe pe femeie ca să danseze. Apoi a început să plouă torențial. Cred că ar fi ceva foarte cool să dansez din întâmplare cu un străin, nici nu trebuie să fie romantic. Muzica și Mama Natură aduc doi oameni împreună. Se alătură doar pentru simplul fapt că

sunt amândoi în viață. Nu contează ce viziune politică sau religie au. Nu știu nimic unul despre celălalt. Tot ce contează este că sunt împreună în acel moment uimitor, pe care niciunul dintre ei nu-l va uita toată viața.

— Deci o persoană, care în clipa asta nu bănuiește nimic din ce i se va întâmpla, va dansa un tango cu tine anul ăsta...

— Poate... dacă o să am curajul s-o fac.

— Nu mă îndoiesc de faptul că ai curaj. Dar de unde știi când e momentul potrivit?

— Cred că pur și simplu *știi*. Așa se întâmplă cu multe lucruri în viață.

— Deci asta-i tot? Doar astea două *nebunii*?

— Păi, celelalte nu mi-au venit încă în minte. M-ai întrerupt în timp ce mă gândeam. Trebuie să găsesc nouă.

— De ce nouă?

— Bine, de fapt sunt zece dorințe. Dar cred că ar trebui ca una să nu fie precizată, pentru că probabil o să mai apară la un moment dat ceva ce încă nu știu că vreau. Deci, deocamdată nouă.

Femeia asta chiar nu semăna cu nicio altă persoană pe care o întâlnisem. În multe privințe, înțelepciunea ei îi depășea vârsta, iar în altele parcă se născuse ieri. Până la un anumit nivel eram de acord cu atitudinea ei *trăiește clipa*, pentru că niciodată nu poți ști când viața îți aruncă o minge cu efect. Îmi imaginasem că în acest moment o să fiu însurat, o să locuiesc în suburbii și o să aleg un nume pentru câinele meu. În realitate, situația mea era cu totul alta. Cred că momentul în care trebuie să iei viața în piept este atunci când lucrurile merg bine, în loc să aștepți ca ele să facă implozie.

— De unde ai venit, Charlotte?

Ea a tăcut mult timp, după care expresia ei a devenit gravă.

— Nu știu.

— Întrebarea mea era, într-un fel, retorică, am clarificat eu. Dar cum adică nu știi?

Ea a oftat și a spus:

— Ei bine, atunci întrebarea ta a fost ironică. Pentru că eu chiar nu știu de unde vin.

— Ai fost adoptată?

— Da.

— A fost o adopție închisă?

— Cât se poate de închisă.

A aruncat o privire pe geam la picăturile de ploaie, apoi a zis:

— Am fost abandonată. Cineva m-a lăsat la biserica locală. A sunat la ușa parohiei și a fugit, lăsându-mă pe trepte.

Nu-mi venea să cred ce auzeam! M-am simțit încordat. Era un lucru dur, la care nu eram pregătit să răspund. Nu existau cuvinte. Nu înțelegeam cum putea cineva să-și abandoneze copilul. Propriile mele sentimente de abandon păreau triviale în comparație cu așa ceva.

— Îmi pare rău. Offf...

— Nu ai de ce.

A făcut o pauză și a rămas pe gânduri.

— Nu a fost o tragedie. Am sfârșit prin a avea doi părinți grozavi. Dar, evident, știind cum am ajuns să fiu cu ei e ceva ce nu pot uita. Și simt că o mare parte din mine lipsește. Oricine ar fi, o iert. Trebuie să fi fost disperată, dar s-a asigurat că ajung pe mâini bune. Aș vrea s-o găsec ca să-i spun că am iertat-o, în caz că se simte vinovată.

Răspunsul ei m-a uluit. Ce perspectivă interesantă! Nu puteam spune că aș fi simțit la fel dacă părinții mei mi-ar fi făcut una ca asta.

— Te-ai gândit vreodată să angajezi un detectiv particular care să te ajute să o găsești?

— Sigur... Dacă l-aș putea plăti... dar cu ce?... Cu arahide? Nu mi-aș permite așa ceva.

Cu siguranță, fusese o întrebare tâmpită și am regretat-o imediat. Când te naști având bani, e ușor să uiți că nu toți au lumea la picioare.

— Așa este.

A pus o bancnotă de 20 de dolari pe masă.

— Trebuie să plec.

— De ce?

— Piscina se închide într-o jumătate de oră.

— Păstrează-ți banii. Plătesc eu nota!

— Bine, n-am vrut să fiu obraznică, dar... mulțumesc.

A luat înapoi bancnota de 20. Se îndrepta spre ușă, când am strigat-o.

— Charlotte!

S-a întors spre mine.

— Da?

— De ce mi-ai dat acele Twizzlers?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că... tocmai mă răstisem la tine. Erai supărată.

Dar apoi mi-ai dat dulciurile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

A părut să se gândească la asta, apoi a spus:

— Am văzut că ești supărat. Știam că nu are legătură cu mine, ci cu lucrurile la care întrebarea mea te-a făcut să te gândești. Nu am luat furia ta la modul personal... cu excepția faptului că ai folosit expresia aia cu vâratul cozii. Cred că ți-ai manifestat furia față de mine, dar nu erai furios *pe mine*. Și adevărul este că... oricât de curioasă aș fi în ceea ce te privește... ce s-a întâmplat nu e treaba mea.

Am ridicat din sprânceană.

— De ce ești atât de curioasă în ceea ce mă privește?

Privirea ei m-a pătruns.

— Pentru că din momentul în care te-am întâlnit am știut că nu ești persoana care pretinzi că ești.

— Cum ai ajuns la concluzia asta atât de repede?

Se pare că pusesem prea multe întrebări, pentru că ea a plecat pur și simplu, fără să-mi mai dea vreun răspuns.

Mi-am spus că nu mă voi aventura să merg la piscină în drum spre camera mea. Dar trebuia să trec pe-acolo pentru a ajunge la lifturi.

Poate să arunc doar o privire.

Dacă era acolo și înota, băgam capul și o salutam.

Simțind aburii care se strecurau pe sub ușă, am rămas în fața intrării la piscina interioară și am tras cu ochiul prin geamul de sticlă. Charlotte avea tot locul doar pentru ea. Părul ei blond plutea pe apă. Părea o sirenă în timp ce înainta lin și cu precizie. S-a oprit la un moment dat pentru a-și da la o parte părul ud de pe față și mi-a dat astfel ocazia de a vedea puțin din decolteul ei. Era ca și cum priveam apa curgând pe cel mai frumos munte. Mi-am îndepărtat privirea de la sânii ei, nu pentru că nu voiam să-i văd, ci pentru că părea într-un fel ciudat voaioristic, ținând cont că habar nu avea că mă uitam la ea.

Și-a reluat înotul dus-întors pe lungimea piscinei.

Îi invidiam capacitatea de a uita de sine în apă. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât eram mai tentat să sar în piscină.

Chiar am râs tare la acest gând.

Cum ar fi fost? Să sar pur și simplu lângă ea?

Probabil că Charlotte ar fi făcut infarct. Îmi pusese eticheta de persoană precaută și nefericită. Evident, încercase să mă ghicească încă din momentul în care mă întâlnise. De un lucru eram sigur: să sar în piscină era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

Exact ăsta era motivul pentru care mi-aș fi dorit să am curajul s-o fac.

Poate că lista ei de nebunii mă influențase... nu eram sigur. Dar mă simțeam dintr-odată motivat să ies din zona mea de confort... și din pantalonii.

Capitolul 11

REED

Am tastat în bara de căutare: *Charlotte Darling*.

Se scurseseră cel puțin șase luni de când nu mai intrasem pe Facebook. Rețelele sociale nu se numărau printre pasiunile mele. Dar trecuse de miezul nopții și nu reușeam să adorm. În mod surprinzător, patul era destul de confortabil în camera standard, economică, pe care o rezervase asistenta mea dusă cu pluta. Doar că mă simțeam neliniștit și, din nu știu ce motiv, nu puteam închide ochii.

Din moment ce Charlotte îmi invadase intimitatea și mă urmărise, m-am gândit să-i întorc favorul. Am început cu fotografiile ei. Ultima imagine pe care o publicase era din urmă cu câteva ore — o poză artistică de la piscina hotelului, realizată cu un fel de filtru. Mesajul care o însoțea era: *Continuă să înoți!* Aceste trei cuvinte simple rezumau viziunea lui Charlotte Darling despre viață. Capacitatea ei de a vedea ce e pozitiv într-o situație negativă mă scotea din sărite, dar, într-un fel, nu mă puteam abține să nu o admir.

Bara îndoită la mașină, după care ești blocat într-un hotel de trei stele? În timp ce eu bombăneam și mă gândeam la „inconveniente“

și „ploșnițe“, Charlotte își lua pampoanele și cânta „*Piscina hotelului*“ și „*Ruby Tuesday!*“

Am accesat imaginea următoare. *Ce dracului? Acolo... sunt eu?*

Probabil că făcuse poza pe furiș în timpul drumului. În poză se vedea doar mâna mea, așa că nimeni în afară de mine n-ar fi știut cine era. Dar, desigur, mi-am recunoscut mâna. Degetele mele erau pe volan, strângându-l atât de tare, încât părea că încercam să-l sugrum. Încheieturile degetelor erau albe, iar venele de pe antebraț ieșeau în evidență. De ce strangulam drăcia aia de volan? M-am uitat la text. *Dă-i drumul!*

Ce dracului? Avea tupeu, nu glumă, să facă o poză cu mine și s-o publice pe o rețea socială. Chiar dacă nimeni nu și-ar fi dat seama că eram eu. *Dă-i drumul!* Am simțit brusc impulsul de a mă duce trei uși mai încolo și de a-i *da drumul*.

Ce altceva mai publicase domnișoara Darling despre mine? Am accesat următoarea fotografie. Era un instantaneu cu o vază pictată cu flori de un mov strălucitor. Scria: *Făurește-ți propria fericire! Făurește iriși!* Probabil că era vaza pe care o scăpase când ne ciocniserăm... o făcuse pentru bunica mea. Am mărit fotografia. *Uau!* Charlotte avea talent dacă făcuse asta... chiar era frumoasă.

Următoarea fotografie era un portret al lui Charlotte și al unei femei mai în vârstă, care m-am gândit că putea fi mama ei. Obrajii lor erau lipiți unul de altul, iar ele două zâmbeau larg. Textul zicea: *Datorită ție, eu sunt.*

Urma o fotografie cu ea și o femeie cam de aceeași vârstă, stând pe plajă, în bikini, cu pălării mari de paie și cu băuturi cu umbreluțe. *La naiba!* Ce corp avea Charlotte... și forme destul de generoase pentru o fată minionă. Nu era slabă băț, ca Allison. Și, spre deosebire de Allison, care avea sâni perfecți, rotunzi și falși, ai lui Charlotte erau plini, naturali, feminini. Puteam petrece o vreme mărink imaginea aceea și întrebându-mă cât de moi ar fi fost în palmele mele.

La dracu'!

Era o idee proastă.

Am intrat înapoi pe pagina mea de Facebook pentru a evita să fiu atras și mai mult în vortexul blond. Doar că nu prea era nimic de văzut acolo. Ultimele fotografii publicate erau cu Allison și cu mine, pe o barcă, vara trecută. Mi-am amintit când făcuse ultima poză cu telefonul meu și o admirasem. Păream fericiți. Cel puțin așa credeam la vremea aceea. Ce fraier fusesem! O priveam ca pe un soare care-mi încălzea fața. Habar nu aveam că ar fi trebuit să-mi dau cu cremă de protecție solară pentru că eram pe cale să mă ard.

Am oftat lung. De ce nu mai postasem nimic de atunci?

Și, de fapt, de ce aș fi postat? Eu, la birou, la ora 11 noaptea? O poză cu mâncare chinezească pentru o persoană? Poate o imagine cu câinele meu și cu mine? O, așa-i. Allison îl luase și pe el când își făcuse bagajul.

Nu mai suportam să mă uit. Am vrut să închid laptopul, dar m-am oprit și, în schimb, am revenit pe pagina lui Charlotte. Avea o mulțime de poze recente. Neștiind ce căutam, însă incapabil să mă opresc, am făcut clic pe imaginea următoare, apoi pe următoarea și următoarea...

O fotografie cu Charlotte în brațele unui tip mi-a atras atenția. Erau îmbrăcați elegant, iar el o ținea de talie în timp ce se sărutau. Ea îl ținea cu o mână de gât, iar în cealaltă avea telefonul, cu degetele răsfrate larg. Privirea mi-a căzut pe text — *Am spus „da“* — înainte de a reveni la fotografie pentru a examina diamantul de pe degetul ei. Nu mai purta acel inel. Poate că, într-adevăr, aveam ceva în comun cu Domnișorica Nebună... altceva în afară de faptul că amândurora ne plăcea cum arăta în bikini roșu.

În dimineața următoare, am coborât în holul hotelului ca să caut cafea. M-am oprit brusc când am observat-o pe Charlotte în mica sală de gimnastică; m-am dus și m-am uitat pe deasupra ușii de sticlă. *Ce naiba face?* Era singură în mica încăpere cu oglinzi. Doar că nu făcea exerciții. Stătea pe una dintre mingile mari de exerciții

și sărea în timp ce se uita la televizorul de pe perete și rumega un Twizzler.

Am scuturat din cap și am chicotit. *Doamne, e așa de dusă!*

Când am deschis ușa, s-a întors brusc să vadă cine a intrat și probabil că gestul a dezechilibrat-o. A sărit, a atins marginea mingii cu șoldul, iar după următoarea săritură a aterizat pe podea, în fund.

La dracu'!

M-am dus la ea și i-am întins mâna.

— Ești bine?

S-a lovit cu pumnul în piept și a vorbit cu voce întretăiată.

— Tocmai mi s-a dus o bucată de Twizzler pe partea cealaltă, din cauza ta.

— Din cauza *mea*? Cum de e vina *mea*?

— M-ai speriat.

Am ridicat din sprânceană.

— Este o sală de gimnastică publică, într-un hotel, Charlotte. Oamenii vin și pleacă. Așa se procedează în locurile publice. Nu trebuie programare.

Mi-a apucat mâna și s-a ridicat trăgându-mă mai mult decât era necesar.

— Doamne, ești atât de arogant! Tu te auzi ce spui?

În picioare, și-a scuturat praful imaginar de pe haine și mâini. Atunci am observat cu ce era îmbrăcată. Fusesem atât de preocupat să o văd cum sărea în sus și în jos pe minge, încât nu băgasem de seamă.

— Ce naiba ai pe tine?

A privit în jos.

— Betsy mi-a dat asta. Păstrează un stoc de haine noi, donate de firmele locale pentru situații de urgență. Cum ar fi atunci când turiștii își pierd bagajele când zboară și alte chestii din astea.

— Betsy?

— Femeia de la recepție care ne-a cazat? Ți-a spus cum o cheamă și poartă și ecuson cu numele ei.

Mă rog... Ținuta lui Charlotte era interesantă. Purta un tricou negru cu logoul Applebee's pe partea din față, împreună cu pantalonii scurți pentru bărbați de la Gold's Gym care, deși erau suflecați în talie, îi ajungeau până la genunchi. Dar încălțăminte pentru sport era frapantă: papuci albi de pânză, cu patru mărimi mai mari, cu „Holiday Inn” brodat în partea din față.

— Nu poți folosi aparatele în ăștia. Nu e sigur.

Și-a dat ochii peste cap.

— Știu. Tocmai de-aia exersez pe minge.

Am ridicat din sprâncene.

— Exersezi? Asta numești tu faptul că stai pe minge și sari în timp ce mănânci dulciuri?

Și-a pus mâinile în șolduri.

— Tocmai am terminat exercițiile și am luat o pauză.

— Ca să mănânci Twizzlers...

— Pun pariu cu tine că, dacă te uiți la informațiile despre produs pe un pachet de Twizzlers, în comparație cu o sticlă de Gatorade nu diferă prea mult.

— Gatorade te hidratează și conține electroliți și potasiu. Twizzlers nu sunt decât zahăr.

S-a încruntat la mine.

— Doamne, ești atât de enervant!

Se pare că terminaserăm discuția, că a deschis ușa și a ieșit fără vreun alt cuvânt.

Arăta ca naiba, dar mergea. Mecanicul reușise să-mi fixeze bara de protecție care, cu o zi în urmă, atârna și se freca de anvelopă, dar, când aveam să ne întoarcem în oraș, mașina trebuia dusă la reprezentanță pentru refacerea caroseriei.

Tocmai eram pe cale să intru pe autostradă, în locul unde se petrecuse Veverițo-evenimentul, cu o zi înainte. Am îndepărtat amintirea aceea și mi-am întrebat pasagera:

— Drumul e liber? N-aș vrea ca un șoarece-de-câmp să o ia la fugă pe șosea și să mă aleg cu încă o gaură de zece miare.

S-a uitat urât la mine.

— Azi, un șoarece-de-câmp sau o veveriță, mâine o să aflu că ai spulberat o bătrânică în timp ce traversa strada.

Mi-am ascuns rânjetul.

— Ai o imaginație bogată. Spune-mi, Charlotte, cu fostul tău șef vorbeai la fel? Nu e de mirare că ai ajuns șomeră.

I-am aruncat o privire și am observat că expresia i se schimbase. *Rahat!* Glumisem, dar se pare că micul meu comentariu atinsese un punct sensibil. Se uita pe geam când mi-a răspuns:

— Șeful meu de la Roth Department Stores a fost un porc. Merita mult mai mult decât o mică tachinare.

Am simțit o greutate în piept. M-am uitat la Charlotte și apoi din nou la drum.

— Te-a hărțuit?

— Nu. Nu chiar. Nu în felul în care bănuiești tu, oricum. Deși, într-o seară, am prins-o pe secretara lui sub birou, chipurile, jucându-se cu el un joc tradițional de Halloween... dar numai că nu era Halloweenul.

— Ai dat de ei în timp ce făceau sex oral?

— Da, mi-a răspuns continuând să se uite pe geam.

— Ce porcărie! Și ce-ai făcut?

— I-am aruncat în față inelul de logodnă! a suspinat ea.

Mi-a luat câteva secunde să înțeleg ce-mi spusese.

— Șeful tău a fost logodnicul tău?

— Păi, nu era șeful meu direct. Dar era șeful șefului meu.

— La dracu'! Îmi pare rău.

— E mai bine să afli înainte de nuntă decât după! a comentat ea ridicând din umeri.

Asta știam din proprie experiență.

— Cu ce te ocupai înainte să se întâmple asta?

— Am fost asistentă de achiziții la Roth, la departamentul pentru femei. Fostul meu logodnic este Todd Roth. Familia lui deține lanțul de magazine Roth.

— Ți-ai dat demisia sau ticălosul a avut tupeul să te concedieze?

— Mi-am dat demisia, a zâmbit ea auzind ce idee formulasem. Nu mai puteam lucra pentru el și familia lui după ce am rupt logodna. În plus, sincer, niciodată nu credeam că o să mă ocup cu așa ceva, deci nu era slujba mult-visată. Deși, privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să-mi găsesc o altă slujbă înainte să-mi dau demisia. Am ajuns să accept slujbe temporare, de rahat, luni de zile, și asta m-a terminat financiar.

— El e cel care a avut de pierdut! am spus.

A zâmbit cu tristețe.

— Mulțumesc!

Nu mă pricepeam să-mi arăt empatia, chiar dacă înțelegeam din proprie experiență situația lui Charlotte. Nu pierzi doar un partener de viață, ci realizezi că, de fapt, nu ai avut unul. M-am simțit ușurat când a vibrat telefonul lui Charlotte și i-a distras atenția. A tastat câteva minute, apoi a vorbit din nou:

— Familia Wooten are o ofertă pentru proprietatea din Florida. Neil Capshaw a spus că e o afacere cu bani gheață, cu închidere rapidă. De asemenea, ți-am programat un telefon pentru vineri dimineață cu domnul Wooten și ți-am mutat întâlnirea cu Iris, așa cum ai cerut.

M-am uitat la ceasul de pe bord. Nu era nici măcar ora 11 și deja aranjase totul, chiar dacă îi dădusem lista cu sarcini ieri după-amiază, înainte de accident.

— Excelent! Mulțumesc.

Și-a pus telefonul înapoi în poșetă.

— Mergem direct la birou?

— Nu așa intenționez. Cred că ajungem în oraș până-n ora 1. Nu am nimic în calendar până la ora 3, așa că m-am gândit să mă

duc acasă să fac duș și să mă schimb. Dar tu poți să-ți iei liber restul după-amiezii. Ieri a fost o zi destul de lungă.

— Nu, prefer să nu-mi iau liber. Dar mulțumesc pentru ofertă. Iris mi-a dat niște lucruri de făcut pentru când mă întorc și vreau să mă apuc de ele. Deși mi-ar plăcea să dau o fugă acasă înainte și să fac repede un duș.

— Bine. Te las unde vrei și ne vedem la birou mai târziu.

A rămas tăcută o vreme.

— Te superi dacă mă lași la apartamentul meu? Nu stau prea departe de birou, dar la amiază sunt reparații la trenul A, ceea ce încetinește circulația, și vreau să mă întorc repede la birou.

— Desigur. Nicio problemă.

Mi-am amintit cum imi explicase cu o zi în urmă refuzul ei, când mă oferisem s-o iau de-acasă de dimineată:

— Să înțeleg că acum ești de acord să te văd dezbrăcată?

— Poftim? s-a îmbujorat ea.

— Relaxează-te, am spus râzând. Nu a fost o propunere. Mă refeream la analogia ta de ieri, când ai fost de acord să aflu teoretic unde locuiești, dar nu și să văd clădirea în realitate.

Deși credeam că se dezbrăcase la figurat în fața mea în ultimele douăzeci și patru de ore. Știam detalii despre despărțirea de iubitul ei, faptul că fusese adoptată și chiar și dorințele pe care și le trecuse pe *Lista de nebunii*. Mă tulbura faptul că, aflând toate lucrurile astea, acum mă simțeam mai apropiat de ea.

— Ah! a răs ea lăsându-se pe spătarul scaunului. Da, cred că acum sunt de acord să mă vezi dezbrăcată.

După aceea a fost relaxată tot restul drumului până în oraș. Eu, pe de altă parte, cu siguranță că nu eram relaxat la gândul că Charlotte era de acord s-o văd dezbrăcată.

Capitolul 12

CHARLOTTE

În birou era straniu de liniște.

Era devreme, însă nu atât de devreme încât să mă aștept să descui eu ușa de la intrarea în sediul de birouri. Chiar dacă stătusem până după ora 7 cu o seară în urmă, nu reușisem să lucrez atât de mult cât aș fi vrut la proiectele lui Iris. Așa că dimineață venisem la 6:30 să mă apuc de treabă.

După ce am aprins toate luminile și am pornit calculatorul, m-am îndreptat spre camera de recreere ca să prepar cafeaua. În timp ce așteptam să se facă, m-am apucat să șterg câteva urme din interiorul frigiderului, pe care le observasem luni. Părea că o cutie de suc de portocale se vărsase la un moment dat pe raft și nimeni nu se deranjase să șteargă. Am luat niște prosoape de hârtie și spray-ul Formula 409 de sub chiuvetă și m-am aplecat să curăț sticla raftului din mijloc, în timp ce mirosul de cafea umplea aerul. Pe peretele din spate al frigiderului erau, de asemenea, urme de suc de portocale întărit, la care puteam ajunge doar trăgând raftul ușor afară și întinzând bine brațul înăuntru, până în fundul raftului.

Asta era poziția în care mă aflam în timp ce frecam peretele frigiderului, aplecată, cu fundul bombat, când vocea unui bărbat m-a speriat de moarte.

— Ce naiba faci acolo?

Am sărit și m-am lovit cu capul de raftul de sus.

— *Au!* Rahat!

Încercând să mă ridic, mi-am dat seama nu doar că mă lovisem la cap, dar și că reușisem ca părul să-mi rămână prins în ceva din interiorul frigiderului.

— Ce naiba, Charlotte?

Desigur, trebuia să fie Reed. Imaginându-mi ce vedea, am tras adânc aer în piept și mi-am dres glasul înainte de a vorbi.

— M-am blocat.

— Ce-ai făcut?

Am fluturat mâna arătând spre locul în care părul îmi rămăsese prins.

— Părul meu. S-a prins de ceva. Poți să te uiți?

A mormăit ceva ce nu am înțeles, apoi a venit în spatele meu. Apropiindu-se, a fost nevoit să se aplece peste fundul meu ca să vadă în ce mi se prinsese părul.

— Cum dracu' ai reușit? Părul e înfășurat în jurul pârgheiei de care ai tras ca să muți raftul.

— Poți să-l desfaci? Sau taie șuvița care s-a încurcat. Nu e o poziție prea confortabilă.

— Nu te mișca! Nu te mai agita! Dacă te miști, se încurcă și mai tare.

Am încercat să stau nemișcată în timp ce Reed mă ținea cu o mână de cap, iar cu cealaltă încerca să-mi descurce părul. Nu era ușor, având în vedere că trupul meu era conștient de această apropiere. Dar, odată ce nu m-am mai mișcat deloc, a durat doar câteva secunde până m-a eliberat.

M-am ridicat masându-mi scalpul.

— Mulțumesc.

Reed și-a încrucișat brațele la piept.

— Chiar aş vreau să știi.

— Curățam o pată, și mi s-a prins părul.

— Ai venit înainte de 7 dimineața ca să cureți frigiderul? Avem o echipă de curățenie, să știi.

— Nu. Am venit aici să fac cafea. Dar, în timp ce așteptam, m-am gândit că pot curăța pata pe care o observasem încă de ieri.

Aparatul a scos un sunet care arăta că era gata cafeaua, așa că m-am întors, am luat cana pe care o adusesem cu mine și mi-am turnat cafea. M-am întors către Reed și am ridicat cafetiera.

— Vrei și tu?

— Da, dar folosesc doar pahare de polistiren, pe care le ținem în dulap.

M-am încruntat.

— Sunt atât de dăunătoare pentru mediul înconjurător! Trebuie să-ți iei o cană.

Reed s-a încruntat la mine.

— Iris te-a pus să-mi zici asta?

— Nu. De ce?

S-a întins pe deasupra mea, a deschis dulăpiorul, a luat un pahar de polistiren și apoi mi-a luat cafetiera din mână.

— Pentru că mă hărțuiește cu asta de ani de zile.

I-am zâmbit ironic, după care am sorbit din cafea.

— Poate că ar trebui s-o ascuți.

L-am lăsat să se gândească la asta și am ieșit din încăpere.

În timp ce Reed și fratele lui se axau în principal pe vânzări imobiliare, rolul lui Iris era să gestioneze proprietățile pe care familia Eastwood le deținea și să asigure același lucru pentru clienții care dețineau clădiri comerciale. Exista totuși o oarecare suprapunere de atribuții, atunci când frații aveau o relație cu noul proprietar al clădirii pe care o vânduseră, și atunci gestionau ei clădirea respectivă.

Unul dintre proiectele de pe lista lui Iris presupunea compilarea unei baze de date cu toți furnizorii de servicii de curățenie pe care îi folosiseră, astfel încât să poată solicita oferte pentru gestionarea mai multor proprietăți și să se diminueze costurile. Pentru a face asta, trebuia să accesez toate folderele individuale din sistem și să adun informațiile cu privire la fiecare proprietate. În timp ce folderele lui Max erau un dezastru, cu documente Word și Excel împrăștiate peste tot și niciun sistem clar de denumire a fișierelor, cele ale lui Reed erau foarte bine organizate, lucru pe care-l și anticipasem. Fiecare proprietate avea un folder separat, denumit cu numele străzii pe care se afla clădirea, iar în fiecare folder erau fișiere organizate în mod logic, precum cel etichetat ÎNTREȚINERE, unde am găsit cea mai mare parte a informațiilor de care aveam nevoie.

Mi-a luat câteva ore să trec prin toate. Lipseau informații de la o singură proprietate a lui Reed: Buckley Street, 1377. După ce am verificat încă o dată folderul proprietății, am făcut clic pe toate folderele care nu erau etichetate cu adrese. Un astfel de folder era denumit simplu PERSONAL. În el erau numeroase fișiere. Le-am verificat căutând ceva ce ar fi putut fi etichetat greșit și am găsit fișiere denumite MEDICAL, CONTRACTE, LEGAL... Era chiar și unul numit NUNTĂ. Curioasă, am apăsat pe el ca să văd când fusese accesat ultima dată. Nu mai fusese deschis de mai bine de șase luni. Eram pe cale să închid folderele și să mă duc la biroul lui Reed ca să-l întreb dacă știa unde aș putea găsi informația pentru clădirea rămasă, când am văzut că mai era un singur document Word neverificat. Acesta era denumit LISTA.

Fără să stau pe gânduri, l-am accesat ca să văd ce conține. Ce am găsit m-a lăsat cu gura căscată. Reed își făcuse propria *Listă de nebunii*.

Toată dimineața nu mi-am putut scoate din cap lista lui Reed. Nu neapărat ce scrisese în ea, cât mai ales faptul că-și făcuse și el o asemenea listă. Răsese când îi mărturisisem că lucram la o listă a mea.

Totuși, își făcuse propria listă de dorințe nebunești. Am verificat ora la care fusese făcut fișierul. La 8, cu o seară în urmă, iar ultima actualizare fusese făcută puțin după ora 10. Era încă în birou când eu plecasem, pe la ora 7. Pur și simplu nu-mi puteam imagina că rămăsese la birou ore întregi, lucrând la propria listă. Nu părea deloc să-i stea în fire. Cu siguranță, existau două laturi ale lui Reed Eastwood: una pe care mi-o arăta mie și restului lumii și alta pe care o ținea ascunsă. Mi-l puteam imagina pe bărbatul care scrisese frumosul bilet albastru având o listă de lucruri nebunești pe care-și dorea să le facă în viață, dar cu siguranță nu și pe Reed, care-o făcea pe arogantul cu mine mai tot timpul. Apoi mai erau și acele momente în care mi se părea că întrezăresc un strop din celălalt Reed... Dar ele nu durau prea mult.

M-am plimbat pe culoarul magazinului cu produse la un dolar bucata, la ora prânzului, cu un coș în mână și îngândurată. Intram de regulă să iau tăvi argintii de copt, prosoape de hârtie și mănuși de cauciuc — trei lucruri pe care le foloseam intens când lucram cu lut pentru ceramică — și niciodată nu plecam fără o grămadă de prostii de care nu aveam de fapt nevoie. În coșul meu erau șervețele, câteva boluri de plastic, elastice de păr și o mulțime de condimente, prea ieftine ca să le ignor, dar pe care nu aveam nici cea mai vagă idee la ce urma să le folosesc. Când am ajuns la raftul de căni tematice, am decis să iau una pentru Reed, ca să nu mai bea cafea din pahare de polistiren.

Mi-am trecut degetele peste cănila decorată cu dovleci de Halloween, inimi de Valentine's Day și menorah, și-am pufnit când am dat de o cană roșie. Era decorată cu o tematică de Crăciun, iar imaginea de pe ea înfățișa un cor de băieți în pulovere și cu fulare, care cântau colinde. N-am putut rezista și am cumpărat-o gândindu-mă la ce scrisese el la punctul trei de pe listă.

Să cânt într-un cor.

La un moment dat în timpul după-amiezii, m-am gândit că poate Reed pusese intenționat lista aceea pe server ca să-și bată joc de mine.

Oare se distra pe seama mea? Sau avusese o revelație după ce aflase de lista mea și se hotărâse să-și facă propria listă? Nu puteam să-l întreb, pentru că astfel aş fi recunoscut că-mi băgasem nasul în folderele lui personale. De fapt, *puteam*, desigur, dar ultima dată când o făcusem se supăraseră destul de tare. Așa că am decis să-i urmăresc reacția la primirea câinii pe care i-o cumpărasem. Dacă pusese intenționat lista și inventase nebunia despre cântat într-un cor de bărbați, aveam ocazia să citesc asta pe chipul lui. Așa că, pe la ora 5, am făcut cafea proaspătă doar pentru șeful meu și am pus-o în cana nouă pe care i-o cumpărasem.

Reed se uita la un teanc de hârtii pe care le avea în față când am bătut la ușa biroului său. Era prima dată când îl vedeam purtând ochelari. Ramele erau de baga, dreptunghiulare, îi dădeau un aer studios, potrivindu-se perfect cu chipul lui cizelat. *Doamne, arată ca un Clark Kent sexy*. Probabil că erau doar pentru citit, deoarece și i-a dat jos când și-a ridicat privirea.

— Ai nevoie de ceva?

În acel moment mi-au venit în minte câteva răspunsuri neprofesionale. Le-am alungat și am intrat cu cana de cafea aburindă. Desenul de pe ea era îndreptat spre mine.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine o cafea.

S-a uitat la mine, apoi la cană și din nou la mine și și-a aruncat ochelarii pe birou.

— Văd că mi-ai găsit o cană.

— Da. Am fost la prânz la magazinul cu articole la un dolar și ți-am luat o cană, ca să poți renunța la paharele de polistiren.

— Frumos din partea ta!

Am zâmbit.

— Nicio problemă. E din marfa lor extrasezon. Sper că nu te deranjează un pic de spirit de Crăciun în luna iulie.

Am întors cana ca să vadă imaginea din față și m-am concentrat asupra chipului său, ca să pot observa dacă are vreo reacție.

Reed a privit parcă o eternitate desenul cu băieții care colindau. Clipea confuz și era clar că-l prinsesem cu garda jos. Pentru că nu

se întrezărea nicio urmă de zâmbet, mi-am dat seama că nu era nicio șansă ca el să fi pus intenționat lista, ca să se amuze. Dacă ar fi făcut-o, ar fi înțeles gluma mea.

Și-a ridicat privirea aspră către mine.

— De ce ai ales-o pe asta?

Ăăă...

O, nu!

Simțeam că sunt gata să chicotesc. Ocazional, când eram pusă la zid, râdeam. Și, dacă mă apucă, nu mă mai pot controla.

Nu era bine.

În loc să-i răspund, am fost cuprinsă de o criză de râs care, treptat, a trecut de la o formă ușoară la una isterică. Lacrimile începușeră să mi se adune în ochi.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, am spus în timp ce încercam să mă opresc.

Totul a continuat aproape un minut... eu râdeam, iar Reed mă privea perplex. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Ce dracului este atât de amuzant la cana asta, Charlotte?

O, Doamne!

Ori recunosc în fața lui că mi-am băgat nasul unde nu trebuia și am dat de lista lui, ori o să creadă că mă amuzam pe seama dorinței lui de a cânta în cor.

Niciodată! Niciodată nu puteam să fiu atât de crudă când era vorba de visurile cuiva. Am crezut că era o glumă pentru mine, că pusese intenționat lista pe server. Acum, că știam că nu era așa, nu puteam să râd de ceva ce-și dorea cu adevărat. Râsul meu era mai degrabă provocat de faptul că eram prinsă într-o situație dificilă. De fapt, râdeam de mine însămi... dar el nu avea de unde să știe.

Era o singură cale de scăpare. Trebuia să-i spun adevărul.

— Îmi pare rău. E o neînțelegere.

— Vrei să-mi explici și mie?

— Am... am dat de lista ta de nebunii. Cea pe care ai salvat-o pe serverul companiei.

Reed s-a schimbat la față. Bătăile inimii mele s-au accelerat în așteptarea răspunsului lui. El a oftat și a spus:

— Era pe server, da, dar într-un folder personal, Charlotte.

— Așa e.

— Ți-ai băgat nasul în folderele mele personale, iar cana asta e modul tău de a te distra pe seama a ceea ce ai descoperit?

— Nu! Ai înțeles greșit. Vezi tu... În primul rând, nu mi-a venit să cred că ți-ai făcut o astfel de listă. Într-un fel, ai râs de lista mea. Nu aș fi vrut să recunosc că am deschis acel folder, chiar dacă m-am gândit că nimic din ce este pe serverul companiei nu ar putea fi atât de personal... deși în denumirea fișierului scrie că e personal. Dar îmi cer scuze. M-am înșelat. Mă rog, am crezut că poate ai lăsat lista intenționat pentru mine, ca o glumă. Încercam să-ți testez reacția cu această cană, pentru a afla dacă suspiciunile mele erau corecte. Dar e evident că am greșit foarte mult. N-am râs pentru că vrei să cânti. Te rog să înțelegi asta. Am râs de situația în care m-am băgat. A fost un râs nervos. Și acum mă bâlbâi. Îmi pare rău.

Stătea și se uita la mine luând între timp câteva înghițituri de cafea din cană. Am observat o umbră de zâmbet. Se pare că-i plăcea să mă vadă transpirând.

Într-un târziu, a zis:

— Ești o pacoste, știi?

Renunțând să-mi mai rețin zâmbetul, am spus:

— Deci... e adevărat? Ai început să-ți faci *cu adevărat* o listă de nebunii? E reală?

Și-a pus cana jos și și-a frecat tâmplile. Ochii lui căprui m-au pătruns când și-a ridicat capul.

— Da.

— Serios?

— Am spus că da!

M-am așezat în fața lui, mi-am încrucișat brațele la piept și m-am aplecat peste birou.

— Ce te-a determinat să faci asta?

— Ai avut argumente bune, OK? N-am spus niciodată că lista ta e tâmpită. Nu te-am luat niciodată în râs pentru ea, așa cum crezi. Deci, da, m-ai motivat să mă gândesc la o listă similară pentru mine.

M-au trecut fiori de emoție. Încă o dată se dovedea că bărbatul sensibil pe care mi-l imaginasem inițial era pe acolo pe undeva.

— Uau! E uimitor!

Reed și-a dat ochii peste cap văzându-mi entuziasmul.

— O listă de nebunii nu e un lucru chiar atât de uimitor.

— Vreau să spun că... Nu credeam că mă *placi*. Când, de fapt... te-am inspirat? Ce mișto!

Brusc, s-a ridicat de pe scaun și s-a dus în cealaltă parte a biroului.

— Hai să nu ne lăsăm duși de val! a zis el prefăcându-se că răfoiește niște dosare, ca să evite conversația.

— Am observat că ți-ai notat doar câteva lucruri. Vrei să-mi spui de ce le-ai ales? *Să escaladez un munte* — asta înțeleg. Adică, îmi imaginez că este pur și simplu palpitant. Dar să cânti într-un cor de bărbați... Chiar știi să cânti?

El a oftat lung și s-a întors spre mine.

— N-am nicio șansă să scap de întrebarea asta, nu-i așa?

— Nicio șansă!

Reed s-a întors pe scaunul său de la birou și a băut restul de cafea.

— Da, Charlotte. Cânt. Sau, mai degrabă, *am cântat*... Când eram mai tânăr. Dar egoul meu de adolescent a intervenit și am abandonat acest hobby. Aș prefera să nu intru în detalii, dar îți spun doar că imaginea de pe cănuța aceasta rezumă totul... într-un mod destul de înfricoșător. Dacă vei vrea vreodată să afli cum cântam, Iris va fi bucuroasă să-ți povestească *totul* despre asta. Are și destul de multe casete audio cu care mă amenință.

— Serios? O s-o întreb!

— Minunat!

— Știi..., am zis zâmbind. O listă de nebunii este inutilă dacă nu încerci să le și faci. Lasă-mă să te ajut să bifezi una, două din nebuniile tale.

— Mă descurc.

— Toată lumea are nevoie de motivație. Te pot ajuta să mergi mai departe. Putem fi un fel de amici de listă... sau amici de nebunii!

Nu sunase prea bine... ca un fel de amici de escapade amoroase. Fruntea începea să-mi transpire.

— De ce să te deranjezi, Charlotte? Care-i șmecheria?

— Nu e niciuna. Mă rog, cred că șmecheria e că și tu trebuie să mă ajuți cu obiectivele mele. Ne putem încuraja reciproc.

A râs cu poftă.

— Bine, hai să ne calmăm puțin!

— Măcar o să te *gândești* să mă lași să te ajut? Adică, dacă tot m-ai angajat... De ce să nu profiți de mine?

El și-a coborât vocea, făcându-mi pielea de găină.

— Vrei să profit de tine?

În acel moment, în mod cu totul inoportun, a intrat Iris.

Și-a lipit palmele una de alta și a zâmbit veselă.

— O... Mă bucur să văd că în sfârșit vă înțelegeți!

— Bună, Iris, am spus după ce mi-am dres glasul.

— Tocmai am aflat de accidentul de mașină din Hamptons, i s-a adresat ea lui Reed. Nu mi-ai spus nimic despre asta. Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Charlotte a încercat să salveze o veveriță și a provocat un accident în lanț.

— Ei, a fost foarte nobil din partea ta, Charlotte.

— Ce pot să spun? Cineva trebuie să aibă grijă și de ele. Veverițele mă iubesc pentru asta, am spus ridicând din umeri, după care am trecut la un subiect mai presant. Iris, e adevărat că Reed obișnuia să cânte cândva?

Întrebarea mea a părut să o surprindă.

— Da, dar nu-mi vine să cred că a recunoscut asta în fața ta. Reed e destul de secretos, a spus, apoi a închis ochii și a suspinat. Avea cea mai frumoasă voce, un timbru minunat de tenor. I-aș fi finanțat educația muzicală. Ce păcat că nu a continuat!

Reed a schimbat rapid subiectul.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea, bunico?

— De fapt, am venit sperând s-o prind pe Charlotte aici. Am decis să mut petrecerea anuală de vară a companiei la casa din Bedford, așa că voi avea nevoie de ajutorul ei pentru a face unele aranjamente.

Chiar dacă locuia în Manhattan, Iris avea o casă de familie în suburbii. Era locul în care aveau loc întâlnirile familiilor Eastwood și Locklear și unde își petreceau sărbătorile. Și părinții lui Reed locuiau acolo o perioadă din an, când nu călătoreau prin lume. Se pare că domnul și doamna Eastwood hotărâseră să se pensioneze devreme în Florida și să se bucure de viață, în timp ce Iris era prea absorbită de muncă pentru a pasa altcuiva responsabilitățile din cadrul companiei.

— Am crezut că vom închiria un loc în oraș anul ăsta, a spus Reed.

— Am decis să nu facem asta. Pe proprietatea Bedford a fost foarte bine în ultimii doi ani. Va trebui să închiriem niște corturi albe, mari și să ne ocupăm de catering. Jared va fi și el în oraș în acel weekend, așa că sincronizarea e perfectă.

M-am uitat la ea.

— Jared?

— Nepotul surorii mele. A fost în State doar de câteva ori, așa că o să mă bazez pe tine destul de mult în timpul șederii lui, Charlotte, să mă asigur că e bine îngrijit.

Lui Reed nu a părut să-i placă ideea. A mormăit:

— De ce are Jared nevoie de o dădacă?

— Nu are. Doar că m-am gândit că el și Charlotte se vor înțelege bine. Ar putea să-i arate orașul, să-l ducă în locurile la modă, știi tu, unde merg tinerii de azi.

— Voi fi bucuroasă să-i arăt lui Jared toate locurile mele preferate.

— Mersi, dragă. Sunt sigură că lui Jared o să-i placă. Nu crezi, Reed?

Am așteptat să răspundă ceva, dar Reed a rămas tăcut privind-o fix pe Iris.

Capitolul 13

REED

Bunica mea chiar forța nota.

Jared Johansen era unul dintre cei mai cunoscuți burlaci din Londra; Iris știa asta când hotărâse să-l cupleze cu Blondina. Nu voia decât să mă întărate pe mine, căci altfel nu se potrivea deloc cu Charlotte.

În timpul zilei, Jared era broker de mărfuri, iar noaptea, playboy. Cu o slăbiciune pentru mașini rapide și femei chiar și mai rapide, el nu avea să rateze oportunitatea de a i-o trage unei frumuseți ca Charlotte. O simplă privire la ochii frapanți, curioși și la corpul ei ucigător, că o va și vedea rapid drept captura de vară perfectă. Singura mea speranță era ca ea să vadă dincolo de fațada lui.

Trecuseră câțiva ani de când vizitase ultima dată Statele Unite, dar Jared era mai mult decât capabil să-și găsească drumul prin New York City. Iris se juca, încercând să aprindă un foc în mine când era vorba de Charlotte. Dar refuzam să-i fac jocul.

Din după-amiaza în care Jared a sosit, am rămas retras tot timpul cât el și Charlotte umblau teleleu. Iar prin retras, mă refer

la faptul că o urmăream pe Charlotte pe rețelele sociale, pe o hartă virtuală cu locurile în care mergeau, printre care și Expoziția de Artă Ceramică de la Muzeul de Artă Modernă și Magnolia Bakery, pentru prăjituri.

Mă deranja că-mi păsa, că eram atras de ea. Mă deranja că mă făcuse să mă simt mai viu decât fusesem în ultima vreme. Dar, mai mult de atât, mă deranja că lui Charlotte îi era probabil mai bine cu vărul acela al meu afemeiat decât cu mine. Mă durea să recunosc asta. Dar era adevărul. El îi putea oferi cândva copilașii blonzi și viața pe care o merita.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să pot dribla petrecerea de vară Eastwood/Locklear, nu mă puteam sustrage. Am căutat o cale de scăpare, dar era greu să te salvezi când erai proprietarul companiei. Nu doar că trebuia să fiu acolo și să zâmbesc, ci și să țin un discurs mai târziu și să le înmânez premii angajaților. Bunica mea îmi delegase această ultimă sarcină în urmă cu câțiva ani, pentru că, s-o citez, eram cel mai bun orator din familie. Era singura ocazie din an în care socializam cu angajații mei, și asta mă obosea psihic. Adăugând la toate astea prezența lui Charlotte și a lui Jared, era limpede de ce-mi doream ca seara să se termine înainte de a începe.

Am stat în dormitorul principal de la etajul proprietății familiei mele cât de mult am putut, privind pe geam festivitățile. Cinci cor-turi gigantice erau răspândite pe peluza mare din fața casei; o trupă de jazz asigura muzica live. Soarele apunea, iar oaspeții nenumărați se plimbau de colo-colo în timp ce chelnerii serveau aperitive. Jucându-mă cu ceasul de la mână, mi-am dat în gând un șut în fund și m-am aventurat jos să înfrunt muzica.

Charlotte și Jared erau la bar. Ea se juca cu paiul roșu subțire din paharul de Cosmo. Jared se folosea de muzica tare ca pretext pentru a se apleca la urechea ei să-i vorbească. Cunoșteam trucul. Era doar o scuză ca să se apropie de ea. Practic, îi atinge urechea cu fiecare cuvânt.

Prefăcându-mă că nu-i văd, am trecut pe lângă ei și m-am îndreptat spre un grup de angajați să stau de vorbă cu ei.

După ce am ținut discursul de rigoare, am continuat să mă plimb pe peluză și să zăbovesc în zonele în care puteam să beau fără să-mi fac griji că trebuia să fac conversație cu cineva. De fiecare dată când îmi îndreptam privirea spre Charlotte, observam că se uita la mine. De fapt, nu părea deloc interesată de ce-i spunea Jared.

Max mi-a întrerupt șirul gândurilor, furișându-se în spatele meu.

— Bucle Aurii pare al dracului de plictisită.

Mi-a întins un pahar cu votcă și gheață.

— Păi, nu prea înghite rahaturile pe care Jared încearcă să i le vâre pe gât, din fericire.

— Ce-a fost în capul bunicii? S-o trimită cu el azi...

— Mă surprinde că știi ce se întâmplă aici, m-am încruntat eu la fratele meu. Nu te-am mai văzut de câteva zile.

— O urmăresc pe Insta, mi-a răspuns el.

— Trebuia să-mi dau seama...

— Oricum, mă enervează toată treaba asta.

Dintr-odată, mi-a venit să-l pocnesc.

— Nu mi-am dat seama până acum că te interesează așa de tare Charlotte.

— Nu m-ar deranja s-o cunosc mai bine.

Probabil că a observat furia din privirea mea.

— De ce arăți de parcă ești gata să mă ucizi pe loc?

— La ce te referi?

— De cum am spus că sunt interesat de ea, expresia ta s-a schimbat la 180 de grade. Ai ceva să-mi spui?

— N-ar trebui să-ți vorbesc de politica noastră împotriva fraternizării, am spus dând pe gât votca.

— Nu avem o politică împotriva fraternizării.

— Acum avem.

Rânjind cu dispreț, i-am dat paharul și am plecat imediat, înainte să apuce să mă provoace la o conversație ciudată în care i-aș fi

interzis să se apropie de Charlotte, fără să am o explicație rațională. Sentimentele mele erau complexe, iar Max începuse să-și dea seama de interesul meu pentru ea. Era un subiect pe care nu aveam de gând să-l abordez cu el, mai ales că Charlotte nu era o persoană pe care o puteam urmări serios.

Era evident că mă îndreptam în direcția greșită, pentru că Charlotte își făcea drum spre mine.

— Eastwood, mi se pare sau i-ai salutat pe toți cei de aici în seara asta în afară de mine?

Nu mi-am dat seama că acțiunile mele erau atât de evidente.

— Tu să-mi spui, doar m-ai urmărit toată seara.

— Apropo, bună, a zis ea.

— Bună, am spus, apoi mi-am dres glasul. Ce-ai făcut azi?

— Am fost ocupată.

— Da? Să te îndopi cu prăjiturele probabil că e destul de obositor.

— De unde știi asta? a zis, după care a pocnit din degete. A... Ai intrat pe pagina mea de Instagram.

— Ei bine, este publică, spre deosebire de, hm... nu știu, folderele personale ale cuiva.

Charlotte a râs.

— Ești un *stalker*.

— Trebuie să fii la fel ca să recunoști unul, presupun.

Jared ne-a întrerupt.

— Vărule! Mă bucur să te văd.

Cu părul blond, ochii albaștri și statura înaltă, Jared arăta grozav. Îmi doream să nu fi fost așa.

— Jared, am rostit printre dinți. Nu ne-am văzut de mult timp. Cum e călătoria ta până acum?

— Genială. Charlotte a avut mare grijă de mine astăzi.

Ai vrea tu.

Jared s-a întors spre ea, practic dezbrăcând-o cu privirea.

— Hai să dansăm, vrei?

Enervat, m-am întors să plec.

— Vă las.

Ea și-a pus o mână pe brațul meu ca să mă oprească.

— Stai! Ai spus că vom discuta despre afacerea aia.

Îmi face cu ochiul?

Se pare că Charlotte Darling încerca să se folosească de mine ca să nu danseze cu Jared. Mă făcea să mă simt bine, în ciuda faptului că eram conștient că era în detrimentul meu. Am decis să-i fac jocul.

— O, da. Proiectul Veverița. Așa este. Trebuia să ne întâlnim să vorbim.

Jared a rămas perplex.

— O întâlnire de afaceri acum?

Charlotte i-a explicat imediat:

— E ceva ce trebuie să discutăm până mâine. Te superi?

— Deloc. Oricum, Iris voia să mai danseze o dată cu mine. Ne vedem mai târziu, Charl.

Când Jared nu putea să ne mai audă, ea s-a uitat la mine:

— Urăsc când îmi spune Charl. Mulțumesc că ai fost de acord cu asta. Trebuia să scap de el puțin. Cred că are impresia că o să fie ceva între noi, iar asta doar pentru că am fost drăguță cu el, însă se înșală amarnic. Nu vreau s-o insult pe bunica ta, dar nu mă întâlnesc cu tipi ale căror unghii sunt mai bine îngrijite decât ale mele. Ca să nu mai spun că tot ce face e să vorbească despre mașinile și garajul lui gigantic din Anglia. Puțin îmi pasă.

Și așa, Charlotte a mai urcat o treaptă pe respectometru.

Mi-am acordat un răgaz ca să conștientizez prezența ei și am inspirat adânc ca să alung senzația pe care o aveam în piept. Charlotte arăta pur și simplu uluitor afară, sub cerul înstelat. Purta o rochie într-o nuanță roz-pal, nu cu mult mai închisă decât pielea. Cu părul adunat în coc semăna cu o balerină... iar la corp, cu o dansatoare din buric. Rochia nu făcea nimic pentru a-i ascunde formele ucigătoare.

Ar fi trebuit să plec. În schimb, privirea mi-a coborât spre decolteul ei și-am zis:

— Ți mai aduc ceva de băut?

— Mi-ar plăcea.

— Mă întorc imediat.

Am zâmbit răutăcios și zâmbetul mi-a rămas pe față tot drumul până la bar.

Însă s-a stins rapid când am văzut o siluetă familiară venind spre mine: tipa care-mi sfâșiase inima în urmă cu doi ani. Toată energia m-a părăsit brusc.

Allison.

Capitolul 14

CHARLOTTE

Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Ea era. Fosta logodnică a lui Reed, Allison. La bar.

Ce caută aici?

Curiozitatea m-a înfrânt și m-am apropiat de locul în care stăteau.

Allison avea părul blond, mai închis decât al meu. Era înaltă, aproape cât Reed. Dar era superbă și nu mi-am putut reprimă fiorul de gelozie pe care l-am simțit când i-am văzut pentru prima dată împreună.

Pentru doi oameni care fuseseră așa de îndrăgostiți însă, în mod clar păreau să nu se simtă confortabil unul lângă altul.

Nevoia de a ști ce se întâmplase de fapt între ei era mai puternică decât oricând. I-am privit fix, ca și când aș fi putut pricepe ceva doar observându-i.

Reed părea tulburat, jucându-se cu ceasul în timp ce conversau.

Ea a tras adânc aer în piept și apoi a oftat:

— Arăți bine.

— Mulțumesc, a spus el evitându-i privirea.

— Am văzut corturile în timp ce conduceam spre părinții mei și m-am gândit să mă opresc să te salut, să văd ce faci.

Am observat că el a ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să-și îndrepte cravata, însă nu purta cravată. Părea că nu știa ce să facă cu mâinile.

Nu era treaba mea să intervin, dar instinctul mi-a spus că Reed căuta o cale să scape de conversația asta. Nu, *avea nevoie* de așa ceva.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Eastwood, dar trebuie neapărat să discutăm despre Proiectul Veverița. Plec în curând și nu vreau să ratez ocazia de a afla ce părere aveți.

Allison s-a uitat când la unul, când la altul.

— Ce proiect?

Reed arăta de parcă nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— A, da, foarte important. Trebuie să mă ocup de asta, Allison. Mi-a părut bine să te văd. Va trebui să vorbim altă dată.

— Și mie mi-a părut bine.

Reed m-a urmat și am continuat să înaintăm în tăcere până ce am ajuns departe de zona de festivități. Parcă merseserăm cel puțin un kilometru.

Era un teren atât de mare! Și pretutindeni erau luminițe pe această proprietate care se întindea pe atâtea hectare.

Într-un final ne-am oprit în dreptul unui lac mic ce se desfășura de-a lungul proprietății. M-am așezat pe iarbă, iar Reed mi s-a alăturat. Și-a ridicat privirea spre cer și a zis:

— Cum ți-ai dat seama că voiam să scap?

— După fața ta. Păreai foarte tulburat de discuția cu ea. M-am gândit că măcar să încerc să te scap. Și că, dacă mă înșelam, nu trebuia decât să mă refuzi.

— Mulțumesc.

— Trebuia să fie aici?

El nu a făcut decât să clatine din cap.

— De ce a venit?

— Moșia familiei ei e în capătul celălalt al drumului. S-a oprit să mă salute. Cei de la pază o cunosc și probabil că au lăsat-o să intre crezând că era invitată.

Îmi doream atât de mult să întreb din nou ce fusese între ei doi, dar apoi mi-am amintit ce se întâmplase la hotel, în Long Island, când Reed se răstise la mine.

Acum Reed privea stelele. Spre surprinderea mea, aproape că a răspuns la întrebarea din mintea mea, fără ca eu să o rostesc.

— M-a rănit foarte tare când și-a dat seama că viitorul nostru avea să fie altfel decât își imaginase dintotdeauna. Fără să intru în detalii, mi-a demonstrat că dragostea ei era, fără doar și poate, una condiționată.

— Nu există dragoste condiționată.

— Ai dreptate, a zis el. Dar mi-a fost greu să realizez asta. Am crezut că o iubeam necondiționat. Când nu ți se răspunde cu dragoste, trebuie să înveți să nu o mai iubești pe acea persoană. Mintea îți spune că nu trebuie să o mai iubești, dar inima nu e atât de ascultătoare.

— O mai iubești?

— Nu la fel, dar sentimentele mele sunt complicate.

Mă durea inima pentru el, dar în același timp o invidiam pe Allison pentru că fusese iubită cu adevărat. Todd nu mă iubise niciodată. Acum eram conștientă de asta. Faptul că aflasem că dragostea lui Allison pentru Reed fusese condiționată îmi spulbera fără echivoc impresia pe care mi-o făcusem despre ei când descoperisem biletul albastru. Îmi dădeam seama că, în realitate, nu știam mai nimic despre ei doi, dar îmi era teamă să insist prea mult. În același timp, văzându-l cum se lupta cu sentimentele sale îmi încălzea inima și îmi dădea speranță că existau bărbați cu adevărat capabili de iubire.

M-am uitat la chipul lui Reed din profil. Dumnezeuule, exista oare ceva mai sexy decât un bărbat superb care nu voia decât să fie iubit de o femeie?

În timp ce rupea câte un fir de iarbă, a zis:

— Îmi doresc ca Allison să nu fi venit.

Privirea mea a rămas fixată pe degetele lui lungi, masculine.

— Mie îmi pare bine că a făcut-o, pentru că trebuie s-o înfrunți ca să mergi mai departe. A fost un exercițiu bun. În plus, i-ai văzut expresia? A fost confuză când ai plecat. Asta a făcut ca totul să merite.

— Proiectul Veverița, a spus și a râs pe înfundate.

Am chicotit.

— Proiectul Veverița. Definiție: afacere inexistentă, ultrasecretă care, iată, e modalitatea perfectă de a ieși din orice situație inconfortabilă.

— Mi-ar prinde bine băutura aia, dar încă n-am chef să mă duc înapoi, a oftat el.

Am dat să mă ridic.

— Vrei să mă duc să aduc ceva de băut pentru noi? Poți să stai aici.

— Nu, a răspuns el și și-a pus o mână pe piciorul meu ca să mă așez la loc.

Am stat o vreme tăcuți.

— Lacul ăsta îți aparține?

— Da. E proprietatea noastră.

— Uau!

Ceva uimitor mi-a venit în minte în acel moment. Mă rog, nu eram sigură că și lui Reed i s-ar fi părut uimitor. Dar roțițele mi se învârteau în cap. Se pare că bucuria mea era evidentă.

— Ce-ți trece prin minte, Charlotte?

— Simt că sunt gata să explodez. Am o pornire de a face ceva nebunesc.

— Acum?

— Am adăugat recent câteva lucruri pe Lista de nebunii. Iar unul dintre ele se referă la un lac. Simt că acum am ocazia s-o fac.

— La ce te referi când spui că se referă la un lac?

— *Să înot în pielea goală într-un lac, noaptea.* Niciodată nu mă aflu lângă un lac noaptea. Dumnezeu știe când o să mai am ocazia asta. Pare să fie destinul. Dar nu vreau să te înspăimânt, poate preferi să n-o fac.

— Sigur nu ai inventat acum nebunia asta? Chiar e pe lista ta?

— Jur!

M-a șocat când l-am auzit spunându-mi:

— Atunci cred că ar trebui s-o faci.

— Serios?

— Da. Ar fi cel mai potrivit final pentru această seară bizară.

— Crezi că se va aventura cineva până aici? N-aș vrea să fiu văzută.

— Mă îndoiesc. Dar grăbește-te. O să stau de pază. Nu mă uit.

— Chiar mă încurajezi să fac asta?

— Zi-mi că-s nebun, dar simt nevoia să-mi distragă ceva atenția în seara asta, chiar dacă e o nebunie făcută de tine. Încă nu am chef să mă întorc la petrecere, așa că putem să mai zăbovim aici. Mă întorc cu spatele.

Și așa a făcut. Am chicotit de fericire în timp ce îmi dădeam repede hainele jos ca să sar în apă... și s-a dovedit a fi surprinzător de caldă.

Odată ce m-am cufundat în apă am strigat:

— Poți să te întorci!

Reed stătea cu mâinile în buzunare și se uita la mine în timp ce eu mă scaldam. Nu se mișca din loc, se uita țintă la mine, doar din când în când aruncând un ochi în spate pentru a se asigura că nu vine nimeni.

— Vezi? i-am strigat eu. Asta e diferența dintre o listă de nebunii și o listă de dorințe: spontaneitatea. Lista de nebunii ține de impulsul de moment. O parte din mantra Listei de nebunii e că, în cazul în care oportunitatea îți iese în cale, trebuie să profiți de ea. Și eu asta fac.

Mi se părea emoționant să fiu dezbrăcată, noaptea, pe acea proprietate. Era totodată palpitant, pentru că părea așa de obraznic din partea mea, ținând cont că Reed se afla la doar câțiva metri de mine! Sfârcurile mi s-au întărit la acest gând.

Eram mândră de mine pentru că profitasem de moment. Probabil că nu m-aș fi gândit să fac ceva așa de spontan în timpul logodnei cu Todd. În această privință, faptul că supraviețuisem acelei despărțiri nu mă făcuse doar mai puternică, ci și mai aventuroasă.

După ce m-am săturat de scăldat, am zis:

— Ies afară!

Reed s-a întors din nou cu spatele la mine. M-am strecurat în rochie, așa udă cum eram, și de-abia atunci mi-am dat seama de realitate.

— Cum explicăm faptul că ești toată udă? m-a întrebat el.

— Nu știu. *Tu* cum o să explici, Reed? am zis și am rânjit șmecherește.

— O să dai vina pe mine, Darling? E o provocare?

— Dacă accepți.

Când ne-am întors la petrecere, din fericire, se pare că Allison plecase. Oamenii ne priveau confuzi, mai ales Max și Jared. Toată lumea era perplexă, cu excepția lui Iris, care râdea.

— Ce naiba ai pățit, Charlotte? m-a întrebat ea.

M-am uitat la Reed și am așteptat răspunsul lui, încercând din răspuțeri să nu mă dau de gol.

Într-un târziu, el a răspuns:

— Mă plimbam cu Charlotte și discutam afaceri. Ea a văzut o veveriță alergând, nimerind în lac. Era întuneric, iar veverița dădea disperată din lăbuțe, încercând să rămână la suprafață. Atunci, Charlotte nu a stat pe gânduri și a sărit în apă ca s-o salveze... Și a reușit, i-a salvat viața.

Reed merita un premiu Oscar pentru că spusese povestea aceea ridicolă cu o mină serioasă, fără să ezite.

— Charlotte, nu încetezi să mă uimești! a zis Iris.

— Da, e uimitoare! a spus Reed și a zâmbit.

Am așteptat ca el să mai adauge ceva care să știrbească din frumusețea afirmației, ceva de genul „e uimitoare, e nebună de legat!“ Dar n-a făcut-o.

Simțeam că-i eram datoare lui Reed. Mă susținuse cu escapada mea în lac și apoi jucase așa de bine teatru! Acum, că știam cât de

bine era să elimini primul lucru de pe listă, mă simțeam și mai motivată să-l ajut cu lista lui.

A doua zi, miercuri, am rămas până târziu la birou ca să caut coruri în statul New York.

Am simțit că am dat lovitura când am găsit Corul Tabernacle din Brooklyn. Am trimis de îndată un e-mail în care am întrebat dacă acceptă membri noi.

Directorul corului mi-a răspuns imediat și mi-a oferit câteva informații despre următoarele preselecții.

Am scos la imprimantă toate materialele și m-am întrebat cum avea să reacționeze Reed. Când m-am dus la biroul lui, nu era acolo, așa că i-am pus toate informațiile într-un dosar, pe birou, și un bilet în care am scris: *Îți întorc favoarea. Hai s-o facem și pe-asta!*

A doua zi dimineată, am ajuns devreme la muncă și pe biroul meu mă aștepta un bilet albastru de la Reed.

De câte ori vedeam un astfel de bilet, mi se făcea pielea de găină și-mi aminteam de momentul în care descoperisem bucata de hârtie albastră în interiorul rochiei.

L-am luat nerăbdătoare și l-am citit.

Dragă Charlotte,

*Știi de ce te plac așa de mult veverițele care-s gata să se înece?
Pentru că ești DUSĂ CU PLUTA.*

Reed

— Cu astfel de bilete de dragoste te ocupi acum, Eastwood? am spus în șoaptă și am dat din cap. Mai degrabă bilete înveninate, am râs eu.

Capitolul 15

REED

Nu intenționasem să-mi fac apariția.

Cel puțin asta mi-am spus. Faptul că stabilisem o întâlnire cu un potențial vânzător în Cobble Hill din Brooklyn nu avea nimic de-a face cu faptul că preselecția avea loc la douăsprezece străzi distanță, chiar în aceeași zi.

Întâmplător, întâlnirea s-a încheiat la 6:30 și, când mă întorceam, am ajuns pe Smith Street, lângă o biserică impunătoare. Nu după mult timp am parcat și m-am luat după o turmă de oameni, ca o oaie fără judecată.

— Bine ați venit la Tabernacle!

Un bărbat mai în vârstă, care stătea la intrare, mi-a înmânat o broșură și mi-a zâmbit cu căldură.

— Talentul e un dar de la Dumnezeu. Împărtășindu-l aici este darul dumneavoastră înapoi către El. Succes diseară!

Deși gestul prin care mă invita înăuntru ar fi trebuit să mă relaxeze, m-a făcut să mă simt exact invers. Îmi venea să fug naibii de-a colo. Dar, pentru că tot bătusem drumul, mi-am stăpânit impulsul de

a pleca, m-am așezat pe ultimul rând și m-am uitat la chipurile încântate ale oamenilor îngrămădiți pe băncile din față ale bisericii.

— Vă deranjează dacă stau aici?

Bărbatul care mă întâmpinase stătea în picioare pe culoar, la capătul rândului pe care mă aflam.

Am aruncat o privire în jur. Trebuie că erau 30 de rânduri complet goale în fața mea. El mi-a citit gândurile.

— Îmi place să stau aproape de ușă, în caz că intervine ceva sau vin întârziati care fac zarvă.

Am dat afirmativ din cap și i-am făcut loc. Era trecut de ora 7. Nu mai veneau oameni, dar audițiile nu începuseră.

— Sunteți nou? Nu cred că v-am mai văzut pe-aici.

— M-am oprit doar să...

Ce naiba făceam aici?

— ...să văd cum stă treaba.

— Deci nu cântați?

— Nu. Ba da. Nu. Da. Adică... am cântat. Cu mult timp în urmă. El a dat aprobator din cap.

— Ce v-a făcut să nu mai veniți la biserică?

Nu spuseseam că nu mai veneam la biserică. Doar că obișnuiam să cânt și că n-o mai făceam.

— De unde știți că nu merg la altă biserică?

— Mergeți? mi-a zâmbit el.

Nu m-am putut abține și am râs.

— Nu.

— Când oamenii se întorc după o lungă absență, au tendința să stea în ultimele rânduri, a spus și a arătat spre băncile din spate.

— Face ca scăparea să fie mai ușoară, am dat eu aprobator din cap.

— Cât timp a trecut?

— De când am cântat?

— Nu, a clătinat bărbatul din cap. De când n-ați mai intrat în casa Domnului.

Cunoșteam răspunsul fără să trebuiască să mă gândesc. Ultima dată când puseseam piciorul într-o biserică eram cu Allison. Luasem parte la slujbă înainte de întâlnirea pe care o aveam programată cu preotul. Mai erau două săptămâni până la nunta noastră și i-am dat textele și cântecele alese pentru ceremonie. În mod ironic, ziua în care intrasem în casa Domnului fusese și cea în care, seara, alesese să mi se spovedească.

— A trecut ceva vreme.

— Eu sunt Terrence, a zis și mi-a întins mâna. Bine ați revenit!

— Reed, am zis dând mâna cu el. Și nu sunt sigur că am revenit de fapt.

— Fiecare călătorie începe cu un prim pas. Vă gândiți să veniți la cor?

— Încă nu m-am decis. M-am gândit să văd cum merg lucrurile. Mai e o preselecție săptămâna viitoare, nu-i așa?

— Așa e.

Ușile bisericii s-au deschis și a intrat un tip în salopetă. L-a repe-
rat pe Terrence și a venit să-i spună:

— E o problemă cu boilerul de la subsol. Ar prinde bine o mână de ajutor să mutăm fișetele pe care domnișoara Margaret ne-a zis să le depozităm acolo. Blochează accesul la sistem.

Terrence a aprobat dând din cap și s-a întors spre mine.

— Aici, munca unui voluntar nu se termină niciodată, a zis el și, ridicându-se, m-a bătut ușor pe umăr. Sper să găsești ce cauți.

Câteva zile mai târziu, tot nu mă hotărâsem dacă să vin la ultima preselecție la Tabernacle din Brooklyn. Dar când am accesat calendarul online am observat că aveam o programare stabilită pentru seara aceea. Scria că Charlotte introdusese programarea, deși singurele informații afișate la acea oră erau niște litere care nu spuneau nimic: *CPTMDC*.

Am luat telefonul și am format interiorul ei.

A răspuns la al doilea apel:

— Bonjour, monsieur Eastwood. *Je peux vous aider?*

Ce naiba...

— Charlotte?

— *Oui.*

Apoi mi-a picat fisa. Zilele trecute, când găsisem pe pagina ei de Instagram Lista de nebunii, adăugase: *Să învăț franceza*. O văzusem mai devreme în sala de recreere în timp ce își lua prânzul, cu căștile în urechi și murmurând ceva. Acum avea sens. Mă rog, sensul dat de Charlotte Darling. Ascultase propoziții și exersa pronunția lor.

Din fericire, și eu învățasem puțină franceză.

— *Ne tenez-vous pas la langue anglaise assez?*

În traducere: Nu măcelărești suficient de mult limba engleză? Am acoperit telefonul și am chicotit, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee dacă traducerea mea era corectă.

— *Ăăă... Hm?* mi-a răspuns ea.

— Așa credeam și eu, am zis chicotind.

— *Încă învăț.*

— Nu mi-aș fi dat seama...

— Taci! Ai sunat cu un motiv sau doar ai simțit nevoia să faci mișto de cineva, așa că ai format automat interiorul meu?

— De fapt, am sunat cu un motiv. Doar că m-ai provocat să fac mișto.

— Ce voiai?

— E o programare în calendarul meu pentru miercuri, la ora 7. Scrie *CPTMDC*. Ai idee ce înseamnă?

— Sigur. *Cânt pentru tipul mare din cer*. Am scris codificat pentru ca nimeni în afară de noi doi să nu-și dea seama.

Am clătinat din cap.

— Cu excepția *ta*, vrei să spui.

— Mă rog. Ești încântat? Ai exersat?

— Nu particip la preselecție, Charlotte.

Chiar dacă mă hotărâsem s-o fac, n-aveam de gând să-i spun. Nu mai cântasem de mult timp, iar cei care participau la astfel de preselecții erau foarte buni. Mă îndoiam că aș fi putut vreodată să răzlesc. În plus, dacă se întâmpla să trec de preselecție, mi-o imaginam stând în primul rând la fiecare spectacol. Probabil că era în stare să invite tot personalul și poate și câțiva oameni de la curățenie.

Îmi imaginam îmbufnarea ei când a vorbit:

— De ce nu?

— Simplul motiv că am făcut lista nu înseamnă că intenționez s-o abordez ca și cum am fi la curse.

— Ah!

A tăcut o vreme. Apoi a spus:

— De ce nu?

— Taie programarea din calendarul meu, Charlotte!

— Bine.

După ce am închis, m-am simțit puțin cam rău, pentru că fusesem nesimțit cu ea. Așa că am deschis calendarul, am accesat programările ei și mementourile pe care le avea în săptămâna următoare și am început să le traduc pe toate din engleză în franceză ca să-i dau de lucru.

În dreptul unei programări scria: *Avionul lui Iris aterizează la 17:00. Sună pentru confirmare la 16:00.* Așa că am tradus: *Le vol d'Iris atterrit à 17:00. Appelez pour confirmer à 16:00.* Apoi am decis să adaug câteva sarcini pentru ea: *Prendre rendez-vous avec rétrécis.* Traducere: *Fă o programare la psiholog.* Sau cel puțin asta voiam să scriu.

Într-un alt memento era scris: *Se termină reducerile la Victoria's Secret. Comandă noua lenjerie de corp după ce iei salariul!* Fără doar și poate, Charlotte era cu siguranță singura persoană de 20 și ceva de ani pe care o cunoșteam care folosea expresia *lenjerie de corp*. I-am oferit o traducere bună pentru asta. *Commandez des pantalons et des soutiens-gorge.* Comandă chiloți și sutiene de mamaie.

Mă distrăm singur făcând mișto de ea până când am dat de următoarea programare. *Întâlnire pe nevăzute la 21:00.*

M-a cuprins un sentiment neașteptat de furie. Deși știam că n-aveam niciun drept să simt așa ceva, acest lucru nu-mi potolea senzația de arsură din gât. Un ticălos oarecare avea să profite din plin de Bucle Aurii. Nu eram gelos; eram... protector. În adâncul ei, dincolo de toată nebunia, era o femeie care credea în basme. Nenorocitul ei de logodnic își băgase penița în călimara companiei unde ea lucra, iar Charlotte încă publica pe Facebook rahaturi precum *Continuă să înoți și Clădește-ți propria fericire*. Unii oameni nu învață niciodată. Ea n-ar realiza că acel cavaler în armură strălucitoare era un ticălos învelit în staniol decât după ce el și-ar fi bătut joc de ea. Și mă scotea din sărite că era așa de oarbă. Iar sentimentul s-a înrăutățit incomensurabil când am realizat că goana după cumpărăturile la Victoria's Secret avea probabil legătură cu marea ei întâlnire pe nevăzute.

— Lasă-l pe birou, m-am răstit fără să-mi ridic privirea.

Îi simțisem parfumul când intrase în birou. Iar acest lucru n-a făcut decât să mă irite și mai mult, că îi cunoșteam parfumul. Că-mi plăcea al dracului de mult cum mirosea.

Charlotte a lăsat pe birou raportul la care lucrase pentru mine și s-a îndreptat spre ieșire. S-a oprit însă în prag.

— Am făcut ceva greșit, Reed?

De câteva zile o tratam cu răceală, din după-amiaza în care făcusem greșeala să-i deschid calendarul.

— Nu. Sunt ocupat.

— Să-ți aduc cafea sau altceva?

— Nu, am zis și am făcut semn către ușă fără să-mi ridic privirea de la broșura pe care o editam. Dar poți închide ușa când ieși.

După ce ușa s-a închis, am aruncat pixul pe birou și m-am lăsat pe spătarul scaunului. Tot biroul meu nenorocit mirosea acum ca

ea. Câteva minute mai târziu, tot nu mă puteam concentra, așa că am deschis laptopul și i-am trimis un e-mail asistentei mele săcăitoare.

Către: Charlotte Darling

Subiect: Tu

Aș aprecia dacă ai putea reduce cantitatea de parfum în care te îmbăiezi. Receptorii mei olfactivi declanșează senzorii de alergii cu șase metri înainte să intri într-o încăpere. În plus, unei femei îi stă mai bine când e subtilă.

După ce mi-am luat piatra asta de pe suflet, am reușit să mă concentrez din nou asupra muncii mele. Doar pentru câteva minute, când un sunet m-a anunțat că primisem un e-mail. Am știut de la cine era înainte să mă uit.

Către: Reed Eastwood

Subiect: Receptorii tăi olfactivi

E păcat că receptorii tăi olfactivi sunt atât de sensibili. Ai încercat să te expui la alergeni pentru a desensibiliza efectul? Poate că ar ajuta dacă din când în când te-ai opri să miroși trandafirii în loc să calci în picioare grădina. Lumea e plină de buchete de femei. În plus, unui bărbat îi stă mai bine când e manierat.

În seara următoare, înainte de a pleca de la muncă, am trecut pe la biroul lui Charlotte să las niște chitanțe, ca să-mi poată pregăti raportul de cheltuieli lunare. Era aproape 8 și am bănuț că plecase. Vocea ei m-a făcut să mă opresc în fața ușii ei.

— Și cât costă la vagonul de dormit?

Tăcere. Apoi:

— Hmm... Bine. Când de mari sunt paturile la cușetă?

Din nou tăcere.

— Uau! Nu aveți ceva pentru două persoane. Poate un matrimonial sau ceva asemănător?

A răs.

— Bine. Păi, cred că întotdeauna există o opțiune. Nu sunt pregătită să fac rezervarea acum. Dar vă mulțumesc foarte mult pentru informație.

Nu voiam să fiu surprins în timp ce trăgeam cu urechea pe hol, dar nici nu mă puteam abține să nu fiu un ticălos. Am intrat în biroul ei, i-am lăsat plicul cu chitanțe și am spus:

— Folosești telefonul companiei ca să-ți faci planuri de vacanță? Nu prea e profesional din partea ta, Charlotte.

S-a uitat urât la mine. Nasul încrețit, privirea încruntată și bujorii din obrazii ei mi se păreau drăguțe. Am avut grijă să țin asta pentru mine.

Charlotte a ridicat telefonul mobil de pe birou și l-a fluturat spre mine.

— Foloseam telefonul *meu*, nu pe cel al companiei. Iar programul meu s-a terminat *acum trei ore*. Deci, tehnic, singurul *lucru al companiei* pe care îl folosesc este *acest scaun*.

Mi-am ascuns rânjetul.

— Pleci undeva? Nu știam că ai deja dreptul la vacanță.

— Nu că ar fi treaba ta asta, dar nu făceam decât să obțin informații pentru o călătorie cu trenul în Europa. Îmi place să visez cu ochii deschiși la lucrurile pe care vreau să le fac, iar uneori imaginea ajută.

Mi-a picat fisa. *Sub Soarele Toscanei*. Ieri adăugase pe Lista de nebunii: *Să fac dragoste cu un bărbat pentru prima oară într-o cușetă, într-o călătorie cu trenul prin Italia*. Dacă ar fi știut că mă uitam pe furiș pe lista ei de pe server, ar fi crezut că eram interesat să fiu amicul ei de listă, așa că n-am menționat nimic despre faptul că știam la ce se referă. În schimb, am ales o altă cale. Una care cu siguranță ducea direct în Iad.

— Poate dacă ți-ai petrece mai mult timp lucrând și mai puțin visând cu ochii deschiși, ai fi mai eficientă și nu ar mai trebui să stai până la ora 8 seara.

A făcut ochii mari. M-a privit un moment, apoi a deschis sertarul de sus, a smuls poșeta din el, a aruncat-o pe birou și a închis sertarul trântindu-l. A închis și laptopul, s-a ridicat în picioare și și-a pus poșeta pe umăr. Apoi s-a îndreptat către ușă, spre locul în care stăteam. Neașteptându-mă să se oprească în dreptul meu, am făcut precaut un pas în spate crezând că se va năpusti asupra mea. În schimb, a închis ochii, a ridicat mâinile și a început să mimeze în aer că tastează.

Com-plet-du-să-cu-plu-ta!

Și era atât de frumoasă când i se umflau nările!

A apăsat pe ceea ce am presupus că era butonul imaginar *Enter*, a tras adânc aer în piept, a deschis ochii și a ieșit din birou fără să spună un cuvânt.

M-aș fi uitat după ea cum i se legăneau șoldurile, până ajungea la ieșire.

La naiba, amândoi aveam nevoie de terapie!

Capitolul 16

REED

După alte câteva zile în care am făcut tot ce am putut ca s-o evit, nu a mai fost posibil când Iris a apărut la un prânz de afaceri urmată de Charlotte. Stăteam la masă cu Matthew Garamound, contabilul nostru, și fratele meu. Deși eram deranjat de prezența ei, m-am ridicat când s-a apropiat. Am salutat din cap și am tras scaunul liber de lângă mine, în timp ce Garamound a făcut același lucru pentru Iris.

— Charlotte.

— De fapt, o să stau lângă Max, de cealaltă parte a mesei, dacă pe el nu-l deranjează. Nu vreau ca parfumul meu să-ți stârnească alergiile.

Iris s-a încruntat.

— Tu n-ai alergie la parfum.

— E ceva recent.

Max și-a afișat zâmbetul larg, al-dracului-de-enervant și s-a ridicat pentru a-i oferi un scaun.

— Ce pierde Reed câștig eu.

S-a aplecat spre Charlotte, a închis ochii și a mirosit-o teatral.

— Miroși uimitor!

Am bombănit ceva despre lipsa lui de profesionalism în timp ce toți cinci luam loc. Foarte rapid mi-a fost clar că Charlotte avea să evite contactul cu mine, ceea ce inițial am crezut că e perfect până când mi-am dat seama că atunci când nu se uita în direcția mea, aveam oportunitatea nelimitată să mă holbez la chipul ei. Iar asta îmi distrăgea atenția al naibii de mult. Am fost nevoit să mă concentrez să privesc în altă parte, așa că l-am studiat pe contabilul nostru.

Matthew Garamound era probabil cu 10 ani mai în vârstă decât bunica mea. Avea părul argintiu, pielea bronzată și purta întotdeauna la cravată un ac cu steagul Americii. Era contabilul companiei de când Iris își deschisese afacerea, iar noi patru ne întâlneam de patru ori pe an, cu precizie de ceas elvețian, la două săptămâni după sfârșitul fiecărui trimestru.

Doar că tocmai avuseserăm întâlnirea trimestrială, în urmă cu o lună, și niciodată nu adusesem o asistentă la astfel de discuții.

După ce chelnerița ne-a luat comanda, Matthew și-a unit palmele pe masă și și-a dres glasul.

— Deci... probabil că vă întrebați de ce ne-am adunat astăzi.

Max s-a aplecat spre Charlotte și i-a șoptit la ureche, deși cu toții am auzit ce-i spunea.

— De fapt, eu mă întreb cu ce parfum te-ai dat.

Am răspuns printre dinți:

— Ce-ar fi, când hărțuiești angajatele, să încerci să te limitezi la tolănirea pe canapea din biroul lor?

Matthew s-a uitat când la unul, când la altul. În timp ce eu eram încruntat, comentariul făcut de mine a părut să-l încânte pe fratele meu.

— Da, mă rog, a continuat Garamound, le-am rugat pe Iris și pe Charlotte să aranjeze această întâlnire astăzi, pentru că, din păcate, am de transmis niște vești proaste.

Am presupus imediat că era bolnav.

— Totul e-n regulă cu tine, Matt?

— Ah, a spus când și-a dat seama la ce mă gândeam. Da, da. Eu sunt bine. Este vorba despre afacerea voastră și despre una dintre angajate. Mai exact, despre Dorothy.

— Dorothy? m-am încruntat eu. Dorothy e bolnavă?

Iris a preluat conversația.

— Nu, Reed. Toată lumea e bine cu sănătatea. Să o iau de la început. După cum știți, am compilat cu Charlotte o listă cu furnizorii noștri de curățenie ca să pot consolida numărul partenerilor pe care îi folosim și ca să primim o reducere mai mare la servicii. În cadrul acestui proiect, am rugat-o să listeze toate facturile achitate fiecărui furnizor în ultimele 60 zile.

— Da, știam că lucra la asta.

— Ei bine, a dat peste niște facturi care au fost plătite eronat... o inversare a cifrelor. Spre exemplu, o factură era pentru 16 292 de dolari, însă fuseseră achitați 16 992 de dolari. Alta era pentru 2 300 de dolari și fuseseră plătiți 3 200 de dolari. La niciuna nu era o diferență mare... sub 1 000 de dolari la fiecare. Dar Charlotte a observat asta la patru facturi diferite, așa că mi-a spus. Acum, Dorothy e aproape la fel de în vârstă ca mine și îmi e alături de atâta timp câți ani aveți voi, așa că am presupus că poate are nevoie de ochelari mai buni și m-am dus să discut cu ea.

Expresia bunicii mele s-a schimbat, așa că am bănuț ce avea să urmeze.

— S-a purtat foarte ciudat. Așa că l-am rugat pe Matthew să verifice câteva tranzacții.

Garamound a continuat:

— Am făcut un audit al tranzacțiilor ei din ultimele 12 luni și am descoperit că modificase cifrele pe 53 de facturi diferite. Ca în cazul celor pe care le-a descoperit Charlotte, nu erau greșeli foarte mari și la prima vedere părea să fie o simplă inversare de cifre. Însă erorile nu erau niciodată în favoarea noastră. În total, pentru acele 53 de facturi au fost plătiți în plus peste 32 000 de dolari. Am săpat mai adânc și am aflat că fiecare plată a fost făcută către două conturi diferite...

suma corectă mergea la furnizor, dar mai era o plată, pentru diferență, direcționată către un alt cont.

Am oftat adânc.

— Dorothy ne fură.

Garamound a dat afirmativ din cap.

— Din păcate. Nu am verificat de la începuturi, doar în ultimii cinci ani, cel puțin.

— Iisuse! Dorothy e ca un membru al familiei noastre!

— Are un nepot bolnav, a spus Iris cu lacrimi în ochi.

Am înghițit cu greu vestea, simțind un nod în gât.

— Melanom coroidian cu metastază, a interveni Charlotte abia putând să-și rețină lacrimile. Este extrem de rar la copii. L-a dus în Philadelphia pentru tratament experimental, care nu e decontat de asigurare.

— N-am știut.

Atmosfera de la prânz s-a schimbat radical. Una era să prinzi o angajată oarecare furând, și cu totul altceva când era vorba de o angajată veche, care avea un motiv al naibii de bun. Am căzut cu toții de acord că trebuia să ne gândim bine la situația asta și că aveam să ne reîntâlnim la sfârșitul săptămânii pentru a discuta modul în care urma să abordăm lucrurile.

La final, Iris s-a întors spre mine.

— Am o întâlnire în centru. Poți s-o conduci pe Charlotte înapoi la birou?

A sărit Max să răspundă, deși bunica nu i se adresase lui:

— Pot s-o conduc eu.

— E marți și tu nu vii de obicei la birou marțea, am zis în timp ce îmi încheiam nasturele de la sacou. Nu ai masaj sau alte afaceri presante?

Fratele meu și-a băgat mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie.

— Nu. Sunt liber toată după-amiaza.

Aveam deja o deturnare de fonduri la birou; ultimul lucru de care mai aveam nevoie era un proces de hărțuire. Am pus palma pe spatele lui Charlotte.

— Avem niște afaceri de discutat. Ne vedem la birou.

Pe drumul înapoi în centru, niciunul dintre noi nu a spus nimic în primele cinci minute. Într-un târziu, am spart eu gheața.

— Ai făcut o treabă bună că ai descoperit diferențele din facturi.

— Chestia asta nu mă face să mă simt bine, a oftat ea uitându-se pe geam. Ba chiar destul de prost.

— Niciodată nu e amuzant să descoperi că o persoană în care ai avut încredere te-a trădat.

— Știu. Crede-mă, știu. Dar pentru Christian îmi pare rău.

— Christian?

— Nepotul lui Dorothy. Nu are decât șase ani. Iar cancerul nu e doar la ochi. A fost bolnav luni de zile de la tratamentul unei tumori la plămâni și a făcut metastază la ochi. Ar trebui să joace baseball în loc să urmeze cursuri acasă și să trăiască în hoteluri cu mama lui, care-l duce disperată de colo-colo ca pe un porcușor de Guineea.

M-am surprins frecându-mă pe piept, dar de fapt înăuntru mă durea. Am aruncat o privire spre Charlotte.

— Cum de știi atâtea despre boala lui?

Ea a ridicat din umeri.

— Vorbim.

— Vorbiți? Ești în companie de... cât? Trei sau patru săptămâni?

— Și ce dacă? Asta nu înseamnă că nu-mi pot face prieteni. Știi poza aia drăguță cu el în uniforma de cercetași de pe biroul ei?

Nu o știam, dar am ocolit un răspuns direct.

— Ce e cu ea?

— Păi, când am venit a doua zi la muncă, am comentat că e drăguț, iar ea a izbucnit în plâns și mi-a spus povestea. Apoi am ieșit

împreună la prânz de câteva ori, a zis, după care a făcut o pauză. Iar acum, chiar eu sunt cea care o bagă în bucluc.

— Nu e vina ta, Charlotte. Ea singură s-a băgat în bucluc. Înțeleg că te simți prost. Dar ai făcut ce trebuie.

Charlotte s-a mai uitat pe geam o vreme, cât am rămas tăcuți. Era așa de sensibilă în legătură cu sentimentele celorlalți, ceea ce era admirabil, dar totodată nu era în favoarea ei când era vorba de afaceri. Deși, când e vorba despre un copil cu cancer, nu mai contează. Toată treaba asta era oribilă.

— Ce-o să-i faci lui Dorothy? m-a întrebat într-un final.

M-am uitat la Charlotte și din nou înapoi la drum.

— Ce ai face dacă ai fi în locul meu?

Și-a luat un răgaz ca să se gândească la răspuns.

— N-aș concedia-o. Chiar are nevoie de slujba asta. Ce a făcut a fost total greșit, dar nu știu dacă n-aș fi procedat la fel în lipsa unei alternative. Oamenii nu sunt perfecți și uneori trebuie să punem greșeala comisă în balanță cu toate lucrurile bune pe care le-au făcut. Dorothy a lucrat pentru voi multă vreme și își ajuta fiica și nepotul.

Am dat din cap aprobator. După aceea am rămas amândoi tăcuți pentru foarte mult timp.

Charlotte a fost cea care a vorbit prima în liniștea care se instalase, fiind amândoi adânciți în gânduri. S-a întors spre mine.

— Apropo, am apreciat traducerile în franceză. Nu ți-am mulțumit niciodată. Însă Îți mulțumesc lui Dumnezeu pentru Google, altfel riscam să cumpăr accidental chiloți de mamaie pentru viitoarea călătorie inexistentă la Paris, a spus dându-și ochii peste cap.

— Văd că-mi verifici munca, am chicotit. Și *de rien*. Cu plăcere.

— Și de ce ai oprit lecția de franceză la punctul în care am programat întâlnirea pe nevăzute?

Încercând s-o dau cotită am zis:

— Ce vrei să spui?

— Te-ai oprit din traducerea programului meu chiar în acel punct. Era penultimul, dar ai decis să te oprești.

La dracu! Cum puteam să-i explic asta?

Păi, Charlotte, m-am oprit din tradus, pentru că ideea ca tu să ieși cu un tip oarecare mă face să mă simt violent.

— Nu mă mai distram, așa că m-am oprit.

Încleștând maxilarul, am aruncat o privire spre ea și am întrebat-o:

— Apropo, de ce ieși la o întâlnire pe nevăzute? În zilele noastre, ai acces la atât de multe modalități de a întâlni oameni! O persoană ca tine nu trebuie să recurgă la așa ceva.

— Bine... ce vrei să spui prin *cineva ca mine*?

Sigur, vrea să-i silabisesc.

— O persoană... atrăgătoare și cu o personalitate deschisă nu are nevoie să meargă la o întâlnire pe nevăzute. E prea riscant, mai ales în orașul ăsta. Ar trebui să-ți faci temele înainte să accepți să întâlnești pe cineva.

— Ca tine? Așa faci tu? Verifici trecutul persoanelor cu care te întâlnești? Cam așa cum ai făcut cu mine înainte de vizionarea apartamentului Millennium?

— Nu. Deși n-aș avea o problemă să fac asta. Dar, în primul rând, n-aș merge la o întâlnire pe nevăzute.

— Apropo, a zis ea. Nu te-am întrebat niciodată. Dacă ai știut că am mințit în formular în ziua aceea, de ce ai acceptat să-mi arăți apartamentul?

— Am vrut să-ți dau o lecție, să te umilesc, pentru că mă făceai să-mi pierd timpul.

— Primești o mărire de salariu dacă umilești oameni?

— Dacă ei merită asta? Da.

Simțeam greutatea privirii ei. Cravata părea dintr-odată că mă sufocă. Am lărgit-o puțin.

— Ce este? m-am răstit.

— Te-ai mai văzut cu cineva după Allison?

Minunat! Eram captiv în mașină și nu puteam să scap de întrebare. Nu aveam niciun chef să discut cu Charlotte despre viața mea amoroasă.

— Nu te privește pe tine!

Adevărul era că existaseră niște întâlniri fără importanță, nimic semnificativ.

— Păi, se pare că tu crezi că treaba mea e treaba ta, așa că ar trebui să te gândești înainte să-mi dai sfaturi despre întâlniri, a zis oftând. Oricum, *întâlnire pe nevăzute* era doar o exprimare cifrată.

— Cifrată... de ce?

— Nu voiam să știe nimeni că am întâlnire cu Max. Și, înainte de a spune ceva... știu cu certitudine că nu există o politică împotriva fraternizării.

Ce?

Un val de adrenalină mi-a străbătut venele. Am oprit mașina în scrâșnet de roți apăsând frâna în mijlocul traficului din Manhattan, la un pas de a lovi câțiva pietoni.

— Ce? am scuipat eu, deși o auzisem tare și clar.

Claxoanele se auzeau în spate, dar abia am băgat de seamă.

Ea a repetat:

— Ies cu Max mâine-seară. Și ai face bine să pornești mașina înainte să avem încă un accident bară la bară.

Avea dreptate. Trebuia să trag pe dreapta.

Am parcat ilegal în față la Dean & DeLuca și am aprins avariile. Am rămas tăcut câteva momente, înainte de a mă întoarce cu fața spre ea și a o privi direct în ochi.

— Nu ieși cu Max, Charlotte!

— De ce nu? E...

— Charlotte...

Numele ei a ieșit din gura mea pe un ton de avertizare. Simțeam că urechile îmi luau foc.

— Da? a zis ea și a zâmbit.

Furia mea părea să o amuze.

Era precum o bestie geloasă care nu mai putea fi îmblânzită și care își făcuse loc în mine sfâșiindu-mi trupul.

— Nu-ieși-cu-Max! am spus răspicat.

Fără niciun motiv real al acțiunilor mele, am așteptat reacția ei. Nu puteam articula de ce nu avea voie să iasă la întâlnire cu fratele meu, pentru că nici măcar eu nu-mi înțelegeam cu adevărat furia. Știam doar că nu puteam suporta nici măcar ideea legăturii dintre Charlotte și Max.

Mă așteptam la o ceartă mare, în care să insiste că nu aveam dreptul să-i spun cu cine să se vadă. Dar m-a surprins când am auzit-o spunându-mi:

— Uite cum facem. Anulez întâlnirea cu Max cu o condiție.

Inima a început să-mi bată mai repede.

— Care?

Orice ar fi, să fiu al naibli de n-o fac!

— Măine-seară este ultima preselectie la Tabernacle din Brooklyn. Anulez cu Max dacă mergi.

Iisusel Cred că faci mișto de mine. Acum blondina e și șantajistă?

— Mă șantajezi?

— Șantajul are mai mult sens decât comportamentul nejustificat de mascul alfa, pe care-l afișezi acum împotriva mea fără nicio explicație, nu crezi?

Nu aveam de gând să stau și să nu fac nimic, în timp ce ea ieșea cu fratele meu, așa că i-am dat singurul răspuns posibil:

— Bine.

— Bine, adică ești de acord cu ceea ce am spus despre șantaj sau bine, adică accepți să mergi la preselectie?

— Bine, accept să merg în Brooklyn. Dar merg singur. Ai priceput?

Charlotte părea foarte mulțumită.

— Da.

— Bine.

Am pornit mașina și am intrat în trafic pentru a ne continua drumul spre birou. Un zâmbet de satisfacție a apărut pe chipul ei, în timp ce și-a lăsat capul pe tetieră și a închis ochii.

Modul în care evoluase călătoria cu mașina mă depășea: porniserăm de la o discuție despre nepotul lui Dorothy și ajunsesem

deodată să accept să particip la preselecția pentru cor. Dar era tipic pentru Charlotte. Tipic de enervantă, insistentă, uneori isteată, dar mereu... Charlotte cea frumoasă. Charlotte al dracului de frumoasă.

Charlotte al dracului de frumoasă, care nu avea ce căuta în apropierea fratelui meu.

Puteam s-o împiedic să se vadă cu Max — poate deocamdată —, dar nu aveam niciun drept să-i dictez viața. Trebuia să pun punct nevoii mele de a face asta. Trebuia să-mi distrag atenția de la această femeie, cât mai repede.

Când am revenit în centru, Charlotte părea să se grăbească să ajungă în biroul ei. Între timp, eu am luat-o înainte pe hol ca să discut cu Iris despre ceva ce-mi stătea pe cap de când plecasem de la prânzul de afaceri.

Tocmai terminase o discuție la telefon și și-a ridicat privirea spre mine.

— Bunico, ce bine! Ești aici. Credeam că ești la întâlnire.

S-a ridicat și a ocolit biroul.

— N-am avut nicio întâlnire.

Uitase că invocase scuza asta ca să nu o conducă pe Charlotte înapoi de la prânz? Abia atunci am realizat că probabil inventase întâlnirea, ca să mă facă s-o conduc pe Charlotte. Nu aveam chef să-i zic nimic. Așa că am lăsat-o baltă.

— Acum ați ajuns? m-a întrebat ea. Credeam că veniți înaintea mea. Ce v-a luat așa mult?

— Tocmai am intrat. Am avut o mică discuție cu Charlotte.

— Înțeleg, a zâmbit ea. Se pare că vi se întâmplă des.

Mda.

Am luat loc și am schimbat bucuros subiectul.

— Ascultă, trebuie să discutăm despre Dorothy.

— Da. N-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva toată ziua.

— Trebuie să-i spunem despre furt. Nu poate să scape așa ușor.

— Știu, Reed, dar...

— Ascultă-mă!

— Bine.

Părea îngrijorată de ce urma să spun.

— Deși cred că trebuie să știe că ne-am prins... nu cred că ar trebui s-o concediem. Trece printr-o situație dificilă. Și a fost o angajată loială până când s-a întâmplat asta. Înțeleg cum cineva în situația ei poate face ceva la disperare. Oamenii fac lucruri ciudate când persoanele dragi sunt în pericol. A furat de la noi, dar nu cred că a fost rău intenționată. Pentru ea, era o situație pe viață și pe moarte.

Pe chipul ei a apărut o expresie de ușurare.

— Sunt de acord și sunt bucuroasă și mândră de tine că vezi lucrurile așa.

Din clipa în care am înțeles ce se întâmpla, am știut ce voiam să fac. Iris era o persoană darnică și fusese întotdeauna un exemplu bun pentru mine în această privință. Mă simțeam bine știind nu doar că puteam ajuta această familie, ci și că aveam ocazia să o fac pe bunica mea mândră de mine.

— Aș vrea să plătesc costul tratamentului nepotului ei.

— Ești sigur? a spus ea surprinsă. Poate fi vorba de mulți bani.

— Da, sunt sigur. Nu-mi pot imagina cum e să ai un copil sau un nepot pe moarte și să nu dispui de posibilități financiare ca să-l salvezi. Adică... e ceva ce nu ai face pentru un nepot bolnav?

Bunica a făcut o pauză în timp ce se uita direct în ochii mei.

— Nu. Nu este.

Capitolul 17

CHARLOTTE

Surescitată și respirând precipitat, când am revenit la birou am apelat numărul lui Max cât de repede am putut. A răspuns imediat.

— Bună! Cărui fapt îi datorez...

— Max! l-am întrerupt. Ascultă! Am nevoie să-mi faci un serviciu. N-ai vorbit cu Reed după întâlnirea de la prânz de azi, nu?

— Nu. Nu am ajuns la birou, am venit direct acasă. Care-i treaba? Mi-am dus palma pe piept și am răsuflat ușurată.

— L-am mințit pe fratele tău. I-am zis că am întâlnire cu tine mâine-seară.

Max a început să râdă.

— Ăăă... bine. Ajută-mă să înțeleg. Am încercat să te conving să ieși cu mine încă din prima zi. M-ai refuzat de fiecare dată, dar le spui oamenilor că ne întâlnim?

— Păi... da. Dar numai lui Reed.

— Ești o figură, Charlotte. Ce... ai încercat să obții de la el o mărire de salariu? Voi doi aveți o dinamică al dracului de ciudată.

— Am încercat să-i dau o lecție... într-un fel. E complicat. Mă rog, mi-a interzis să ies cu tine.

— Ce tâmpit! a zis chicotind.

— Dacă-ți spune ceva, îmi faci jocul o perioadă? Probabil că o să-i spun adevărul la un moment dat.

— Oricând îl pot scoate din sărite și din depresie pe fratele meu o fac cu plăcere. Pot să-i spun că tu m-ai abordat, în cazul în care mă întreabă?

— Aș prefera să n-o faci.

Mi-a răspuns râzând:

— Bine.

— Am făcut o înțelegere cu Reed. Nu pot vorbi despre asta, dar i-am promis că o să anulez întâlnirea cu tine. Așa că o anulez.

— Anulezi întâlnirea care n-a existat niciodată. Am înțeles.

— Da. Și, apropo, mulțumesc. Îți rămân datoare.

— Ce zici de cină, săptămâna viitoare?

— Nu te lașil

— Nu poți da vina pe un tip că încearcă.

După ce am închis, am stat la birou gândindu-mă la frații Eastwood. Max era un playboy lipsit de griji, dar un tip de treabă, și știam că îi păsa mult de Reed. Max era, cu siguranță, fratele mai zăpăcit. Iar unii poate că ar fi zis despre el că arăta mai bine, depinde de gust. Era și mai nebunatic, cu certitudine. Dar, după părerea mea, Reed era reflexiv, profund, mult mai sexy. De fapt, niciodată nu mi se păruse mai sexy decât astăzi, în mașină, când se întorsese spre mine și-mi ceruse să mă țin departe de Max. Todd nu-mi acordase niciodată atâta atenție; mă simțisem bine să se poarte așa cu mine. În timp ce unele femei m-ar fi sfătuit în acel moment să-i dau una după ceafă, nu am putut să nu fiu emoționată de stilul protector al lui Reed. Nu mă afectase că soarele ardea în ochii lui frumoși, de culoarea cafelei espresso, când rostise acea cerere, sau că apa lui de colonie, Ralph Lauren, se simțea în toată mașina.

Corpul meu era dornic ca el să-și folosească farmecul în alte moduri. Dar era clar că exista o baricadă invizibilă pe care Reed o ridicase între noi.

A doua zi dimineață, am intrat în biroul meu și am găsit pe masa de lucru un bilet albastru.

Biroul Reed Eastwood

Charlotte,

Felicitări pentru stabilirea unui precedent. A se vedea manualul angajatului pe server după adăugarea noii politici împotriva fraternizării. În plus, m-aș gândi mult și foarte bine înainte de a încerca din nou să-mi mituiesc șeful. Și acesta este un motiv pentru încetarea contractului. P.S. Ai întârziat. Mi-am luat singur cafeaua, ceea ce înseamnă că, măcar o dată, nu a avut prea multă frișcă. Străduiește-te mai mult să fii punctuală de acum înainte.

Reed

Furioasă, am hotărât să nu-i dau satisfacție având o reacție, așa că am ținut totul în mine cea mai mare parte a dimineții și m-am concentrat să bifez lucrurile de pe lista de sarcini.

După ce m-am răcorit, la începutul după-amiezii m-am îndreptat spre biroul lui să văd în ce ape se scaldă și să-i ofer susținere morală, deoarece seara avea preselectia la Tabernacle.

Spre surprinderea mea, o femeie superbă, cu păr castaniu, se afla cu el, nu dincolo de biroul lui, ca majoritatea vizitatorilor, ci chiar lângă el. Nu era angajată acolo, așa că probabil era o clientă. Se apleca spre Reed și râdea la tot ce-i zicea el.

Cu pantofi scumpi cu tocuri roșii și un șirag de perle în jurul gâtului, era evident că era înstărită. Corpul ei era lipit de al lui în timp ce el îi arăta proprietăți pe calculator.

Amintirea momentului în care intrasem în biroul lui Todd și-l surprinsesem în poziția aceea compromițătoare mi-a trecut fulgerător prin minte. Era un sentiment oribil să fii luată prin surprindere și să descoperi că relația ta de iubire nu fusese decât o iluzie. Acea experiență avea să-mi reamintească întotdeauna că lucrurile se puteau schimba într-o clipă.

Faptul că trăiam o senzație familiară de groază era grăitor în privința sentimentelor mele pentru Reed. Nici măcar nu eram împreună, și totuși simțeam o undă de trădare.

Am avut brusc o senzație de rău la stomac în timp ce băteam la ușă pentru a-mi anunța prezența.

— Bună, am zis. Voiam doar să aflu dacă totul e în regulă cu programarea de diseară și să văd dacă ai nevoie de ceva.

Reed și-a ridicat privirea.

— Da, este. Și nu, nu am nevoie de nimic.

S-a întors apoi spre femeia de lângă el, iar pe mine m-a ignorat.

— Bine, atunci, am spus, practic vorbind cu pereții.

Am făcut câțiva pași înainte și m-am prezentat oaspetelui lui Reed.

— Sunt Charlotte, asistenta lui Reed. Dumneavoastră sunteți?...

— Eve Lennon, clientă privată a domnului Eastwood. O să-mi arate astăzi câteva proprietăți.

Reed mi s-a adresat, în sfârșit:

— Charlotte, dacă tot ești aici, poți să suni la *Le Coucou* și să-i anunți că ajung la ei în circa 15 minute? Spune-le să aranjeze o masă pentru două persoane.

Apoi s-a întors spre ea:

— Întâi mergem la masă.

M-am chinuit să zâmbesc.

— Sigur că da.

În timp ce zăboveam în prag, Reed și-a scos brusc ochelarii, s-a uitat la mine și, pe cel mai nepolitic ton, a zis:

— Poți să pleci.

Glumea?

Îmi dădea permisiunea să plec? Ce drăguț din partea lui!

Îndreptându-mă plină de ranchiună spre biroul meu pentru a face rezervarea, am trecut pe la bucătărie să-mi iau o binemeritată cafea ca să-mi tratez înfiorătoarea durere de cap. Resimțindu-mă încă după modul în care Reed vorbise cu mine, tot scăpam lucrurile din mână — mai întâi punga de zahăr deschisă, apoi lingurița.

Iris era acolo și probabil că-mi observase gesturile neîndemânate.

— Charlotte, e totul în regulă? Pari tulburată.

Am întrebat în timp ce amestecam în cafea:

— Cine e Eve Lennon?

— Familia Lennon este clienta noastră de ani de zile. De ce întrebi?

— Eve e cu Reed în biroul lui și mi-au dat impresia că e ceva între ei. Tipa aproape că era călare pe el. Mă rog, nu e treaba mea.

O expresie de înțelegere a apărut pe chipul lui Iris.

— Ba este... treaba ta... pentru că trebuie să lucrezi cu el în fiecare zi și ai de-a face cu toate fațetele vieților noastre. Reed chiar este treaba ta, Charlotte, a spus, după care a făcut o pauză. Simți ceva pentru el, nu-i așa?

— Nu în sensul ăla...

Am ezitat oftând, dându-mi seama că nu trebuia să țin garda sus cu Iris.

— Nu știu. Lucrurile sunt pur și simplu ciudate între noi... tot timpul. E așa de cald și de rece cu mine... Nu-l înțeleg. Știi ce mi-a zis când m-am dus în biroul lui în timp ce ea era acolo?

— Ce?

Mi-am luat o voce gravă și l-am imitat cât am putut de bine pe Reed:

— „Poți să pleci“. Chiar așa. „Poți să pleci“. Poate fi atât de arogant!

Iris părea supărată că eram așa de tulburată din cauza lui. Mi-a făcut semn cu capul să mă alătur ei la o masă. S-a aplecat spre mine.

— În cazul nepotului meu... se duce o luptă între cine e cu adevărat și cine crede că ar trebui să fie... între ceea ce vrea de fapt și ceea ce crede că merită. Uneori, are motivele lui să se comporte așa. Dar un singur lucru îți pot spune: că Eve Lennon nu se compară cu tine. Iar dacă Reed te dă afară și o lasă pe femeia aceea să se apropie de el, înseamnă că o folosește pe post de scut uman ca să se apere de ceva la care altfel nu ar putea rezista.

Capitolul 18

REED

Am fost al dracului de nepoliticos cu Charlotte și asta mă rodea.

Plecase de la mine din birou ca un câine cu coada între picioare. În mod normal, mai mușca o dată. Nu și de data asta.

Era îndeajuns de rău că Eve era călare pe mine când Charlotte intrase. Chiar dacă nu era nimic între mine și Charlotte, mi-am dat seama că nu i-a picat bine să mă vadă cu Eve. Dar mă oferisem voluntar să-i prezint lui Eve trei proprietăți tocmai din acest motiv, nu? Să-i arăt lui Charlotte că nu eram interesat de ea și să încerc să-mi îndrept scula în altă direcție. După spaima pe care o trăisem legat de întâlnirea cu fratele meu, am simțit că era necesară o diversiune majoră. Acea diversiune încerca acum să se frece de piciorul meu pe sub masă la *Le Coucou*.

Îmi doream să o vreau pe Eve. Pentru că era exact tipul de femeie de care aveam nevoie — una despre care știam că nu voia nimic altceva de la mine decât sex și lucruri scumpe. Una care nu-și dorea să intre în capul și inima mea, una care nu voia ceva pe termen lung.

Eve avea două divorțuri la activ și nicio dorință de a se căsători și de a face copii. *Perfect*. Dar, în timp ce stăteam față-n față și luam prânzul, eram mai mult decât preocupat.

— Deci ce proprietate vom vedea mai întâi? m-a întrebat.

Privirea mea a întâlnit-o pe a ei, dar nu înregistrasem cuvintele pe care le rostise.

— Hm?

— Unde mergem mai întâi? a repetat ea.

— Așa. Mă gândeam la apartamentul din Tribeca, pentru că e cel mai aproape.

— Excelent! și-a dezvelit ea dantura de un alb strălucitor.

Când Eve s-a ridicat și s-a dus la toaletă, m-am gândit să-mi verific telefonul. Din obișnuință, am intrat pe Instagram, apoi pe profilul lui Charlotte. Nu era nimic postat azi, așa că am trecut fără țintă prin fotografiile din ultima vreme și am dat de una veche de o săptămână, o imagine cu picioarele ei sprijinite pe o măsuță de cafea, în fața televizorului. Era încălțată cu papuci pufoși. Sub fotografie scria: *E ora 21:00, miercuri seara. Știți ce înseamnă asta! Întâlnire pe nevăzute. Cea mai bună emisiune de la TV.*

Totul a început să se lege în mintea mea. „Întâlnire pe nevăzute“, trecută la ora 21:00 în agenda ei. Faptul că Max nu intrase valsând în biroul meu cu prima ocazie ca să-mi spună că avea întâlnire cu Charlotte. Mă gândisem eu că nu-i stătea în fire să nu se laude, dar fusesem prea furios să-l iau la bani mărunți ca să-l prind.

Charlotte mă mințise.

Inventase întâlnirea cu Max ca să mă convingă să merg seara la preselectie.

Nu-mi dădeam seama ce era mai rău, faptul că mă păcălise ca să fiu de acord să merg sau că știuse ce fel de reacție va stârni în mine amenințarea întâlnirii ei cu Max?

Restul după-amiezii a fost învăluită în ceață... am dus-o pe Eve la cele trei vizionări, dar nu mă puteam concentra la nimic altceva decât la confruntarea cu Charlotte.

După ce am lăsat-o pe Eve la ea acasă, am răzbit cu greu prin traficul de la acea oră de vârf, sperând s-o prind pe Charlotte la sediu.

Biroul ei era cufundat în întuneric, singura lumină venind de la o lampă mică, de masă. Aproape toată lumea plecase, dar Charlotte stătea la computer și părea mai degrabă că navighează pe internet decât că lucrează.

Când m-a observat în prag, a tresărit ușor.

— N-ar trebui să te îndrepti spre Brooklyn? Preselecția e la ora 7. Trebuie să pleci!

— Nu, am spus în timp ce ușa s-a închis în spatele meu. N-o să merg în Brooklyn.

Charlotte s-a ridicat de pe scaun și și-a încrucișat brațele la piept.

— Credeam că aveam o înțelegere.

— Ce fel de joc joci cu mine, Charlotte?

— Ce vrei să spui?

— M-ai mințit... de ce? Ca să mă vezi că-mi pierd mințile? Știi ce reacție o să am. Asta îți oferă satisfacție?

Vina era evidentă pe chipul ei.

— De unde știi că am mințit? Ți-a spus Max?

— E și el implicat? Minunat!

— Nu... doar l-am rugat să... ăăă..., a bâiguit ea.

Mi-am scos telefonul din buzunar, am deschis Instagram la mesajul publicat de ea și i l-am pus în față.

— Mi-am dat seama. „Întâlnire pe nevăzute la ora 9.“ În plus, Max nu ar fi niciodată discret în legătură cu așa ceva. Ar căuta prima ocazie ca să-mi scoată ochii. Acum totul are sens.

— Nu voiam să ratezi oportunitatea de a merge la preselecție. Atât.

Pe chipul lui Charlotte se citea regretul. Nu intenționasem s-o întristez. Voiam doar să-i arăt că mă mințise. Dar, Doamne, expresia de pe fața ei mă făcea să vreau să dau totul uitării și... s-o sărut.

Voiam s-o sărut.

Voiam să-i gust buzele și să-i alung supărarea de pe chip, dar eram conștient că, dacă existau două buze pe acest Pământ care-mi

erau interzise, acelea erau ale lui Charlotte Darling. Nu era doar cineva cu un chip drăguț și un corp trăsnet. Era o persoană care voia să-mi intre în suflet, iar acest lucru nu avea să se întâmple.

Ar fi trebuit să ies. În schimb, în acel moment, eram complet pierdut. Poate că cel mai spectaculos orizont era vizibil chiar în spatele ei, dar nu era nimic mai spectaculos decât pieptul lui Charlotte, suspinul ei, sudoarea care i se aduna pe frunte, reacția pe care o avea față de mine. Atracția ei față de mine era palpabilă.

Stăteam la nici jumătate de metru unul de altul și tot ce simțeam era parfumul ei.

A trecut un lung moment de tăcere.

— Ce-mi faci? am murmurat, cuvintele ieșindu-mi ca un sughit pe care nu-l puteam controla.

— Ce-mi faci tu *mie*? a șoptit ea.

M-am uitat în jos o clipă, moment în care am observat lângă biroul ei punga de cumpărături cu dungi roz de la Victoria's Secret.

Am întrebat cu voce aspră:

— Ce-i acolo?

— Iris mi-a spus să iau o pauză la prânz ca să-mi limpezesc mintea. Era ultima zi de reduceri, așa că m-am dus la cumpărături.

— De ce aveai nevoie să-ți limpezești mintea?

— Pentru că m-ai scos din sărite.

Doamne, ce sexy era când scrâșnea din dinți de furie! M-am întrebat ce altceva puteau face acei dinți.

La naiba! Oprește-te!

Și totuși, m-am apropiat și mai mult de ea.

— Arată-mi ce ți-ai cumpărat irosind timpul companiei.

Charlotte a înghițit în sec, apoi s-a dus să ia punga. S-a aplecat și a scos o cutie căreia i-a dezlipit sigiliul. S-a întors lângă mine și mi-a arătat cele câteva perechi de lenjerie intimă într-un curcubeu de culori.

Un chilot din dantelă, cu un trandafir mic de mătase cusut în partea de sus mi-a atras atenția. L-am luat din teanc și l-am ținut în mână savurând senzația dantelei moi și vizualizând materialul

negru pe pielea ca de frișcă a lui Charlotte. Mi-am trecut degetul de-a lungul aței de la spate imaginându-mi cum ar arăta în crăpătura fundului ei perfect rotund. Am strâns degetele și am cuprins ața ținând-o strâns în palmă, așa cum aș fi vrut s-o înghit pe ea.

Charlotte mă privea de parcă era în transă.

Și știam că dusesem lucrurile prea departe. Eram șeful ei și tocmai îi cerusem să-mi arate lenjeria intimă pe care și-o cumpăraseră. O pipăiam. Iar dacă s-ar fi uitat în jos, ar fi văzut că eram excitat. Îmi pierdeam în mod oficial mintea când era vorba de ea.

Vocea rațiunii mă avertiza: *Pleacă!*

Am ales să-i dau ascultare.

— Noapte bună, am spus și i-am dat înapoi lenjeria, după care am ieșit din birou.

În timp ce coboram cu liftul, m-am gândit serios să mă duc la un bar și să mă fac praf, chiar dacă mi se întâmpla foarte rar să mai beau.

În schimb, am condus o vreme fără țintă și, cumva, am ajuns pe Podul Brooklyn.

Audițiile erau în toi când m-am strecurat înăuntru. Ca și data trecută, m-am așezat pe ultimul rând și am privit în jur. De-a lungul anilor, avusesem multe afaceri în această parte din Brooklyn, așa că știam zona destul de bine. Eram adolescent când biserica își mutase sediul în această clădire — fostul Teatru Metropolitan Loew. Probabil că aveam 13 sau 14 ani când începuseră o amplă lucrare de renovare a clădirii. Trecusem o dată cu Iris pe aici în acea perioadă. Oprise mașina lângă bordură ca să-mi povestească despre clădire. Bunicii mei veniseră aici la prima întâlnire, pe vremea când era teatru. După felul în care povestea despre cât de impresionată fusese că el o dusesse la un teatru care avea 3600 de scaune — cel mai mare din țară, la acea vreme —, ai fi zis că bunicul meu construisese clădirea. Amintirea m-a făcut să zâmbesc.

Ridicându-mi privirea, am înțeles de ce fusese așa de impresionată. Ornamentele complexe fuseseră restaurate manual pe tavanul cu

mai multe straturi, iar un mezanin se întindea în trepte până deasupra orchestrei. M-am rezemat și am privit cu uimire arhitectura și toată grandoarea clădirii, ceva ce nu mai avusesem răgaz să fac de mult timp. Până când atenția mi-a fost atrasă de partea din față a scenei. O femeie cu cea mai incredibilă și puternică voce era acolo și cânta. *Fir-ar!* Putea concura cu Aretha Franklin. Mă făcea să-mi pun la îndoială sănătatea mintală că luam în considerare ideea de a cânta. Nu eram nici pe departe la fel de bun ca acești oameni. Cu toate acestea, stăteam acolo, mulțumit că aveam ocazia de a asista la spectacol.

În pauza de 15 minute, sortam pe telefon e-mailurile de la serviciu când o voce familiară m-a întrerupt.

— O să aveți nevoie de astea.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Terrence, voluntarul vârstnic pe care îl întâlnisem ultima dată când fusesem aici, întinzându-mi niște hârtii. Le-am luat.

— Ce sunt astea?

— Cererea către conducerea bisericii.

A arătat cu bărbia spre locurile de lângă mine.

— Dați-mi și mie voie. Am stat aici toată ziua și bătrânii mei galoși au nevoie de o pauză.

M-am dat mai încolo ca să-i fac loc, dar am ridicat spre el hârtiile pe care mi le dăduse.

— Mulțumesc, dar nu mă alătur bisericii.

Nu a întins mâna ca să ia hârtiile.

— Trebuie să fiți membru ca să participați la preselecție. Trebuie să participați la un curs pentru membri și la botez, dar vă lasă să dați proba dacă cererea e în curs de procesare. Completați hârtiile, le stampilez și ați scăpat.

— Nu dau nicio probă.

Terrence s-a încruntat.

— Nu participați la preselecție, nu vă înscrieți la biserică și totuși iată-vă aici, a doua oară într-o săptămână. De ce ați venit atunci?

Am clătinat din cap și am râs de mine însumi.

— Habar n-am. Ba da, de fapt nu e adevărat. Sunt aici pentru că Bucle Aurii m-a dat peste cap.

— Ah, a făcut Terrence și pe chipul lui a apărut o expresie de înțelegere. O femeie. Una care te face să-ți pui întrebări despre tine. Am râs ironic.

— Mă face să-mi pun întrebări, în general... asta dacă nu cumva mi-am pierdut mințile.

— Vă vede așa cum sunteți și asta vă face să vreți să fiți un om mai bun, a zâmbit el. Să nu-i dați drumul.

— Nu e chiar așa.

Terrence a pus o palmă pe umărul meu.

— Ați fi fost aici, în biserică, dacă nu era ea?

— Nu, probabil că nu, am spus și am rămas pe gânduri.

— V-a făcut să vă întrebați cum ar trebui să-i tratați pe ceilalți?

Imaginea lui Dorothy mi-a venit instantaneu în minte. În urmă cu câteva luni, nu știu dacă n-aș fi concediat-o.

— Are un fel unic de a privi lucrurile, ceea ce m-a făcut să-mi pierd rațiunea nu doar o dată. Dar e una dintre angajatele mele, poate o prietenă dacă e să fiu generos. Nimic mai mult.

Terrence s-a scărpinat în barbă.

— Și dacă v-aș spune că Bucle Aurii iese în seara asta cu un burlac tânăr și voinic?

Maxilarele mi s-au încleștat, iar Terrence a observat imediat. A chicotit.

— Exact ce credeam. Încă vă luptați. Pun pariu că o să vă dați pe brazdă. Și mai cred că asta nu e ultima oară când vă văd aici.

S-a ridicat și mi-a întins mâna.

— Dar, până atunci, păstrați cererea și primiți un sfat de la un bătrân care a învățat mai multe din greșeli decât veți realiza vreodată că sunteți capabil să faceți. Binecuvântarea trecută cu vederea de un om este curând câștigul altuia.

Capitolul 19

CHARLOTTE

— Biroul lui Reed Eastwood. Cu ce vă pot ajuta?

Am răspuns la telefon cu căștile pe urechi și am făcut un pas mare pentru următoarea fandare, așteptând ca persoana care a sunat să vorbească. Era ora prânzului, însă nu se afla nimeni în jur care să răspundă la telefon, așa că mi-am mâncat salata pe care o adusesem și apoi am început să fac fandări și genuflexiuni în birou. Dacă președintele Statelor Unite putea să găsească timp să exerseze, la naiba, și eu puteam.

— E înăuntru? m-a repezit apelanta.

Mi-am încrețit nasul la atitudinea femeii de la celălalt capăt al firului și m-am sprijinit și mai mult pe degetul mare de la piciorul din spate ca să întăresc fandarea.

— Nu. Domnul Eastwood se întoarce după-amiază târziu. Pot să preiau un mesaj sau să vă ajut să faceți o programare?

Acritura de la celălalt capăt al firului a oftat adânc.

— Unde e?

Ce cățea! M-am ridicat din fandare pregătindu-mă pentru următoarea.

— Îmi pare rău. Nu am cum să vă dau această informație. Dar vă ajut cu plăcere să stabilim o întâlnire sau pot să vă preiau mesajul.

— Spune-i s-o sune pe Allison imediat ce vine.

Știam răspunsul, dar am întrebat oricum.

— Îmi puteți spune, vă rog, numele de familie și în ce problemă îl căutați?

Încă un oftat adânc... deși mă îndoiam că era provocat de faptul că și ea făcea fandări la ora prânzului în timp ce răspundea la un apel încercând să rămână răbdătoare cu o persoană nepoliticoasă.

— Baker. Și e în legătură cu luna noastră de miere.

Ei bine, ultima informație era derutantă.

— Ăă... bine.

Clic.

Căteaua mi-a închis telefonul.

— O zi bună și ție, am bombănit.

După aceea mi-am conectat căștile la iPhone, am dat muzica tare și am continuat să fac fandări cu și mai multă energie.

Bărbia sus.

Pieptul în față.

Spatele drept.

Pas mare înainte.

Călcâiul întors spre tavan.

Și...

Menține poziția. Doamne, femeia aia avea tupeu. De ce dracu' trebuia să fie atât de nesuferită? Avusese totul: rochia cu pene, un logodnic superb și bogat, un bărbat care îi scria bilete de dragoste... *Eu* ar trebui să fiu cea nesuferită. Eu ce aveam? Rochia ei care purta ghinion, căreia nu-i puteam trage fermoarul, nu aveam niciun bărbat în viața mea, iar logodnicul ei romantic se transformase într-un bărbat care acum scria bilete înveninate pe același tip de hârtie, pline de aroganță.

Căteaua!

Ce cătea!

Făceam fândări în birou de cel puțin o jumătate de oră, iar picioarele începeau să-mi cedeze. Hotărâtă să renunț după următoarea fândare, am închis ochii și mi-am menținut poziția până ce picături de sudoare mi-au apărut pe frunte, iar picioarele au început să-mi tremure.

După un minut sau două de echilibristică extenuantă, am avut senzația stranie că eram urmărită. Am deschis ochii și am descoperit că nu mă înșelam. Ușa de la birou era deschisă larg, iar Reed se uita la mine. Speriată de vizitatorul neașteptat, mi-am pierdut echilibrul și am căzut în fund.

Reed a ajuns lângă mine aproape înainte să ating podeaua.

— Iisuse, Charlotte. Ce dracu'? Ești bine?

L-am pocnit peste mâna întinsă și mi-am tras căștile de pe cap.

— Nu, *nu sunt bine*. Ai dat buzna aici și m-am speriat de moarte. Și asta nu e prima dată când mă faci să cad.

— N-am dat buzna, a ridicat el din sprâncene. *Am bătut la ușă*. Nu mi-ai răspuns. Așa că am intrat ca să-ți las ceva pe birou. Poate dacă erai mai conectată cu lumea din jurul tău ai fi băgat de seamă prezența mea mai devreme. Și, oricum, ce dracului faci?

— Fândări.

— De ce?

— Pentru ca fundul meu să nu arate ca brânza de vaci, de-aia.

Reed a închis ochii, a bombănit ceva și a clătinat din cap.

— Nu am întrebat *de ce* faci fândări în general. Înțeleg teoria exercițiului fizic. Am întrebat *de ce* le faci în birou în miezul zilei.

M-am ridicat de jos și mi-am scuturat mâinile și fusta.

— Pentru că, dacă președintele are destul timp, și eu am.

— N-am absolut nicio idee ce vrea să însemne asta.

M-am uitat urât la el.

— De ce ai venit, Reed?

Deși mă enervasem, nu mă puteam abține. Rimele neintenționate pur și simplu erau amuzante. Mi-a scăpat un zâmbet, pe care am crezut că l-am ascuns destul de bine.

Reed s-a încruntat.

— Te distrează rima, nu-i așa?

— Da. Ai ghicit.

Am etalat un rânjet larg ca să-i arăt cât de amuzată puteam fi.

Și-a dat ochii peste cap, dar am observat un tresărit în colțul buzelor.

— Îți las facturile ca să le procesezi.

Reed s-a dus la biroul meu, apoi a revenit la ușă. Aproape că uitasem complet de telefonul care-mi tulburase rutina exercițiilor.

— Aăă... ai primit un apel cât timp ai fost plecat. Nu ți-am trimis e-mail cu detaliile, pentru că eram ocupată cu fandările de la prânz când ai venit.

— E-n regulă. Poți să-mi spui acum. Cine m-a căutat?

M-am uitat atentă la el ca să-i observ reacția.

— Allison Baker.

Maxilarul i s-a încordat, iar chipul frumos i s-a umbrit când s-a încruntat.

— Mulțumesc.

S-a întors și a pornit spre ușă. Dar nu puteam lăsa lucrurile așa.

— A zis să-ți spun că e în legătură cu *luna noastră de miere*.

Câteva ore mai târziu, mă simțeam prost pentru modul în care mă purtasem cu Reed. Nici măcar nu-l întrebasesem dacă fusese la preselecție aseară, apoi îl săcâisem cu acel subiect dureros, doar ca să-i văd expresia feței. Practic, mă purtasem nepoliticos, pentru că eram geloasă din cauza aceluia apel idiot de la Allison.

Vrând să închid computerul, am observat punctul verde din dreptul numelui său pe e-mailul intern al companiei, ceea ce însemna că și el era conectat. Fără să stau pe gânduri, am început să scriu pe messenger.

Charlotte: Bună. Tocmai voiam să închid. Ai nevoie de ceva înainte să plec? Cafea sau altceva?

Un minut mai târziu, a venit răspunsul.

Reed: Nu, mersi. Sunt în regulă.

Mi-am ros unghia un minut, apoi am continuat discuția.

Charlotte: Ești ocupat? Pot să te întreb ceva?

Reed: Nu sunt deloc ocupat. Făceam fandări în birou.

Am făcut ochii mari.

Charlotte: Pe bune??

Reed: Sigur că nu, Charlotte. Crezi că-s țicnit?

Am râs în hohote când am citit ce-mi scrisese.

Charlotte: Așa... în legătură cu întrebarea...

Reed: Spune odată, Darling!

Desigur, numele meu de familie era Darling și deseori mi se spusese așa în copilărie. Însă, citind ultima propoziție a lui Reed, m-am simțit de parcă mi-ar fi spus astfel cu sensul de dragoste, dulceată, iubito, *dragă*. Am zâmbit în sinea mea, pentru că-mi plăcea cum suna, și am închis ochii încercând să-mi imaginez vocea gravă a lui Reed spunându-mi *dragă*, fără majusculă.

Când am deschis ochii, pe ecran era un mesaj nou de la Reed.

Reed: Sper că ești conștientă că am folosit cuvântul Darling cu referire la numele tău de familie... nu ca termen care exprimă afecțiune.

Oricât de mult îi displăcea asta, erau multe momente în care mințile noastre rezonau. M-am gândit să-i răspund cu aceeași replică.

Charlotte: Sigur că nu, Reed. Crezi că-s țicnită?

Reed: Touché.

Charlotte: Mă rog, în legătură cu acele întrebări...

Reed m-a întrerupt cu alt mesaj în timp ce scriam.

Reed: Deci acum avem „întrebări“, nu „întrebare“?

L-am ignorat.

Charlotte: Cum a mers audiția aseară?

Reed: Începusem să-mi fac griji pentru tine. Au trecut aproape douăzeci și patru de ore și nu întrebuseși.

Charlotte: Aaa... ce drăguț! Ți-ai făcut griji pentru mine. Deci cum a fost? Ai trecut în etapa următoare?

Reed: M-am dus acolo. Dar nu am participat la preselecție.

Charlotte: Ce? De ce?

Reed: Sincer, nu sunt îndeajuns de bun. Am ascultat câteva cântece și mi-am dat seama că ar fi greu să ajung în punctul în care aș avea o șansă legitimă de a reuși.

Eram dezamăgită. Dar ducându-se, cel puțin fusese corect.

Charlotte: Mai e o ocazie și la anul. Apucă-te de luat lecții!

Reed: Poate o s-o fac. Mulțumesc, Charlotte. Oricât de mult m-ai enervat în legătură cu asta, de fapt chiar mi-a plăcut să merg să urmăresc audițiile.

Charlotte: Cu plăcere. Mă bucur că mi-am putut pune în valoare abilitățile de persoană enervantă și că ți-am fost de folos.

Reed: E târziu. De ce nu te duci acasă?

Nu cred că-mi pusese întrebarea asta așteptând un răspuns, totuși am zis cu voce tare, vorbind cu computerul.

— Pentru că nu mă așteaptă nimic acolo ca să mă grăbesc.

Charlotte: Pot să te mai întreb ceva?

Reed: Desigur. Îmi plac întrebările personale, la ora 7 seara, care mă întrerup în timp ce încerc să lucrez.

Charlotte: Bănuiesc că ai fost sarcastic, dar o să întreb oricum. Unde plănuiați să mergeți în luna de miere?

Reed nu mi-a răspuns. După câteva minute, luminița verde s-a stins, indicând că ieșise de pe messengerul companiei.

Era evident că depășisem din nou limita. Așa că mi-am închis computerul și mi-am eliberat biroul. Am fost surprinsă când Reed a apărut în ușa mea, totuși de data asta n-am mai căzut în fund.

Avea jacheta pe braț și geanta de piele atârnată pe umăr.

— Hawaii, a zis el. Urma să mergem în luna de miere în Hawaii. Probabil că mă schimbasem la față fără să-mi dau seama.

El a ridicat din sprânceană.

— Nu ți se pare OK?

— Sunt convinsă că e frumos. Doar că... Îmi imaginam că voiți să faceți ceva unic. Hawaii nu e o destinație care să ți se potrivească.

Reed s-a scărpinat în bărbie, începuse să-i crească barba.
— Dar ce mi se potrivește?

M-am gândit puțin înainte de a răspunde.

— Africa. Poate un safari.

— Este chiar locul în care am vrut eu să mergem în luna de miere, a zâmbit el.

— Să înțeleg că nu și Allison?

— Nu. Ideea lui Allison de vacanță grozavă este un SPA de cinci stele cu masaje zilnice și bronzat pe plajă în timp ce bea sucuri de fructe dintr-o nucă-de-cocos cu umbreluță.

— Așa că ai făcut ce voia ea?

— Am făcut un compromis. Alegerea ei inițială era mai rea. Cel puțin în Hawaii puteam face cățărări în timp ce se bronza pe plajă.

— Faci cățărări?

— Făceam.

— Și de ce nu mai faci?

Reed a scuturat din cap.

— Noapte bună, Charlotte.

Îmi plăcea să lucrez cu Iris. Învățam lucruri noi despre afacere de fiecare dată când mă implica într-un proiect și, în plus, simțeam o reală conexiune cu ea, ca de la femeie la femeie. Când mă întreba ce fac, îmi lăsa impresia că aștepta cu adevărat un răspuns, spre deosebire de majoritatea oamenilor.

Tocmai terminasem de compilat cifrele financiare trimestriale ca să le trimitem contabilului, când m-a întrebat:

— Cum merg lucrurile, Charlotte? Ești mulțumită până acum?

Era, probabil, una dintre puținele întrebări la care nu trebuia să mă gândesc înainte de a răspunde.

— Îmi place aici. Sunt foarte fericită, Iris. Am vrut să-ți spun asta. Știu că ți-ai asumat un mare risc atunci când m-ai angajat și, ca să fiu sinceră, probabil că inițial nu aș fi acceptat postul dacă nu aș fi

știut că ești o femeie în preajma căreia îmi doresc să fiu. Dar acum învăț multe, iar slujba mi se pare potrivită pentru mine. Vreau să învăț mai multe. Vreau să învăț totul!

— Mă bucur să aud asta, draga mea, a chicotit Iris. Cu toții îți vedem entuziasmul. Ai revigorat atmosfera de la birou. Cum stai cu arta? Te mai ocupi de ea?

— Da. Și cred că în sfârșit i-am găsit locul în viața mea. Întotdeauna am crezut că slujba mult-visată este să lucrez toată ziua cu lut. Dar descopăr că-mi place mult mai mult când o folosesc ca modalitate de relaxare și evadare.

— E minunat! Și nepoții mei? Cum merg lucrurile cu ei?

— Păi, lucrurile cu Max sunt grozave. E foarte dulce.

Ea și-a coborât ochelarii de citit pe vârful nasului și m-a privit pe deasupra lor zicând:

— Și cu *celălalt* nepot?

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, ieri m-a dărâmat! Am vorbit cu fosta lui logodnică despre luna lor de miere, deci probabil că aș putea spune că lucrurile nu merg așa de bine.

Iris a clipit de două ori.

— Poftim?

— Ei, practic, nu m-a dărâmat fizic, am chicotit eu. Doar că m-a speriat în timp ce făceam fandări. Iar discuția cu fosta lui logodnică a însemnat de fapt că ea a pufnit încontinuu și a fost nepoliticoasă, după care mi-a închis telefonul.

— Da, o recunosc pe Allison, a zâmbit Iris.

— Dar, pe de altă parte, l-am făcut să meargă de două ori la biserică, iar diseară am prima lecție de cățărare, deci cred că se poate spune că, deși el n-o să recunoască niciodată, ne-am influențat reciproc într-un mod pozitiv.

— Cățărare? Biserică? Cred că trebuie să reiei povestea, draga mea. M-ai pierdut după ce mi-ai zis de Allison, care s-a purtat ca o cățea.

— Păi, totul a început cu Lista mea de nebunii. Scuză-mi sinceritatea. Tu ai fost, de fapt, cea care m-a inspirat să încep lista asta. După lunga discuție din toaletă și după ce mi-ai oferit slujba asta minunată, m-am hotărât să fac o listă de lucruri nebunești pe care vreau să le fac.

— Ca o listă de dorințe.

— Da. Cu excepția faptului că nu intenționez să mor curând, așa că am numit-o *Lista de nebunii*.

— Creativ... Continuă!

— Păi, ca să scurtez relatarea, i-am povestit lui Reed despre lista mea, iar într-o seară am descoperit că-și făcuse și el propria listă.

Expresia lui Iris s-a schimbat.

— Nepotul meu și-a făcut o listă de dorințe?

— Da. Știu. Nici mie nu mi-a venit să cred. Dar așa am aflat despre visul lui secret de a cânta într-un cor. Așa că am făcut niște cercetări și am descoperit că erau preselecții pentru Corul Tabernacle din Brooklyn și i-am zis lui Reed despre asta.

Iris părea șocată.

— Și s-a dus?

— Da. De două ori. Nu a dat probă, pentru că trebuie să-și lucreze vocea, dar cred că a fost frumos că s-a dus la audiții. Și am adăugat cățărarea pe listă după ce a zis că-l pasionează să se cațăre. Întotdeauna am vrut să încerc și eu asta. Pare un hobby dur.

— Reed te duce la cățărat?

— O, nu. Am zis că ne tolerăm unul pe altul și ne influențăm de la distanță. Cred că mai avem cale lungă până o să ne întâlnim să practicăm sporturi. El mi-a zis că e hobby-ul lui, iar eu m-am gândit să văd cum e. Am găsit un curs pe Sixty-Second Street, care începe diseară la ora 7.

— Înțeleg. Păi, atâta timp cât el nu-ți face greutate...

— Nu. E amuzant. Cu cât se străduiește mai mult să fie inabordabil, cu atât îmi dau seama că e doar un zid pe care-l ridică pentru

a-i ține pe oameni la distanță. Știu că nu e treaba mea, dar simt nevoia s-o pocnesc pe Allison aia pentru ce i-a făcut.

Un zâmbet cald a apărut pe chipul lui Iris.

— Ai numărul nepotului meu. Îmi faci o favoare? Nu renunța la el. Îți promit că, dacă te lasă să intri în viața lui, merită efortul. Chiar dacă e vorba doar de prietenie.

Am dat din cap aprobator.

Pentru că terminasem treaba, am adunat hârtiile împrăștiate pe biroul ei și i-am spus noapte bună. Iris m-a oprit tocmai când dădeam să ies.

— Charlotte?

— Da?

— Încă ceva. Dacă avem vreodată ocazia s-o pocnim pe Allison aia, va trebui să stai la coadă după mine.

— Nicio problemă, am rânjit eu. Noapte bună, Iris!

Capitolul 20

REED

Se pare că în ultima vreme alesesem o nouă cale de a ieși din birou.

Deși în ultimii opt ani urmasem aceeași cale când plecam seara de la muncă — la stânga după ce ieșeam din birou, drept înainte pe hol și înainte spre intrarea principală —, acum făceam automat dreapta, apoi stânga, dreapta și ocoleam birourile de tip *cubicle* ca un șoarece într-un labirint, spre ușa de la intrare. Îmi lua de două ori mai mult timp și, deși nu voiam să admit că ocoleam ca să trec pe lângă biroul lui Charlotte, am avut o senzație nedorită de dezamăgire când am văzut că ușa ei era deja închisă.

Biroul bunicii mele se afla la câteva uși distanță de al lui Charlotte, iar ea tocmai ieșea, cu haina pe braț.

— O, Reed. Nu știam că ești încă aici. Am trecut mai devreme pe la tine, dar lumina era stinsă.

— Am avut o întâlnire în centru, dar m-am întors să iau niște dosare pentru vizionarea de dimineață. Aveai nevoie de ceva?

— Ăăă... da, de fapt. Ți-o aduci aminte pe prietena mea, Helen?

— Bradbury?

— Da.

— Ei bine, nepotul ei s-a apucat recent de cățărări și se pare că și-a cumpărat echipament la mâna a doua. Săptămâna viitoare e aniversarea lui, împlinește 18 ani, și știi cum e Helen, dă o petrecere mai mare decât majoritatea nunților. M-am gândit că ar fi drăguț să-i fac cadou un echipament nou. Sunt convinsă că Helen va fi mai liniștită. Doar că... habar n-am ce să cumpăr.

— Te pot ajuta să alegi niște lucruri. Ce-ar fi să-ți arăt mâine câteva site-uri, după ce mă întorc la prânz, și putem face comanda pentru săptămâna viitoare.

— A, am zis săptămâna viitoare? Am vrut să zic mâine. Petrecerea e mâine.

— Marea petrecere e în mijlocul săptămânii? m-am încruntat eu.

— Ăăă... da. Helen are mania să organizeze petrecerile chiar de ziua de naștere. Am căutat locuri în zonă și am găsit un magazin care vinde echipament de top pe Sixty-Second Street... într-un fel, e în drumul tău spre casă.

Am dat din cap afirmativ.

— Extreme Climb. Știu locul. Organizează cursuri și excursii de grup.

Bunica a zâmbit și a îndreptat un deget spre mine.

— Țsta e, a zis și s-a uitat la ceas. E aproape 7 și am o întâlnire în centru la 8. Magazinul se închide la 9. Mi-e teamă că n-o să ajung. Te deranjează dacă te rog să treci să alegi o cască în drum spre casă?

— Nicio problemă. Iau ceva și aduc mâine la birou.

M-a îmbrățișat.

— Ești o dulceață. Și dacă întâmplător dai cu ochii de ceva interesant cât ești acolo, să nu stai pe gânduri.

— Hmm... Bine.

— Să ai o seară frumoasă, Reed!

— Și tu!

Extreme Climb nu se schimbase mult în cei doi ani în care lipsisem. Sala imensă se axa mai mult pe cursurile de cățărare de interior decât pe vânzarea de echipamente și chiar dacă erau trei pereți de antrenamente, unul dintre aceștia ajungând până la 13 metri înălțime, locul era mereu plin.

Tipul de la recepție și-a amintit de mine. Mersesem cu ei în câteva excursii la cățărat când eram începător.

— Eastwood, nu-i așa?

Am dat mâna.

— Bună memorie. Din păcate, a mea nu-i așa de ascuțită.

El a zâmbit.

— Nicio problemă. Joe. Nu te-am mai văzut pe-aici de multă vreme. Accidentare?

— Nu. Doar am luat o pauză.

— Te-ai întors pentru o lecție ca să-ți amintești? E seara începătorilor. Bănuiesc că nu vrei să urci pe peretele de opt metri împreună cu ei. Dar, dacă vrei, peretele din spate e deschis. Îl pot ruga pe unul dintre băieți să te ajute.

— Poate cu altă ocazie. Am trecut doar să iau o cască s-o fac cadou.

— Tocmai am primit azi noua cască Petzl Trios, complet neagră, a spus el și a fluierat. E drăguță. Încă nu e scoasă la vânzare, dar dacă vrei îți pot aduce una ca s-o vezi.

— Da. Ar fi super!

— Lipsesc câteva minute. Între timp, dacă vrei să te amuzi, mergi să asști la ora pentru începători. Am avut câțiva care și-au legat căștile invers. Cred că e distractiv.

— Poate mă duc, am chicotit eu.

După ce Joe a dispărut, m-am învârtit puțin pe-acolo. Văzându-i pe toți cățărându-se, încântați de prima lor tentativă, mi-am amintit cât de mult îmi plăcea pe vremuri acest sport. *Poate ar trebui să încerc din nou.*

Câțiva tipi erau adunați la peretele pentru începători și priveau în sus în timp ce o femeie se cățăra. Aproape că ajunsese în partea

de sus a peretelui mic, la circa șase din cei opt metri — purta pantaloni scurți, roz-aprins, care-i scoteau în evidență fundul în formă de inimă. Am crezut că ăsta era motivul zâmbetelor largi de pe fețele tipilor. Până am auzit-o cum *geme*.

De fiecare dată când ajungea la următoarea priză, femeia scotea un sunet care era un hibrid ciudat de scâncet, geamăt și oftat. Precum Venus Williams în timpul unui meci de tenis, doar că mult mai sexy. Evident, nu era intenționat, pentru că se întindea și încerca din răspu-teri să ajungă sus. Dar asta nu făcea ca sunetul să fie mai puțin senzual. A întins din nou mâna, iar geamătul ei m-a străbătut ca un fior și mi-a ajuns între picioare. *La naiba!* Trecuse multă vreme de când nu mai auzisem un astfel de sunet. *Prea multă vreme!* Din nu știu ce motiv, m-am gândit la Charlotte. Puteam să pun pariu că era în stare să scoată niște sunete grozave în așternut și că era destul de neinhibată. Toată nebunia aia a ei probabil că se transforma într-un foc de artificii în pat.

Femeia a reușit să înainteze și mai mult, iar când s-a prins de prizele de sus, a scos un ultim geamăt puternic. S-a întins și a sunat clopoțelul din vârf.

Tipii de jos, care-i făceau ochi dulci, au început să bată din palme și să fluiera. Cel mai înalt dintre ei a zis:

— La naiba! O invit să ieșim în oraș. Pun pariu că ar scoate sunetele astea la fel de mișto sub mine.

Deși nu eram mai breaz ca el — că doar și eu stăteam acolo și mă uitam la fundul unei femei în timp ce mă întrebam cum ar fi fost dacă eram în pat cu alta —, comentariul tipului m-a enervat.

Atenția mi-a fost atrasă din nou de tipa care se cățăraseră, căci tocmai scotea un ultim *ohhhhh* răscolitor, în timp ce-și flutura mâinile în aer de parcă tocmai escaladase Everestul.

Vocea aceea.

O, nu!

La dracu'!

Nu putea fi...

Femeia a mai scos un strigăt.

Dar era...

Aș fi recunoscut glasul acela la orice oră din zi și din noapte.

A început să coboare. Priveam uimit, încă nevenindu-mi să cred că era ea.

— Charlotte?

Am strigat mai tare decât intenționasem, cu ecou, practic.

S-a întors spre mine, s-a oprit o clipă ca să-și tragă sufletul, apoi și-a pierdut complet concentrarea și a aterizat într-o poziție răsucită.

— Au... au!

Rahat!

M-am grăbit spre ea și am îngenuncheat.

— Ești bine?

Și-a ridicat privirea spre mine, amețită, iar ochii albaștri îi străluceau.

Doamne, e frumoasă. Chiar și când e răvășită.

— Ce... ce cauți aici?

— Poți să-ți miști piciorul?

— Glezna și talpa... Totul doare.

Câțiva angajați ne-au înconjurat.

— Aveți nevoie de ajutor?

Ea a ridicat o mână.

— Nu, o să fiu bine.

— Putem chema o ambulanță. Sunteți sigură? a întrebat unul dintre ei.

— Da, a răspuns ea și s-a întors spre mine. Nu mi-ai răspuns. Ce cauți aici?

De ce era așa de preocupată de asta, când abia se putea mișca?

— E chiar așa de important? Iris m-a rugat să vin să-i fac un serviciu.

— E ciudat. I-am zis azi că vin aici. De ce nu m-a rugat pe mine?

Am eu o teorie.

Când a încercat din nou să-și miște glezna, s-a ghemuit la loc.

— Au!

— Ar fi bine să mergem la un control. Te duc la spital. Poți să te ridici?

A suflat din greu și a zis:

— Hai să aflăm.

I-am oferit mâna și am ajutat-o să se ridice încet.

Imediat ce a început să meargă, Charlotte a tresărit.

— Nu e bine.

S-a sprijinit de mine și a început să sară într-un picior.

Am lăsat-o la intrare și m-am dus să aduc mașina.

În timp ce o ajutam să urce în vehicul, am spus:

— Mă surprinde că ți-ai pierdut controlul așa de ușor. Mă uitam la tine înainte să se întâmple... înainte să-mi dau seama că tu erai. Aveai un echilibru destul de impresionant.

— Ei bine, dacă aș fi știut că mă priveai, concentrarea mea ar fi avut de suferit, sunt sigură de asta. Și am pierdut controlul, pentru că m-ai speriat când m-ai strigat pe nume. Nu trebuia să fi acolo.

Am ocolit mașina și m-am așezat pe scaunul șoferului.

— Poate ar fi bine să iei în calcul să porți ceva mai puțin provocator. Aveai o echipă destul de mare de suporteri care-ți admirau pantalonașii roz.

— Te numărai printre ei? a întrebat ridicând din sprânceană, după care a dat scaunul în spate ca să-și pună piciorul pe bord.

La naiba, da...

Am refuzat să dau atenție întrebării. Ea a râs.

— Răspunsul e în tăcerea ta, Eastwood.

Făcând slalom prin trafic, am zis:

— Sunt șeful tău, Charlotte. Nu trebuie decât să-ți spun că te admiram în acel mod și o să te iei de mine pentru hărțuire sexuală.

— Nu ți-aș face asta... niciodată.

O credeam. Charlotte nu încerca să mă încolțească. Nu era nici oportunistă. Uneori îmi doream să fie, ca să-i fi putut găsi o vină reală.

Să mă uit în față când eram în trafic era întotdeauna o provocare când Charlotte se afla în mașină. Am aruncat o privire spre ea.

— Cățărare, hm? Imediat după ce ți-am spus că am făcut cățărări? Original. Observ că tendințele tale de a urmări oamenii încă se manifestă din plin. Să nu-mi spui că a fost o coincidență.

— Deloc. Tu mi-ai dat ideea. N-am nicio problemă să recunosc. M-am gândit că, dacă ție îți place, atunci trebuie să merite, din moment ce sunt *atât de puține* lucruri de care se pare că te bucuri.

— Pe ce te bazezi când spui asta? am chicotit eu.

— Lucrezi până seara târziu și apoi te duci acasă. Nu prea mai ai timp pentru altceva.

— De unde știi tu ce fac seara după ce mă duc acasă?

— Păi, sunt la curent cu cea mai mare parte a agendei tale. Pe baza programului, presupun că nu-ți mai rămâne mult timp pentru activități extracuriculare. În plus, muncești și în multe weekenduri, cu vizionările.

— Dacă aș vrea să-ți ascund ceva, aș putea s-o fac, Darling.

— Darling, adică numele de familie, cu *D* mare, nu cu *d* mic, nu? Nu-i nimic, îmi plac *D*²-urile.

Chiar spusese asta.

Pun pariu că-ți plac, Charlotte. Și, într-o altă viață, poate că ți-aș oferi așa ceva.

2 Joc de cuvinte intraductibil. Aluzie la *dick* (penis). (N.t.)

Capitolul 21

CHARLOTTE

Reed m-a dus la camera de urgență de la New York–Presbyterian. Când medicul a intrat în cabinet, Reed a ieșit să răspundă la telefon.

— Rezultatele radiografiilor dumneavoastră arată că e doar o entorsă. Aveți noroc, domnișoară Darling.

I-a înmânat hârtiile asistentei.

— Deci ce trebuie să fac?

— Nu călcați pe picior câteva zile. Vă dau această orteză și cârje. M-a ajutat să-mi introduc piciorul în gheată, apoi a ieșit din cabinet.

Reed a trecut pe lângă doctor când s-a întors de pe hol.

— Poți să mă ajuți să mă ridic din pat? l-am întrebat.

S-a uitat în jos la gheată, apoi din nou la mine.

— Sigur.

— Mulțumesc.

A întins mâna. I-am luat-o, bucurându-mă cu egoism de faptul că-l atinsesem pe Reed în ultimele două ore mai mult decât o făcusem de când îl cunoșteam. În plus, arăta mai apetisant ca oricând. Avea

părul puțin răvășit și se deschiesc la guler. Venise la Extreme Climb direct de la muncă, în costum și cu cravată, dar în decursul serii se relaxase puțin. Îmi plăcea să-l *relaxez* pe Reed.

— Ce-a zis medicul?

— A zis că e...

Am ezitat hotărându-mă să ocolesc adevărul.

— A zis că nu trebuie să calc pe picior cel puțin câteva... săptămâni. Poate.

Asistenta care îmi pregătea documentele mi-a aruncat o privire. Știa că mâncam rahat, dar nu m-a contrazis.

Fusese o decizie de moment să ocolesc adevărul. Mă simțeam prost că mințisem în legătură cu perioada necesară pentru recuperare, dar îi găseam o justificare în capul meu prin faptul că mă ajuta să mă apropiu de Reed. Adoram să-mi acorde atenție și încă nu eram pregătită să se termine.

— Rahat! Bine, a zis el frecându-se în barbă. Cu ce te pot ajuta?

— Poți să mă conduci la apartamentul meu.

— Da. În regulă. Hai să te duc acasă!

Când am ajuns la mine în Soho, Reed s-a uitat în jur.

— E drăguț. Foarte... ca acasă.

— Decorul este șic. Îmi pare bine că-ți place.

Nu-l credeam. Gusturile mele erau subtile și feminine și atât de *diferite* de ale lui Reed Eastwood! Deși nu-i văzusem niciodată locuința, aveam o idee despre cum ar arăta: culori închise, elegantă, modernă.

Chiar dacă apartamentul meu era în oraș, decorul aducea mai mult cu mediul rural, aerisit, în nuanțe deschise. Aveam cuverturi din pânză cu modele florale pe canapele și draperii asortate.

Reed părea să ezite să intre în sufragerie. S-a oprit la câțiva pași de ușă.

— Poți să-ți iei liber cât vrei de la muncă, a spus el.

— Mulțumesc. Dar am de gând să continui să vin la muncă. Doar că nu pot călca pe picior. S-ar putea să am nevoie de transport până la birou.

— Pot aranja asta.

Și-a strecurat mâinile în buzunare în timp ce continua să stea aproape de intrare.

— Ți-e foame?

— Da. Foarte.

— Mă pot duce să iau ceva de mâncare și să-ți aduc.

— Stai să mănânci cu mine?

— Vrei să stau?

— Așa simt, da. Nu prea vreau să fiu singură.

S-a gândit, apoi a oftat.

— Atunci o să stau puțin.

Răsuflând ușurată, am zis:

— Mulțumesc.

— De ce ai chef?

— Orice.

— Nu mi-e de mare ajutor, Charlotte.

— Ia ce-ți place ție.

Reed părea enervat și, dintr-odată, a intrat și s-a îndreptat spre bucătăria mea, care dădea în sufragerie.

— Ce faci? am întrebat.

— Mă duc să văd ce ai în bucătărie.

Reed scotocea prin dulapurile mele. Părea ireal.

Reed este în bucătăria mea!

A scos spaghete, o cutie mare cu roșii decojite, mirodenii și un borcan de măline kalamata.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ai usturoi?

— Da. Îl țin sub chiuvetă.

— Vin roșu?

— Pe raftul cu vinuri, în colț.

— Bine, mă descurc cu ce e aici.

Am făcut ochii mari.

— Chiar ai de gând să gătești?

— De ce nu?

— Nu-mi imaginam că ești genul care gătește.

— Nu-mi imaginam că ești genul care face cățărări.

— Se pare că nu prea mă pricep.

— Te descurcai bine... până când ai dat rateul.

S-a uitat din nou la mine afișând un zâmbet minunat, perfect sincer:

— Gătesc destul de des pentru mine.

— Sunt impresionată.

— Când ajung acasă seara, mi se-ntâmplă deseori să n-am chef să mai ies, așa că am învățat să gătesc. Uneori îmi face plăcere.

M-am așezat pe canapea în toată splendoarea mea, urmărindu-l în timp ce toca legumele, cu mânecele suflecate. Fiecare mișcare a corpului lui era o încântare pentru ochii mei, felul în care picura uleiul de măsline, cum amesteca și turna pastele în tigaie. Aromă robustă era așa de reconfortantă, mirosea mai bine ca niciodată la mine în bucătărie.

A întredeschis fereastra lăsând să intre briza nocturnă, delicată. Am simțit un fior de tristețe. Chiar îmi lipsise să am un bărbat în preajmă, deși în mod cert nu avusesem niciodată unul care să-mi gătească. Todd ar fi comandat mâncare. Spre deosebire de fostul meu iubit, Reed nu se sfia să-și suflece mânecele și să se murdărească pe mâini. Îmi plăcea asta la el.

Am văzut că pregătea două porții.

— Să vin la masă?

— Nu. Stai acolo. Îți aduc eu.

Seara era din ce în ce mai plăcută. Reed a pus un pahar cu vin pe masa de cafea și mi-a dat farfuria.

— Arată uimitor. Ce este?

— Varianta mea de spaghetti puttanesca picante. Sper că poți suporta puțină iuțea.

— Suport chiar mai multă.

Reed mi-a zâmbit din nou. Era evident că se relaxase.

— Ar trebui să mă accidentez mai des dacă asta înseamnă să am parte de un astfel de tratament, am zis făcând cu ochiul.

S-a așezat pe scaun în fața mea.

— Mă simt oarecum responsabil pentru incident, așa că sunt bucuros s-o fac.

— N-ai făcut decât să mă strigi. Eu sunt de vină că m-am speriat când te-am văzut acolo.

A luat o gură de paste, apoi a spus:

— Ne stârnim reacții foarte ciudate unul altuia, nu-i așa?

— Da, dar îmi place... chiar și atunci când îmi trimiți acele bilete albastre înveninate. Mă bucur de fiecare minut de ciorovăială cu tine.

Pentru o clipă, Reed s-a oprit din mestecat. Părea că-l doare să mă audă spunând asta. Și-a dres glasul.

— Să mă duc să-ți aduc un șervețel.

L-am oprit înainte să se ridice.

— Nu. E-n regulă.

S-a așezat mai bine.

— Arăți ca și cum ai vrea să-mi spui ceva, Charlotte.

Reed își dădea seama că am ceva pe suflet.

Chiar aveam. O întrebare care mă rodea. Nu era treaba mea, desigur, dar aveam să-l întreb oricum.

— De ce te-a sunat Allison în legătură cu luna de miere în care n-ați fost?

Reed s-a oprit și a pus furculița pe farfurie cu un clinchet.

— Am plătit pentru toate aranjamentele, iar cei din stațiune nu vor să ne returneze banii. Nu vor decât să ne ofere la schimb un credit pentru o ședere în unul dintre hotelurile lor. Allison insistă să folosesc eu această ofertă.

— Pentru că ea a pus punct. Și de-aia simte că meriți asta.

— Da. Evident, creditul expiră în trei luni. Puțin îmi pasă și n-am timp. I-am zis să meargă ea sau să lase să expire oferta.

— Du-te, Reed. Fă-ți timp!

— N-aș folosi creditul ăla nici dacă *aș avea* timp, a răbufnit el.

Dacă mă gândeam mai bine, probabil că aș fi simțit la fel dacă Todd și cu mine am fi avut o excursie planificată înainte să se aleagă praful de tot. Având în vedere cât de puternice fuseseră sentimentele lui Reed față de Allison, era de înțeles că nu voia să meargă într-un loc în care de fapt ar fi trebuit să-și petreacă luna de miere. Brusc, m-am simțit prost că-l îndemnasem s-o facă.

— Înțeleg. Ai dreptate. Îmi pare rău că am fost indiscretă.

— Chiar îți pare? a ridicat el din sprânceană.

— Nu prea, am răspuns zâmbind. Chiar dacă încă nu știu ce s-a întâmplat cu ea, pentru că, apropo, nu-mi spui, cred că a făcut o greșală imensă.

— Nu, n-a făcut. A evitat un glonț.

S-a ridicat brusc, mi-a luat farfuria goală și a dus-o în bucătărie.

Bine. Ce-a fost asta?

A trecut o vreme până s-a întors în sufragerie. Reed s-a dus la fereastră, s-a uitat un timp afară și apoi a luat una dintre fotografiile înrămate.

Mi-am luat cârjele și m-am dus la el.

— Sunt părinții tăi? m-a întrebat cu spatele la mine.

— Cum ți-ai dat seama? După părul negru? am glumit eu. Da, sunt părinții mei. Frank și Nancy Darling. Cei mai buni părinți pe care i-aș fi putut avea vreodată.

— Par... oameni buni, după fotografie, dar da, în mod clar nu semănați.

S-a întors cu fața la mine și m-a surprins când a spus:

— Am observat că ai adăugat ceva interesant pe Lista de nebunii, zilele trecute.

— Mă spionezi, hm?

— Ce e pe server îmi aparține, Darling... cu *D* mare. Nu se numește spionaj.

— Da, am adăugat ceva ce amânasem.

— Vrei să afli de unde ai venit.

Știam că acea adăugare era mult diferită de celelalte dorințe. În ultima vreme, chiar voiam să aflu cine sunt mai exact. Mă pierdusem puțin cât timp fusesem cu Todd — încercând să mă potrivesc carierei, stilului de viață și pasiunilor lui, în loc să mă ocup de ceea ce mă făcea fericită. Și nu puteam afla cine sunt dacă nu știam de unde veneam.

— Într-o bună zi, aș vrea, da. Am adăugat chestia asta acolo, deși e cu totul altceva față de celelalte puncte de pe Lista de nebunii. Nu e chiar un lucru căruia să-i dau de cap curând și nici nu e neapărat unul dintre lucrurile pe care să le fac cu plăcere.

— Cred că e un lucru curajos. Oricine sunt... ar fi uimiți să vadă ce ai ajuns.

— Mulțumesc. Și eu care suspectam că o să crezi că sunt țicnită.

— *Ești* țicnită... dar ai și multe trăsături duioase.

— Mulțumesc.

După un moment lung de tăcere, m-a întrebat:

— Cât de multe știi despre ziua în care ai fost găsită?

— Poți căuta pe Google „copilul de la biserica Saint Andrew din Poughkeepsie“. Găsești toate informațiile în articole vechi. Și cam asta e tot ce știu. La vremea aia, a făcut destul de multă vâlvă. Dar nici până azi nu s-a aflat cine m-a lăsat acolo.

— E fascinant!

— Posibil.

Reed a observat că nu prea voiam să vorbesc despre asta, așa că a schimbat subiectul. Probabil că era singurul lucru din viața mea despre care nu eram dornică să discut. În adâncul meu știam că aveam probleme legate de abandon. Dar îmi fusese întotdeauna mai ușor să trăiesc negându-le, decât să le abordez.

— Și unde sculptezi?

Mi-am luat cârjele și i-am făcut semn cu capul să mă urmeze.

— Hai să-ți arăt!

— N-ar trebui să te miști, m-a certat el.

— E-n regulă.

L-am condus în încăperea care ar fi trebuit să fie dormitorul. Reed a constatat cu uimire că nu arăta deloc a dormitor.

Podeaua era acoperită cu un cearșaf. O roată de olărit se afla în centrul încăperii. Patul meu, plin cu diverse lucruri, era împins la perete. Pe rafturile din jur erau înșirate atât obiecte pictate, cât și nepictate.

— Unde dormi?

— Canapeaua din sufragerie se deschide într-un pat foarte frumos. Recent, mi-am transformat camera într-un spațiu pentru artă. Într-o bună zi o să am un dormitor și o cameră pentru olărit, dar deocamdată asta este!

S-a plimbat prin încăpere uitându-se la lucrările mele.

— Și tu ai făcut toate astea?

— Mda.

— Ai spus la un moment dat că ai fost la Facultatea de Arte...

— Am fost la Facultatea de Design din Providence, în Rhode Island, timp de un an. Dar am renunțat...

— De ce?

— Am realizat că o parte din frumusețea faptului de a fi artist este aceea de a nu fi presat să crezi. Iar când am simțit presiune, creativitatea mea a luat sfârșit. Sunt mai degrabă genul care aruncă o bucată de lut brut pe roată și vede apoi ce se întâmplă. De multe ori, un vas se transformă, pe neașteptate, într-o vază și viceversa. Uneori, o lucrare de-ale mele ajunge un gunoi, iar alteori ceva frumos.

— Ca vaza pe care o făcuseși pentru Iris și pe care ai spart-o din cauza mea... A fost una dintre cele mai frumoase, nu-i așa?

— Din păcate, da.

— Evident!

A zâmbit. Zâmbetul lui Reed era un dar. Se întâmpla rar, dar când o făcea, mă topeam.

— Ai un obiect preferat? m-a întrebat el.

— Ai fi surprins!

M-am îndreptat încet spre un colț al camerei și am luat un bol mic.

— Asta. La prima vedere nu pare cine știe ce, dar, dacă te uiți cu atenție și te obișnuiești cu el, observi că este perfect echilibrat. Mic, discret, colorat. Cu adevărat deosebit.

— Da, a spus el privind-mă adânc în ochi.

Temperatura din încăperea părea a fi în creștere.

— Sincer, nu bănuiam că ești așa de pricepută. E impresionant!

— Uau, l-am impresionat pe Reed Eastwood!

— Nu e ușor.

— Nu e.

Expresia dură, obișnuită a lui Reed se înmuiase în totalitate. În acel moment, ochii lui îi căutau pe ai mei și simțeam ceva de nedescris și foarte puternic între noi. Era aproape de mine și mi se părea că ar fi putut foarte ușor să se aplece și să mă sărute. Poate doar pentru că eu *voiam* atât de mult să-l sărut. În seara asta atinsesem un nivel de intimitate cum nu mai existase niciodată înainte între noi. Poate că acest lucru îmi amplifică dorința fizică.

I-am simțit răsuflarea când mi-a spus:

— Ar fi bine să mergi să stai jos și să-ți menajezi piciorul.

Capitolul 22

REED

Mă simțeam rău.

Cred că era o reacție la praful magic al lui Charlotte sau la vreo vrajă pe care mi-o făcuse.

O condusesem cu mașina la birou în ultimele zile. Problema nu era că nu voiam s-o fac; ci exact invers. Mă bucuram de călătoria care dura mai mult în traficul de dimineață, timp în care îi adușmecam parfumul. Așteptam cu nerăbdare să-i aud râsul și nevoia ridicolă de a merge în două locuri diferite pentru micul dejun, unul pentru cafea și celălalt pentru un tip special de brioadă.

Această senzație mă stăpânea din seara micului accident. În apartamentul ei, când vorbeam despre misterul legat de împrejurările nașterii ei, observasem în ochii săi o vulnerabilitate pe care n-o mai văzusem până atunci la ea. Iar când m-a dus în atelierul ei, fusem uluit de talentul ei.

În seara aceea, după ce ajunsese acasă, nu mă putusem gândi decât la ea și-mi petrecusem o oră căutând pe Google „copilul de la biserica Saint Andrew din Poughkeepsie“.

Probabil că un singur chip era mai drăguț decât cel al actualei Charlotte Darling, iar acesta era chipul ei cu bujori în obrăjori din urmă cu 27 de ani. Aș fi fost în stare să tipăresc fotografia și s-o ascund undeva. Și aș fi dus secretul ăsta cu mine în mormânt.

Povestea era exact așa cum o spusese și ea — un mister total. Un bebeluș fusese găsit înfășat, într-un coș lăsat în fața presbiteriului. Persoana respectivă sunase la ușă și apoi fugise, lăsând-o pe micuța Charlotte în mâinile bisericii, a statului și, în cele din urmă, a părinților ei adoptivi.

Poate se datora frumuseții fetei, dar știrea ținuse primele pagini destul de multă vreme, iar situația lui Charlotte fusese urmărită până când fetița fusese adoptată, șase luni mai târziu.

În timp ce stăteam și mă gândeam la Charlotte, s-a întâmplat ca ea să treacă pe lângă biroul meu, încărcată de pachete. Am observat că mergea foarte bine, fără să șchiopăteze. Spre deosebire de dimineață.

Hmm...

Mă făcea să mă întreb dacă nu cumva se juca cu mine. M-am hotărât să-i scriu.

Reed: Judecând după cum ai valsat pe lângă biroul meu, glezna ta pare să fie mult mai bine. Bănuiesc că nu mai ai nevoie să te aduc cu mașina mâine.

Charlotte: LOL. Credeam că ești la întâlnirea de la prânz din Upper West Side.

Reed: Anulată.

Charlotte: A, păi, da, sunt mult mai bine. Faptul că m-ai condus cu mașina m-a ajutat foarte mult. Deși mă bucură personalitatea ta matinală fermecătoare, ai dreptate. Cred că acum pot să am grijă de mine. Timpul de recuperare mi-a depășit așteptările.

Reed: Și pe ale mele, într-atât încât pare total incredibil. Oricum, mă bucur să văd că te simți mai bine. Bănuiesc că acum poți să-mi iei hainele de la curățătorie. Am câteva cămăși care trebuie ridicate de la Union Street Cleaners.

Deși sarcinile banale, precum pregătirea cafelei, făceau parte, tehnic, din îndatoririle lui Charlotte, rareori îi mai ceream să facă astfel de lucruri. Mare parte dintre responsabilitățile ei o țineau în birou sau la vizionări. Rolul ei în companie se extindea. Așa că doar glumisem cerându-i să-mi ia cămășile de la curățătorie.

Charlotte: Aș fi bucuroasă să-ți iau cămășile. Sunt gata?

Reed: Glumeam. Pot să-mi iau singur hainele de la curățătorie. Nu trebuie să faci asta.

Charlotte: Ah!

Câteva minute mai târziu, a apărut la ușa mea. Era îmbujorată și părea tulburată de ceva important.

— Pot să intru?

— Nu trebuie să mai întreb.

Îmi dădeam seama că Charlotte era în mod clar emoționată. Mi-am scos ochelarii și i-am pus pe birou.

— Ce s-a întâmplat?

După ce a închis ușa, tocurile ei țâcăneau în timp ce ea se apropia de biroul meu.

— Totul e în regulă, Charlotte?

— Da.

Și-a frecat palmele de fustă.

— Sunt emoționată pentru că vreau să te întreb ceva. Dar mi-am spus s-o fac oricum.

— Bine...

— Mă întrebam... dacă ai vrea să... mă rog...

— Spune!

Charlotte a privit în podea.

— În ultima vreme m-am hotărât să fac un efort mai mare pentru lucrurile pe care mi le doresc în viața mea, să iau taurul de coarne, cum se zice. Și, mă rog... îmi place foarte mult în compania ta. Mă întrebam dacă ai vrea să ieși cu mine cândva după muncă? a zis și a expirat lung. La o întâlnire.

Am simțit că rămân fără niciun dram de aer.

Nu-mă-aș-tep-tam-la-as-ta!

Charlotte îmi dădea întâlnire.

Era nebună. Și tupeistă. Și al dracului de adorabilă.

Și voiam să spun da. Doamne, cât de mult voiam să spun da, mai mult decât orice altceva îmi dorisem în ultima vreme.

Dar știam că nu puteam, oricât de mult îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea. Oricât de fericit mă făcea prezența ei. Oricât de frumoasă o consideram.

Faptul că întârziam să-i răspund a făcut-o să dea înapoi.

— O, Doamne, Reed! Uită că am spus asta. A fost doar ceva impulsiv. Mi-a plăcut foarte mult să-mi petrec săptămâna asta timpul cu tine și te gălesc... foarte atrăgător... și uneori te uiți la mine ca și cum ai simți și tu la fel... și întâmplarea cu lenjeria din biroul meu din seara aia... a fost ciudată și totuși sexy... și am crezut că poate...

— Nu pot, Charlotte. Îmi pare rău. Pur și simplu acum nu-mi pot da întâlnire cu nimeni. Motivele sunt prea complicate. Dar refuzul meu este în totalitate din vina mea și nu are absolut nicio legătură cu tine. Cred că ești remarcabilă. Să știi asta.

— Bine, a zis ea dând din cap de mai multe ori. Bine. Atunci putem să dăm uitării că am întrebat asta?

— Am uitat complet.

S-a întors și practic a luat-o la fugă.

După ce a ieșit, m-am simțit de parcă inima mi-ar fi fost smulsă din piept. Ce făcuse ea acum cerea al dracului de mult tupeu. Eram

conștient că, indiferent ce-i spuneam, avea s-o ia personal și asta mă omora. Mă simțeam oribil. Nu avea de unde să știe cât de tare imi doream să fi putut spune da.

Iar curajul ei... era al naibii de excitant! Știind că mă dorea făcea să-mi fie și mai greu să accept că nu o puteam avea.

Pe parcursul după-amiezii m-a obsedat faptul că o rănisem pe Charlotte. Mă întrebam dacă exista vreo cale de compromis, dacă puteam să-mi petrec timpul cu ea în afara serviciului fără ca acest lucru să pară o întâlnire.

În adâncul sufletului, știam că mă păcăleam. Dar, dacă nu ajungeam niciodată în situația de a fi singuri, ce rău putea să-mi facă să-mi petrec timpul cu ea?

Din nou, în străfunduri, știam că era un rahat, și totuși m-am dus la biroul ei.

— Charlotte, pot să vorbesc o clipă cu tine?

— Bine..., a spus părând precaută.

Am tras un scaun în fața biroului ei și am zis:

— Mă gândeam la ce m-ai întrebat mai devreme și mă întrebam... dacă în loc de o întâlnire ai fi interesată să petreci timp cu mine într-o altă postură... mai degrabă ca prieteni.

— Ce vrei să spui?

S-o fac pe Charlotte să se simtă mai bine după ce o respinsesem mai devreme era prioritatea mea numărul unu. Dintr-un anumit punct de vedere, știam că propunerea mea complica și mai mult situația. Dar voiam să-i răsplătesc sinceritatea brutală, chiar dacă asta însemna să ispitesc destinul.

— Mi-ar plăcea să mă ajuți să abordez câteva dintre lucrurile de pe lista mea de dorințe, spre exemplu cățărutul... pentru că acum ești expertă. Mă refer la cățărarea în natură. E un loc în Adirondacks, cu ghizi. Îți pot trimite informații. Am putea să mergem sâmbăta asta. Vom rămâne peste noapte. Camere separate, desigur. Ai fi interesată?

Vineri seara, tocmai când închideam ușa mi-a bătut telefonul. Era trecut de ora 7, iar în birou era liniște. Chiar și Charlotte plecase la timp, ca niciodată. Deși asta nu mă oprea să o iau pe ruta indirectă doar ca să trec pe lângă biroul ei.

Am încuiat ușa și am băgat mâna în buzunar să scot telefonul care vibra. Pe ecran era numele lui Josh Decker. Josh era un polițist NYPD devenit detectiv particular, care verifica trecutul tuturor angajaților noștri. Din păcate, ne arseserăm în urmă cu câțiva ani când angajaserăm un agent imobiliar fără să-l verificăm suficient, iar el se folosise de Eastwood Properties ca să obțină acces la apartamentele clienților bogați și să fure. Verificările noastre erau acum atât de cuprinzătoare, încât uneori părea că depășeam o limită și pătrundeam în intimitatea potențialilor noștri angajați.

— Bună, Josh. Ce faci?

— Aceleași lucruri. Lucrez până târziu ca să am o scuză să nu mănânc mâncarea cu ton pe care mi-a pus-o Beverly la caserolă.

— Și dacă îți păstrează o porție?

— O, întotdeauna îmi păstrează. Iar eu o arunc în pubela din fața casei. Odată, am încercat să dau mâncarea animalelor vagoabunde de lângă biroul meu, dar nici măcar pisicile înfometate n-ar vrea mâncarea cu ton făcută de Beverly.

Am chicotit.

— Cum a mers investigația Erickson?

Îl pusesem pe Josh să verifice un agent nou de leasing.

— E destul de curat. A fost arestat o dată în facultate, pentru că a fumat un joint, dar a fost reabilitat.

— Reabilitat, zici? Asta nu înseamnă că totul a fost șters din antecedentele lui? Și totuși, iată-te vorbindu-mi despre asta.

— Nu există așa ceva, să fie șters totul ca și cum n-a existat. Întotdeauna rămân amprente, fiule!

Am luat-o la stânga pe hol și m-am îndreptat spre ieșire, încetînd când m-am apropiat de o anumită ușă închisă. CHARLOTTE DARLING. M-am oprit și am citit ce scria pe plăcuța aurie de pe ușă

ei. Ceea ce m-a făcut să mă întreb oare ce mai adăugase Charlotte în ultima vreme pe Lista de nebunii.

— Josh... dă-mi voie să te întreb ceva... crezi că ai putea găsi părinții naturali ai cuiva?

— L-am găsit pe tatăl unei femei, acum câteva luni. Își vânduse sperma în timpul facultății, cu 20 de ani în urmă, iar acum era un boschetar fără adăpost, trăia sub o pasarelă în Brooklyn.

Uau!

M-am uitat la numele lui Charlotte și m-am gândit un minut.

— Am o treabă pentru tine. Vreau să găsești pe cineva. E personal... nu are legătură cu Eastwood Properties. Așa că vreau să fi discret. Să nu-i spui nimic bunicii mele. Și mai ales personalului administrativ. E vreo problemă?

— Discreția este deviza mea. Trimite-mi un e-mail de pe contul personal și dă-mi detaliile.

— Așa o să fac. Mersi, Josh!

Am închis și mi-am trecut degetele peste plăcuța cu numele ei.

— Se pare că vom afla cine ești cu adevărat, Charlotte Darling.

Capitolul 23

CHARLOTTE

Toate hainele mele erau adunate într-un morman gigantic pe canapea când Reed a sunat să mă ia, sâmbătă dimineață, la ora 5:30. Am apăsat pe butonul de la interfon înainte de a deschide ușa de jos.

— Întârzii puțin. Vino sus la o cafea.

Am întredeschis ușa de la intrarea în apartament și m-am apucat iar, cu frenezie, să caut ceva potrivit de îmbrăcat. Voiam să arăt drăguț — poate chiar puțin sexy —, dar *să nu se vadă că mă străduiam să arăt sexy*. În plus, lucrurile se complicau și mai mult, pentru că ținuta trebuia să fie potrivită pentru cățărarea pe nenorocitul de munte.

Reed a bătut ușor la ușă înainte de a intra. Am trecut pe lângă el în bucătărie cu o privire disperată și m-am dus în baie să-mi iau elasticele de păr. Probabil că mi-a intuit starea, pentru că a rostit cu precauție:

— Bună dimineața, soare.

— N-am cu ce să mă îmbrac.

Reed s-a uitat în jos și a clătinat din cap.

— Pune ce-o fi pe tine, dar să fie confortabil.

Am bombănit ceva și m-am apucat iar să răscolesc șifonierul.

Și-a pregătit o cafea și a venit în prag să se uite la mine, în timp ce eu mă luptam să termin de făcut bagajul.

Arătând cu cana spre valiza mea deja plină, a zis:

— Știi că o să fim plecați doar o noapte, da?

M-am uitat urât la el. Bărbaților le era ușor. Reed purta pantaloni de trening și un tricou mulat. Care, apropo, se mula *foarte frumos*.

— Nu știi ce să împachetez.

— Pantalonașii scurți pe care i-ai purtat la cățărarea pe perete au fost trăsnet, a rânjit el la mine.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— N-ai zis tu să port ceva mai puțin provocator?

Reed s-a scărpinat în bărbie — observasem că avea barbă de o zi și-mi plăcea la nebunie cum îi stătea.

— Pot să te întreb ceva? E sâmbătă și deci, tehnic, azi nu sunt șeful tău, corect?

— Da, weekendurile nu se numără printre zilele de muncă. Unde vrei să ajungi?

— Și suntem prieteni, da? Prietenii sunt protectori unul cu altul. E normal, da?

— Zi odată, Eastwood...

— Păi, am zis că pantalonii tăi erau provocatori datorită felului în care arăta fundul tău în ei. Nu că nu ar trebui să porți pantaloni scurți la cățărări. De fapt, dacă întrebi un cățărător profesionist, îți va spune să porți haine strâmte și chiar pantaloni scurți strânși pe corp. Dar, ca *prieten*, nu ca bărbat, ar trebui să-ți spun că ai un fund grozav și, dacă nu vrei ca toți bărbații de jos să se uite la el, poate ai vrea să porți ceva puțin mai larg.

Am ridicat din sprâncene.

— Deci tu nu te uiți la fundul meu ca bărbat. Ci doar ca prieten, hm?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Exact!

— Azi o să te cațări în spatele meu?

— Așa se procedează, da. De obicei, cățărătorul mai experimentat stă în spate. Astfel pot privi în față și, în același timp, te pot ghida spre prizele potrivite. Iar dacă e să cad, n-o să te lovesc.

Îmi era greu să-mi rețin răsul. Tocmai mă ajutase să mă hotărâsc cu ce să mă îmbrac.

— Mi-e de folos ce mi-ai spus. Revin imediat. Mă duc să mă schimb.

În sertarul de jos al șifonierului aveam o ținută mov-deschis pentru yoga, pe care o cumpărasem anul trecut, dar pe care nu o purtasem niciodată. În magazinul prost luminat mi se păruse interesantă, dar, când ajunsesem acasă, îmi dădusem seama nu doar că era perfect mulată, ci și că materialul era lucios. Ca să nu mai spun că, pentru un echipament sport, expunea mijlocul și lăsa la vedere și mare parte din decolteu. Ajunsesem atunci la concluzia că era prea sexy ca s-o port la antrenamente, așa că o ascunsesem. Dar, din moment ce în acest weekend Reed era doar *un prieten*, și nu un bărbat, eram sigură că nu va observa. Mi-am înăbușit un chicotit după care m-am îmbrăcat și m-am uitat în oglindă. Pantalonii scurți roz-aprins de la cursul de cățărare păreau modești în comparație cu această ținută.

Întorcându-mă în sufragerie, am făcut tot posibilul să mă port cu nonșalanță. Reed sorbea din cafea și se uita la fotografiile înrămate de pe perete. Când m-a văzut, a făcut ochii mari.

— Cu *asta* te îmbraci?

— Da. Îți place?

Am făcut o piruetă pentru a demonstra că totul era la fel de mulat, atât în față, cât și în spate.

— E puțin cam strâmt, dar ai zis că asta ar recomanda experții. Și, din moment ce o să fii toată ziua în spatele meu, m-am gândit că doar *prietenul meu* se va uita în sus la fundul meu îmbrăcat în pantaloni strâmți... nu un bărbat.

Nu mă prea gândisem cum avea să fie pentru Reed la cățărări cu o începătoare. Cred că mai degrabă îmi imaginasem un fel de zi de escaladă pe Everest, și nu realitatea, adică un curs de cățărări afară.

Din moment ce grupul în care ne înscriuserăm era de începători, ne petrecuserăm toată dimineața învățând tehnici de bază, precum rapelul și asigurarea. S-a făcut prânzul fără ca cineva să escaladeze mai mult de un metru și jumătate în timpul exercițiilor.

— Mă simt oribil. Stai aici și asisti la curs, când ai putea să te duci la cățărări adevărate.

Organizatorii au adus pachete de mâncare pentru prânz pentru fiecare dintre noi, așa că Reed și cu mine ne-am așezat să mâncăm pe o piatră mare și plată, mai departe de grup.

— E-n regulă. Nu m-am mai cățărat de ceva vreme. E un sport în care cu siguranță trebuie să fii precaut, așa că un curs de reîmprospătare a cunoștințelor nu strică.

Am despachetat un sendviș cu șuncă și brânză. Reed alesese unul cu curcan, care arăta foarte apetisant.

— Îți place șunca? Vrei să facem jumi-juma?

— Sigur.

Am mușcat cu poftă.

— O, Doamne! Este cel mai delicios sendviș pe care l-am gustat vreodată... sau sunt eu lihnită de foame?

— Cățărarea în aer liber face poftă de mâncare, a râs Reed. Pot să mă cațăr ore în șir pe un perete și să nu-mi fie foame. Dar, dacă fac asta aici, sunt lihnit. Probabil că e de la aerul proaspăt și de la euforia pe care ți-o dă faptul că nu ai pietre rotunde, sintetice de care să te ții.

Avea dreptate. Abia urcasem un metru și un pic în timpul sesiunii de dimineață, și deja mă simțeam euforică.

— Cât timp a trecut de când te-ai cățărat ultima oară?

— Cred că aproape doi ani.

— Ce te-a făcut să iei așa o pauză?

Reed s-a schimbat la față. Expresia lui relaxată și deschisă a devenit încordată și închistată doar din pricina unei simple întrebări.

— Era momentul s-o fac, a zis el.

Pentru că astăzi nu avea unde să fugă, am plusat.

— E un răspuns vag. Poți să-mi spui ceva mai concret?

A mușcat o gură imensă de sendviș. *Cu siguranță, încearcă să câștige timp.* L-am privit fix, ca să-i dau de înțeles că încă așteptam un răspuns. În plus, felul în care mărunțelul lui Adam i se mișca în sus și în jos când înghițea era al dracului de sexy de privit.

— Au fost multe schimbări în viața mea în ultimul an, iar cățaratul... l-am lăsat cumva deoparte.

— Din cauza lui Allison?

— Printre alte motive, da.

— Care alte motive?

— Charlotte..., a zis Reed pe un ton de avertizare.

— Nu mă lua cu „Charlotte“. Suntem *prieteni*, ai uitat? Asta fac *prieteni*. Vorbesc. Împărtășesc.

— Un tip și o tipă nu stau și discută despre viețile lor și-și împărtășesc secrete decât dacă sunt un cuplu.

Mi-am îndreptat spatele.

— Atunci să presupunem că sunt un prieten.

Privirea lui Reed a coborât spre decolteul meu, apoi a revenit pe chipul meu.

— Asta nu e posibil.

Am oftat din tot sufletul.

— Știi ce se întâmplă când oamenii se deschid unul în fața celui-lalt?

Reed nu a zis nimic, așa că am continuat cu o demonstrație. Mi-am unit palmele ca și cum ascundeam o minge.

— Asta este o persoană închisă. Nimeni nu poate ieși. Dar nici nu poate intra.

Mi-am deschis palmele și le-am ținut apropiate, făcute căuș, ca și când așteptam ca cineva să pună ceva în ele.

— Vezi? Asta înseamnă să fii deschis... astfel poți lăsa înăuntru pe cineva la care nu te așteptai, dar... poți și să lași oamenii pe care i-ai ținut blocați înăuntru... să plece.

Reed s-a holbat la mine vreme îndelungată, apoi s-a ridicat brusc.

— Mă duc să mă plimb. Mă întorc înainte de sesiunea de după-amiază, la ora 1.

Reed s-a întors exact când ne adunam cu toții laolaltă. Asta era și ideea, am presupus eu. Ca să nu-l pot hărțui cu întrebările mele în fața atâtor oameni. Mă rog, *puteam* s-o fac... dar era destul de sigur că n-o voi face.

Stătea în spatele meu în timp ce instructorul vorbea despre prima cățărare pe care urma s-o facem. Simțeam fiori pe șira spinării și n-aveau nimic de-a face cu temperatura de-afară. Bărbatul acesta avea un efect deosebit asupra mea. Și eram sigură că nu doar eu simțeam asta. Știam că erau momente în care și corpul lui avea o anume reacție în prezența mea. Singura diferență era că eu nu luptam împotriva a ceea ce simțeam. Și eu fusesem rănită de o persoană pe care o iubisem, la fel ca și el; dar chiar și așa îmi doream să explorez ce se întâmpla între noi.

I-am simțit răsuflarea caldă gâdilându-mi ceafa și am avut o revelație. O luasem într-o direcție greșită cu Reed. Încercasem să mă apropiu de el făcându-l să vorbească cu mine, să-și deschidă sufletul în fața mea. Dar el era atât de închis, încât îmi respingea fiecare tentativă. Poate că până la urmă modul în care mă puteam apropia de el nu era prin vorbe. Chiar și un diamant are un punct vulnerabil unde piatra prețioasă poate fi tăiată. Acest punct vulnerabil al lui Reed nu consta în comunicarea verbală, ci în atracția fizică față de mine. Și mă pricepeam să mă pun în valoare.

Am făcut un pas înapoi până când l-am atins ușor cu fundul; am întors capul spre el într-un gest aparent inocent și i-am șoptit:

— Îmi pare rău că am fost așa de indiscretă mai devreme.

Reed și-a dres glasul și mi-a șoptit:

— E-n regulă.

Nu m-am îndepărtat după scurtul nostru schimb de cuvinte. Iar el cu siguranță nu a dat înapoi. Ceva îmi spunea că, atunci când aveam să reușesc să ajung la punctul vulnerabil al acestui bărbat, ultimul lucru pe care îl voi descoperi va fi ceva *moale*.

— O, Doamne! Am reușit!

După ce am ajuns la capătul peretelui pe care a trebuit să-l escaladăm, m-am ridicat în picioare și am început să sar în sus de bucurie.

Reed era chiar în spatele meu și mi-a zâmbit sincer.

— Te-ai descurcat bine.

Deși peretele avea probabil doar vreo nouă metri până la platoul pe care ne-am oprit, mă simțeam de parcă urcasem un adevărat munte. Am ridicat mâinile în aer și am strigat:

— Sunt o gecko!

— O ce? a râs Reed.

— O gecko. Știi tu...

Am scos limba de câteva ori.

— Șopârta din reclamele Geico... o gecko. Ele se urcă pe pereți, nu-i așa?

Reed a clătinat din cap.

— Ei bine, arăți mai degrabă ca Spider-Woman decât ca o gecko, dar cunosc senzația. A trecut ceva vreme și pentru mine. Uitasem cât de viu te face să te simți.

— E vreo petrecere de Halloween la birou? Mă costumez în Spider-Woman. Iar tu trebuie să fii Spider-Man!

Nu-mi puteam controla pălăvrăgeala.

— O, Doamne! A fost atât de amuzant!

— Mă bucur că luăm o pauză de jumătate de oră înainte să urcăm spre următorul platou. Arăți de parcă mai ai puțin și o iei în

fugă pe perete călcând pe spatele tuturor celor care-ți ies în cale; ești plină de energie!

— Înțeleg perfect cum poți să devii dependent. Se întâmplă ceva fizic. În clipa în care n-am mai simțit pământul sub picioare, m-am speriat, chiar dacă știam că eram la doar jumătate de metru înălțime și n-aș fi pățit nimic dacă săream. Sângele mi s-a pus în mișcare, inima a început să-mi bată cu putere, dar m-am chinuit să urc încă un pas și m-a cuprins o senzație incredibilă. Parcă ceva mă trăgea spre vârful muntelui și *trebuia* să-l escaladez. Cu cât înaintam mai sus, cu atât mai periculos devenea, și totuși, cu atât mai puțin îmi păsa de consecințele unei căderi. Nu făceam decât să-mi doresc să ajung în vârf și nu m-aș fi putut abține nici dacă aș fi vrut. Ai simțit și tu la fel?

Reed s-a uitat fix la mine, mai puțin amuzat, de fapt chiar serios.

— Da.

Purtam o bluză peste topul de yoga, însă în timpul cățărării căldura mi se acumulase în mușchi, iar temperatura corpului crescuse. Acum, că mă oprisem, sudoarea a început să curgă pe mine. La fel se întâmpla și când făceam sport. Începeam dintr-odată să transpir puternic după ce mă opream. Am desfăcut fermoarul bluzei, am dat-o jos și mi-am legat-o de mijloc.

— Cred că zilele următoare n-o să mă mai pot gândi la nimic altceva decât la senzația asta. Trebuie să fie greu să pleci de-aici și să nu fii obsedat de asta, nu?

— Nici n-ai idee!

Vocea lui Reed era amuzată, iar când m-am uitat în sus, am înțeles de ce. Privirea lui era lipită de decolteul meu asudat. Când am realizat acest lucru, respirația mi s-a accelerat aproape la fel ca în urmă cu câteva minute când urcam pe stâncă. În plus, mi-a amintit de vulnerabilitatea lui Reed. Am făcut un pas spre el, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat asta, Reed.

Și-a dres glasul și a clipit de câteva ori.

— Cu plăcere.

După încă o cățărare fortifiantă, instructorul nostru a declarat ziua încheiată. Noi ne înscriaserăm doar pentru astăzi, dar când instructorul a spus că mai era o cățărare de nivel intermediar a doua zi, l-am încurajat pe Reed să se ducă.

— Ar trebui să mergi. Eu o să dorm până mai târziu sau poate mă răsfăț cu un masaj de dimineață. Astăzi mi-am folosit mușchi pe care nici nu realizasem că-i am. Oricum, sunt sigură că o să fac febră musculară. Dar tu ai avut grijă de mine toată ziua. Du-te la cățărarea intermediară, dimineață. Meriți asta!

Înainte să apuce să refuze, m-am dus la instructor, care strângea echipamentul, și i-am spus că voiam să-l înscriu pe prietenul meu la cățărarea de dimineață.

— Prietenul tău a mai făcut cățărări?

Reed a terminat de pus bagajele în geantă și s-a apropiat.

— Da. A fost un cățărător pasionat, dar a luat o pauză pentru o perioadă.

— Bine. Spune-i că ne vom întâlni la intrarea pe traseul dinspre vest.

Am zâmbit și m-am întors spre Reed.

— Te întâlnești cu ei la intrarea pe traseul dinspre vest.

În acest timp, instructorul se uita când la mine, când la Reed.

— Ah! De Reed era vorba?

— Da.

— Ai zis un prieten. Am crezut că sunteți cuplați.

S-a uitat la Reed.

— La 7 dimineața fix. Nu voi fi eu ghidul pentru escalada de dimineață, ci Heath. L-ai întâlnit mai devreme azi, când ne-a adus echipamentul.

Reed a dat aprobator din cap și s-a întors spre mine.

— Sigur nu te deranjează?

— Absolut deloc. Găsesc eu ceva cu care să-mi ocup timpul. Nu-ți face griji pentru mine!

Instructorul a ezitat un moment, apoi a spus:

— Eu merg de obicei în drumeții duminica dimineață. Nu e un tur organizat. Doar eu și natura, pentru distracție. Ai vrea să vii cu mine cât timp prietenul tău e la cățărări?

— Ăăă...

M-am uitat la Reed și am observat o venă care îi pulsa pe gât.

— Mersi pentru invitație. Dar cred că o să fiu prea obosită pentru drumeție.

Nebăgând în seamă privirea încruntată a lui Reed, instructorul a dus mâna la buzunarul de la spate și și-a scos portofelul. A luat din el o carte de vizită și mi-a întins-o, cu un zâmbet care sugera un flirt.

— Numărul meu de mobil e pe cartea de vizită. Putem face o excursie scurtă și să mergem apoi să luăm micul dejun. Mai gândește-te!

— Ăăă... Bine. Mersi.

Reed a rămas tăcut în timp ce ne întorceam la mașină. Ca de fiecare dată, a deschis mai întâi ușa din dreapta. Doar că nu a închis-o după ce m-am urcat. A *trântit-o*. Situația ciudată a continuat cât a condus spre hotel, în tăcere. Știam de ce era supărat: nu-și putea ascunde gelozia evidentă. Dar eram curioasă ce avea să facă. Așa că nu am încercat nici eu să fac conversație. Am lăsat disconfortul să plutească în aer.

A parcat la hotel și în sfârșit a vorbit. Deși mai corect ar fi să spun că a bombănit.

— Ai grijă mâine în *drumeție*.

Chiar credea că mă duc?

— M-ai auzit cumva spunând că mă duc?

— Ai acceptat să iei cartea de vizită.

— Am fost *politicoasă*.

— Nu știam că politețea implică flirtul și seducerea bărbaților. Am făcut ochii mari.

— Flirt? Seducție? Zici de mine că-s țicnită; cred că și tu ai câteva șuruburi slăbite, Eastwood. L-am întrebat despre cățărare *pentru tine*. Nu am flirtat deloc. Și cu siguranță n-am nicio intenție să-l sun.

— Eu nu cred că el a înțeles asta.

Frustrată, am ridicat mâinile în aer și le-am coborât plesnindu-le cu zgomot de coapse.

— Știi ce? *Du-te dracu'!*

Am deschis ușa, apoi m-am întors spre el.

— Poate o să-l sun. Nu mi-am *tras-o* de destul de multă vreme. Și Dumnezeu mi-e martor, tu mi-ai trântit ușa-n față când ți-am zis să ieșim. Așa că aș putea foarte bine să găsesc pe altcineva care să mă facă să țip de plăcere.

Am coborât și am trântit portiera cu la fel de multă forță cum făcuse Reed mai devreme.

A strigat după mine în timp ce mă îndreptam furtunos spre lift.

— Charlotte!

Fără să mă întorc, i-am răspuns ridicând degetul mijlociu, după care am intrat.

Du-te dracu', Reed Eastwood! Mi s-a luat.

Capitolul 24

REED

Încă o dată, o dădusem în bară.

Părea că devenise o obișnuință când venea vorba de Charlotte Darling. Ca eu să spun sau să fac ceva care să o supere, pentru că eram nervos, apoi câteva ore mai târziu să regret și să mă urăsc pentru felul în care mă purtasem. În mod normal, ea era în regulă. Se instaurase un fel de rutină: fie să devin gelos pentru că ea băga în seamă alt bărbat, fie să mă simt frustrat pentru că nu o puteam lipi de un perete ca să-i demonstrez cum mă făcea să mă simt. Apoi răbufneam, iar ea se supăra. Furia ei clocotea și se transforma în supărare, iar vina mă rodea pe dinăuntru. Îmi ceream scuze și redeveneam prieteni. *Spală. Clătește. Repetă.*

Doar că de data asta nu mă lăsa să-mi cer scuze. Deși camera ei de hotel se afla lângă a mea și o auzisem mișcându-se, se prefăcuse că nu era înăuntru când bătusem la ușa ei. Îi trimisesem și un mesaj pe care părea că-l citise, dar nici la el nu-mi răspunsese.

Acum era a doua oară când apelam numărul din camera ei, iar telefonul continua să sune.

Am făcut duș, am răspuns la câteva e-mailuri, apoi m-am hotărât să beau ceva. În drum spre barul hotelului, am mai bătut o dată la ușa lui Charlotte. Evident că nu mi-a răspuns. După un minut în care am stat tăcut, am auzit mișcare înăuntru, așa că mi-am încercat norocul și am vorbit cu capul lipit de ușă:

— Mă duc jos să mănânc ceva. Știu că sunt un măgar. Dacă vrei să vii să țipi la mine la o friptură și un pahar de vin, știi unde mă găsești.

M-am îndepărtat câțiva pași, apoi m-am întors.

— Sper să vii, Charlotte.

Primul whisky a alunecat ușor pe gât, așa că m-am hotărât să mai comand unul și să mănânc o mână de alune de la bar în loc să comand friptură. Mă așezasem în colț, cu fața spre intrare, ca să văd cine intra. De fiecare dată când se apropia cineva, inima mea o lua patetic la galop. Apoi realizez că nu era ea și îmi înecam tristețea cu încă o înghițitură din băutura de culoarea chihlimbarului.

O oră și jumătate mai târziu, după al treilea pahar, m-am hotărât să mă duc să mă culc.

Practic m-am împiedicat când am ieșit din lift și am ajuns la etajul nostru. În fața ușii lui Charlotte era o tavă. Am ridicat capacul metalic cu care era acoperită cina ca să văd ce mâncase și am găsit un cheeseburger întreg, neatins. Mai era o felie de prăjitură cu brânză din care lipsea o lingură... și un dop. *Cred că am mâncat amândoi același lucru.*

Am tras adânc aer în piept și am bătut încă o dată la ușă, dar nu mă așteptam să răspundă. Însă a făcut-o. Iar când ușa s-a deschis, să-mi cer scuze era ultimul lucru care-mi venea în minte.

Charlotte era în fața mea și nu avea nimic altceva pe ea decât slipul și un sutien de dantelă.

— Ți-au plăcut atât de mult în pungă, încât m-am gândit că poate vrei să le vezi pe mine.

Privirea mea era deja lipită de trandafirașul cusut pe slip, în zona taliei. După ziua aceea de la birou, când îi cerusem să-mi arate lenjeria pe care o cumpăraseră, îmi petrecusem săptămâni întregi imaginându-mi că o purta pentru mine, noaptea. Că apucam cu dinții de trandafirul acela și trăgeam de țesătura din dantelă în jos pe picioarele ei superbe. Dar orice mi-aș fi imaginat era palid în comparație cu ce vedeam în fața ochilor.

Charlotte era pur și simplu uluitoare. Privind-o, am simțit că rămân fără aer. Pielea aceea ca de frișcă, tonifiată, formele ei superbe, criminale, totul pus în valoare de un petic de dantelă. *Fir-ar să fie!*

Sânii ei plini țipau să fie eliberați din sutienul micuț și... puteam zări sfârcurile ieșind în evidență prin țesătura diafană. Sfârcuri generoase, tari, frumoase, care implorau să fie supte.

Știam că se uita la mine, dar nu-mi puteam desprinde ochii de la corpul ei suficient de mult timp cât să-i privesc chipul.

— Ce părere ai? a șoptit ea.

Charlotte s-a răsucit încet, seducător și s-a oprit doar cât să mă pot uita bine la fundul ei complet gol, cu excepția aței subțiri. Mi-am imaginat cum ar fi arătat urma palmei mele pe fesele ei ca două globuri.

Când s-a întors cu fața la mine, privirile ni s-au întâlnit. Nu-mi mai rămăsese niciun dram de voință. Îmi doream să-i sug pielea mai mult decât orice altceva la care râvnisem vreodată. Voiam să sug tare și să las urme, s-o aud strigându-mi numele când dinții mei se afundau în ea. Nu aveam să fiu blând; nici măcar pe aproape.

— Charlotte... ești tare frumoasă! Totul... corpul tău, chipul tău. Tu... pe dinăuntru și pe afară.

Mă chinuiam să vorbesc, căci vocea mi-era sugrumată. Nu era ușor când sângele dădea buzna în jos.

— E rândul tău să te dezbraci, a spus ea. Ți-am arătat ce am eu, e rândul tău să arăți ce-i al meu.

Am zâmbit pentru că inițial mi s-a părut drăguț că se încurcase în ceea ce încerca să spună. Apoi... un sughiț. Urmărit de un chicotit.

Am încercat să-mi ignor conștiința, în ciuda tuturor semnalelor de avertizare din jurul meu. O doream atât de tare! Dar... *Un dop pe tava ei. Vorbirea neclară. Sughit și chicotit.*

Am privit peste umărul ei și am zărit sticla goală pe noptieră.

— Ai băut toată sticla de vin singură?

— N-am păstrat nimic — *sughit* — pentru tine, șefule.

La dracu'!

La dracu'!

Am fost la un pas s-o fac. Să mă întind spre ea și să obțin ceea ce îmi doream din clipa în care intrase în viața mea.

Până în clipa în care am realizat cât de beată era. Mă readusese la realitate. Se pare că uitasem că oricum nu o puteam avea.

Charlotte continua să se uite la mine cu ochii aceia sticloși. Și eu eram aproape amețit, fără chef să mă clintesc din locul în care mă aflam, ca să mă întorc în camera mea. Am continuat să-i privesc trupul frumos.

— Reed, uneori, după cum te uiți la mine, aș putea să jur că vrei să mă pălmuești la fund.

— „Vrei“ nu descrie suficient ce-mi doresc să-i fac fundului tău.

La dracu'! Ce spun? Începeam s-o iau razna.

Charlotte se uita în jos. Membrul mă trădase total și se întindea prin țesătura pantalonilor expunând o erecție mai mult decât evidentă. Eram al dracului de excitat și nu puteam face absolut nimic în privința asta.

— Se pare că cineva se bucură să mă vadă, chiar dacă tu încerci să te convingi de contrariul. Poate că te pot ajuta să scapi de confuzie.

Charlotte și-a dus mâinile la spate.

Ce face?

Și-a desfăcut sutienul și l-a lăsat să cadă pe podea.

Nu. Nu. Nu.

Sânii ei superbi erau acum expuși. Am înghițit în sec, abia putând să-mi înfrânez nevoia de a-i linge. Sfârcurile erau erecte, iar pielea din jurul lor se adunase în mici broboane. Am zărit apoi un

mic grup de pistrui, în mijlocul zonei decolteului. Sâniul lui Charlotte erau frumoși, rotunzi și naturali, nu ca cei din silicon, țepeni, ai lui Allison.

Sari pentru mine, Charlotte. Vreau să-i văd săltând.

— Atinge-mă, a rostit ea gâfâind.

Efectiv, mi-am dus mâinile la spate.

— Nu te pot atinge, Charlotte. Și în mod cert n-o pot face când ești beată.

— Ce am, de te face să reculezi de fiecare dată? În mod clar, mă vrei. I-ai dat toată inima ta uneia precum Allison, dar refuzi să explorezi cu mine, să vezi unde s-ar putea ajunge. Spune-mi ce nu e în regulă cu mine. Pot să accept.

Doamne, nu puteam s-o las să creadă că ezitarea mea avea vreo legătură cu Allison. Mă rog, avea, dar nu din motivele la care se gândea ea.

A mai făcut doi pași și a părut să-și piardă echilibrul. M-a cuprins apoi de gât. Înainte să apuc să-mi dau seama ce se-ntâmplă, buzele ei erau lipite de ale mele.

Un sunet pe care nu l-am putut identifica a țâșnit din mine. Era ca și cum tot oxigenul din corpul meu scăpase în gura lui Charlotte în timp ce eu cădeam pradă nevoii de a o săruta. Degetele mele se agățau de părul ei și i-am acoperit buzele cu ale mele. Gustul lui Charlotte era dulce și amețitor, cu iz de vin alb. Mi-am lăsat limba să se strecoare în gura ei timp de câteva secunde, apoi plăcerea a devenit prea mare pentru a mai putea suporta.

M-am desprins de ea într-un ultim efort de a preveni o greșeală imensă, din care nu aveam să-mi revin niciodată.

Cu dosul palmei mi-am șters saliva ei de pe buze, nu pentru că nu o voiam acolo. Din contră. Mâna îmi tremura.

Acoperindu-și sânii și cu o privire umilită, Charlotte s-a aplecat să-și ridice sutienul, apoi și l-a pus pe ea. Era mai supărată decât o văzusem vreodată. Nu-i puteam găsi nicio vină. Cu siguranță, nimic din toate astea nu aveau niciun sens pentru ea.

Ochii îi licăreau când a strigat:

— Pleacă!

— Nu pot.

— Poftim?

— Nu te pot lăsa când ești așa de supărată.

— Du-te dracului, Eastwood!

A pufnit și s-a îndreptat spre pat. Și-a îngropat fața în pernă. Nu-mi dădeam seama dacă plângea sau dacă era gata-gata să leșine. Era posibil ca a doua zi să nu-și mai aducă aminte ce se întâmplase. Cel puțin așa speram.

Rămăsesem acolo ca un prost, cu mâinile în buzunare, și o priveam cum stătea întinsă pe burtă. După câteva minute m-am așezat pe marginea patului și în cele din urmă mi-am ridicat și picioarele pe pat. Camera se cam învârtea cu mine. M-am întors spre Charlotte și m-am uitat cum stătea acolo, cu fața în pernă, respirând întretăiat.

— Charlotte, am șoptit eu. Ce mă fac cu tine?

Privirea mi-a căzut pe fundul ei pe jumătate dezgolit. Îmi simteam membrul în continuare erect, iar testiculele mă dureau.

— Știu că nimic din toate astea nu are sens.

Am început să mă deschid știind că probabil nu mă va auzi.

— Îmi pare rău că te-am rănit. Nu mai știu ce să fac în preajma ta. Nu confunda teama mea cu lipsa de interes. De fapt, este exact opusul, o bătălie constantă. Adevărul e că mă lupt cu sentimentele mele față de tine de foarte multă vreme. Și e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar știu cu toată certitudinea că nu sunt omul potrivit pentru tine. Tu ești o visătoare, Charlotte. Cea mai mare visătoare pe care o știu. Și meriți să fi cu cineva care să nu te tragă niciodată înapoi.

Am închis ochii și am inspirat profund.

— Încerc din răputeri să fac ce trebuie. Dacă îmi pierd cum-pătul și mă ofer ție, n-o să mai vreau să te las să pleci. Și nu ar fi corect. Visez la cum ar fi să mă pierd în tine, să nu am nicio grijă pe lume. Doamne, probabil că ai vrea să fiu arestat dacă ai ști toate

lucrurile pe care ți le-am făcut în mintea mea. Vreau să-ți fac tot felul de lucruri nebunești. Totul e atât de aproape, încât te pot gusta, dar, în realitate, ești atât de departe. Oricum, îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am rănit în seara asta. Meriți mai mult. Meriți să ai toată lumea la picioare. Și, într-o bună zi, o să dai de un bărbat norocos și o să-l faci cel mai fericit om de pe planetă.

Am simțit o greutate în piept la acest gând. Ideea ca Charlotte să fie cu alt bărbat îmi producea suferință fizică. Dar nu o puteam avea și trebuia să învăț s-o las să plece.

Respirația ei se liniștise. Eram sigur că adormise. Nimic altceva nu-mi doream mai mult decât să-mi îngrop fața în părul ei și să-i respir aroma până când îmi pierdeam cunoștința. În schimb, am făcut un compromis. Mi-am umflat perna și m-am apropiat de ea la câțiva centimetri ca măcar să o pot mirosi fără s-o ating.

Am închis ochii și m-am lăsat să plutesc.

Eram cât se poate de fericit.

Capitolul 25

CHARLOTTE

Am deschis ochii, am clipit de câteva ori și m-am uitat în pat. Nu-mi aduceam aminte când plecase Reed, seara trecută. Nu-mi aduceam aminte mai nimic.

Când am văzut cât e ceasul, am încremenit. Dormisem până la prânz? Ce dracu'? De ce nu mă sunase Reed să mă trezească?

Mi l-am amintit vag vorbindu-mi încet la ureche și cerându-și iertare, dar încă nu-mi dădeam seama dacă nu cumva visasem. În plus... ne sărutaserăm? Așa credeam, dar nu puteam spune sigur dacă era real sau îmi imaginam.

Mă simțeam goală pe dinăuntru, iar capul îmi bubuia. Telefonul a început să sune. Era un număr pe care nu-l recunoșteam.

— Alo?

— Bună, Charlotte. John sunt.

John era instructorul de ieri, care încercase să mă convingă să ies cu el.

— De unde ai numărul meu?

— Era în documentele de înscriere.

— Ah. Cu ce te pot ajuta?

— Prietenul tău, Reed, tocmai a fost dus la spital. Instructorul lui l-a dus cu mașina. E bine.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Poftim?

Apoi mi-am adus aminte că Reed avea programată o cățărare de dimineață.

— Mda. Se cățara și a căzut. I-au cedat picioarele. E politica companiei să ducem clientul la spital pentru consultație în cazul în care așa ceva se întâmplă sub supravegherea noastră.

— Ai zis că e bine, da?

— Da. Era coerent... mergea... doar că șchiopăta ușor. Dar... repet, așa e procedura.

— La ce spital?

— Newton Memorial.

— Mă poți duce acolo?

A ezitat.

— Ăăă... sigur. Da.

M-am întâlnit cu John în fața hotelului și m-a dus cu mașina cei câțiva kilometri până la spital. Am insistat să mă lase acolo gândindu-mă că după ce Reed va fi externat, indiferent când va fi asta, vom chema un Uber ca să ne întoarcem la hotel.

După ce l-am căutat o vreme, l-am văzut pe Reed într-un cabinet. Vorbea cu un medic. Neștiind dacă era bine să-mi fac simțită prezența, am hotărât să rămân pe culoar. Dar nu m-am putut abține să nu trag cu urechea.

— Chestia e că... în ultima vreme m-am simțit excelent. N-aș fi plănuit excursia asta dacă știam că vor reveni spasmele musculare.

— Deci ați avut simptome...

— Da, dar vin și trec. Sunt încă în faza de debut.

— Ei bine, scleroza multiplă poate fi înșelătoare. Și adevărul e că pot trece chiar și câteva săptămâni sau luni la rând în care să fiți

asimptomatic, apoi simptomele revin. Ați mai avut și alte semne în ultimele săptămâni?

— Nu, în afară de vertij ușor.

— Ați venit singur la Adirondacks?

— Nu. Sunt cu o prietenă. Ea nu știe că sunt la spital și nu știe nici de SM.

SM?

Reed... are SM?

Reed are SM.

Poftim?

Aveam senzația că holul spitalului se învâрте cu mine. Inima mea mai avea puțin și exploda în timp ce alergam pe hol către lift. Aveam nevoie de aer.

Odată ajunsă afară, am îngenuncheat și mi-am pus capul între picioare, pe peluza din fața spitalului.

Respiră!

Totul începea brusc să capete contur. Nunta anulată. Vorbele tuturor celor care spuneau că Reed avea motivele lui pentru felul în care se comporta. Faptul că nu-și permitea să fie cu mine. Lista cu dorințe înainte de moarte. *O, Doamne! Lista cu dorințe înainte de moarte!*

Plângeam acoperindu-mi fața cu palmele, iar umerii mi se zguduiau. Niciodată în viața mea nu simțisem atâta durere pentru o altă ființă umană. În același timp, ceva erupea în mine în timp ce prin fața ochilor îmi trecea fiecare clipă trăită cu Reed. Ezitasem să numesc dragoste sentimentele pe care le aveam față de el. Tot ce știam era că nu mai trăisem niciodată așa ceva.

Devenisem de mult timp conștientă de faptul că sentimentele mele pentru Reed transcendeau o simplă pasiune. Acum, când înțelegeam cu adevărat de ce nu accepta să facem următorul pas, analizam pentru prima dată ce simțeam pentru el. De unde până atunci nu pricepeam nimic, acum înțelegeam totul. *Totul.*

Reed credea că mă protejează.

Meriți să fi cu cineva care să nu te tragă niciodată înapoi.

De unde naiba scosese asta? Îmi zisese el așa ceva? Se aflase îngropată undeva în mintea mea. Îmi spusese asta seara trecută?

Apoi m-am gândit la rochie și la biletul albastru. Nu știuse ce îl aștepta când îi scrisese lui Allison. Speranțele și visurile lui Reed fuseseră probabil spulberate cândva după aceea. Dar de ce trebuia să fie așa? Renunțase pur și simplu pentru că Allison îl părăsise? Ea era o lașă care nu-l iubise de fapt niciodată.

Am început să realizez ce-i făcuse Allison. *Îl părăsise din cauza SM.* Nu auzise niciodată expresia *la bine și la greu*? Și eu care crezusem că biletul albastru cusut în interiorul rochiei reprezenta dragoste necondiționată. Basmul fusese o iluzie. De fapt, Allison nu ar fi știut înțelesul iubirii necondiționate nici dacă ar fi pocnit-o în față.

Nevoia copleșitoare de informații m-a depășit. Am jurat să citesc tot ce era de știut despre SM pe internet până avea să-mi sângereze creierul. Trebuia să găsesc fiecare bit de informație ca să-i ofer speranță.

Mi-am amintit că îl văzusem la TV pe Montel Williams, gazda unui talk-show. El avea SM, dar ridica greutate și arăta mai sănătos decât majoritatea. Trebuia să fie o cale. *Trebuia să fie o speranță.* Reed nu putea lăsa boala să-i guverneze viața.

Din nou, lacrimi. Cum naiba aveam să mă adun azi dacă nu-i spuneam că știu? În mod cert, el nu dorise niciodată ca eu să aflu despre diagnosticul lui. Nu mi-ar fi spus *niciodată*. Eram sigură de asta.

Trebuia să mă gândesc mult și foarte bine, pentru că nu voiam să-l supăr. Merita să aibă dreptul să-mi spună în felul lui. Modul în care aflasem fusese o încălcare neintenționată a intimității lui.

Inima mea. O simțeam atât de grea, de parcă îmi trăgea în jos tot corpul.

L-am sunat pe John să vină să mă ia și l-am rugat să nu-i spună lui Reed că fusesem la spital. După ce am revenit în stațiune, m-am întors în camera mea și am intrat imediat pe WebMD de pe telefon. Am deschis articol după articol și am făcut tot ce am putut să aflu

mai multe despre SM în scurta perioadă de timp pe care o aveam la dispoziție înainte de venirea lui Reed.

Trebuia să-mi dau seama cum să abordez problema, așa că am decis să nu-i spun că știu. Cel puțin, nu încă. Când mi-a sunat telefonul, am răspuns:

— Reed! Unde ești?

— Cum te simți azi?

— Un pic mahmură, dar sunt bine. Cum de nu m-ai trezit de dimineată?

— Crede-mă, aveai nevoie să dormi, a zis și a făcut o pauză. Ascultă, ar trebui să știi... Am alunecat în timpul cățărării de dimineată. M-au obligat să merg la spital, doar ca măsură de precauție. Câteva zgârieturi și vânătăi, în rest sunt bine. M-am întors deja în cameră.

Încercând să par surprinsă, am spus:

— Sigur ești bine?

— Da. O să pot conduce înapoi în oraș.

— Când ne întoarcem?

— Oricând ești gata.

— Aș vrea să plecăm curând, am spus.

— Bine. Trec să te iau cam în douăzeci de minute? Mâncăm ceva la prânz și apoi plecăm.

— Sună bine.

Drumul înapoi spre Manhattan era liniștit. Îmi era teamă că, dacă deschideam gura, n-aș fi putut să-mi ascund sentimentele. Așa că am ales să nu spun nimic.

Când soarele a început să apună dincolo de autostradă, Reed s-a întors spre mine.

— Ești bine?

Într-un final, m-am întors spre el.

— Mda, sunt bine.

Părea preocupat. După un alt moment de tăcere, m-a întrebat:

— Ți aduci aminte de ceva de aseară?

Aseară.

Chiar dacă mi-aș fi adus aminte detalii din timpul întâlnirii înecate în alcool din camera mea, totul era estompat de bomba care căzuse după-amiază.

— Frânturi.

A continuat cu voce joasă:

— Ți amintești... sărutul?

Deci fusese real.

— Vag.

Și-a țuguia buzele.

— Nu s-a întâmplat nimic. În cazul în care te întrebai.

— Nu mă întrebam.

Era ultima dintre grijile mele.

— Ai adormit. Eu am mai stat puțin. Am adormit. Apoi am plecat dimineață devreme.

— De ce ai rămas?

— Nu mi s-a părut corect să te las. Erai supărată.

— Atunci, mulțumesc... pentru că ai rămas.

— Îmi asum întreaga responsabilitate pentru că am venit în camera ta, dar nu trebuie să se mai întâmple să fim luați de val.

Am continuat să dau din cap aprobator. Îmi simțeam lacrimile în ochi. *Rahat!* De-asta nu puteam să vorbesc cu el. Am întors capul să mă uit pe geam sperând că nu observase că pierdeam controlul.

La radio s-a auzit „I Can't Make You Love Me“, de Bonnie Raitt, iar Reed a dat mai tare volumul. Versurile îmi reaminteau atât de mult de situația în care eram eu și Reed, pentru că sentimentele altei persoane nu pot fi controlate. Nu-l puteam face pe Reed să vadă viitorul așa cum îl vedeam eu. El trebuia să realizeze asta de unul singur. Cântecul nu ajuta în situația încurcată în care mă aflam.

— Charlotte, uită-te la mine!

Când m-am întors spre el, mi-a văzut lacrimile în ochi.

— Ce dracului? Nu plânge! De ce plângi?

Pentru că ai SM.

Și pentru că tu crezi că asta ar conta pentru mine.

Am ridicat mâna și am zis:

— Nu are legătură cu ceva ce ai spus. Sunt doar tulburată. Melodia asta a lui Bonnie Raitt... „I Can't Make You Love Me"... e așa de deprimantă! am mintit eu. Și, în plus, e perioada aceea a lunii.

Reed a aprobat din cap înțelegător. Părea să fi acceptat explicația fără să mai pună întrebări.

Faptul că țineam totul în mine își spunea cuvântul. Nu trecuseră decât câteva ore de când aflasem, nici măcar o zi întreagă, iar eu nu mai rezistam.

Restul drumului l-am petrecut în tăcere.

După ce Reed m-a lăsat la apartamentul meu, am chemat imediat un Uber ca să mă duc acasă la Iris.

Portarul ei mă știa și m-a lăsat să urc.

În clipa în care a deschis ușa, cuvintele au ieșit din mine:

— Tu știi?

Am trecut pe lângă ea și am intrat. În ochii ei se citea îngrijorarea.

— La ce te referi, Charlotte?

Cu răsufierea întretăiată, am zis:

— La SM.

Iris a închis ochii și s-a îndreptat spre canapea.

— Vino și stai jos!

M-am așezat și mi-am lăsat capul în mâini.

— Iris, mi se rupe sufletul. Spune-mi ce să fac!

Și-a pus mâna pe genunchiul meu.

— Ți-a spus?

— Nu. N-ar trebui să știu nimic. Am aflat accidental.

Părea șocată.

— Cum?

— Pe scurt, ne-am dus la cățărări în Adirondacks. Reed e bine, dar a căzut și a avut nevoie de un consult medical. Nu eram împreună când s-a întâmplat. M-am dus după el la spital. Am auzit întâmplător

conversația dintre el și doctor. Nu știe că am fost acolo și nici că am aflat.

Mi-am lăsat din nou capul în palme, mai aveam puțin și izbucneam din nou în lacrimi.

— Nu știi cum să mă descurc. Nu pot pur și simplu să mă prefac că nu știi. Dar mă tem că se va enerva dacă află.

Iris a aprobat din cap părând că mă înțelege.

— Lasă să treacă o vreme. O să afli răspunsul corect.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Ai avut dreptate. Întotdeauna ai spus că are motivele lui pentru care este atât de închis, dar nu mi-am imaginat niciodată asta.

Iris a oftat profund.

— Charlotte... știi... SM nu este o sentință la moarte. De fapt, Reed a fost destul de optimist când a fost diagnosticat inițial. A fost la cei mai buni specialiști din Manhattan și toți l-au asigurat că mulți oameni pot trăi perfect normal cu asta. Numai că unii nu sunt atât de norocoși. Nu se poate ști în care categorie se încadrează Reed. Doar timpul va spune. Însă, când Allison a hotărât că nu poate face față celui mai sumbru scenariu, Reed a fost orbit. A început să vadă lucrurile altfel și niciunul dintre noi nu l-a putut face să-și revină. De-atunci se concentrează pe latura negativă... pe „și dacă“. Și-a pierdut o mare parte din încredere și nu a fost capabil s-o mai recâștige.

— A iubit-o...

Asta am știut de la început.

— Da. Dar în mod cert, nu ea este femeia potrivită pentru el. E hotărât să nu lase dragostea să pătrundă în sufletul lui, Charlotte. Nu pot spune cu absolută siguranță că-și va schimba vreodată părerea în această privință. Dar gândul că nepotul meu își va trăi viața fără să se bucure de plăcerile dragostei adevărate și de o familie proprie îmi produce o imensă suferință.

Lacrimile mi se adunau în ochi. Gândul că exista posibilitatea ca Reed să nu mai trăiască niciodată dragostea mă durea enorm și pe mine.

Capitolul 26

REED

Nu era nicio îndoială că se petrecea ceva serios cu Charlotte de când ne întorseserăm din Adirondacks. În ultimele zile mă evitase și, deși știam că era mai bine ca situația să rămână astfel, curiozitatea nu-mi dădea pace.

Am aranjat să vină să mă ajute la prezentarea uneia dintre cele mai spectaculoase proprietăți din cariera mea. Insistase să apeleze la o companie de transport în loc să meargă cu mașina mea până în Hamptons, invocând o scuză patetică despre programul ei. Dar știam că evita să rămână singură cu mine. Ar fi trebuit să mă simt mai fericit. Însă rămăsesem perplex. Avea legătură cu faptul că-i respinsesem avansurile? Nu știam cu certitudine.

Casa Easthampton era situată atât de aproape de apă încât, practic, se afla în ocean. Moșia de 20 de milioane de dolari, în stil european, era construită din cele mai bune materiale importate, de la podele până în tavan, și nu avea să rămână mult timp pe piață. Aveam trei programări la rând și mă așteptam să închei un contract până a doua zi, din moment ce toate cele trei părți interesate avuseseră timp să cugete asupra ofertelor celorlalți.

La finalul vizionărilor, Charlotte și cu mine am avut ocazia să vorbim pentru prima oară în acea zi. Își scosese pantofii în timp ce ne plimbam pe malul apei.

— Vreau să te întreb ceva, Reed.

— Bine...

— Mi-am dat seama din entuziasmul pe care l-ai arătat în timpul vizionării proprietății, din felul în care îți sclipeau ochii când vorbeai despre eleganța ei impunătoare, în stilul Gatsby... că ești foarte atașat de ea. Dar tu chiar ai trăi aici, în casa asta?

Nu avea sens.

— Sigur că da.

— Și dacă ți-aș spune că eu nu aș locui aici pentru că este prea aproape de apă și mi-ar fi teamă de ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul unui uragan important?

— Aș zice că ai luat-o razna.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Serios? De ce?

Unde voia să ajungă cu toate astea?

— Pentru că această casă este cea mai uimitoare proprietate pe care am avut vreodată privilegiul s-o reprezint. Să nu vrei să locuiești în ea, să nu te bucuri de toată splendoarea ei în fiecare zi pentru că ți-e frică de o potențială furtună e ceva absurd.

— Nu crezi că teama mea ar trebui să mă împiedice să mă bucur de această casă frumoasă?...

— Nu, nu cred.

— Pentru că furtuna s-ar putea să nu vină niciodată..

— Așa este.

— Deci, dacă această casă reprezintă viața... atunci nu crezi că ar trebui să-ți trăiești viața în teamă.

Privirea ei serioasă m-a făcut să iau o pauză. M-am oprit în loc. Briza oceanului îi răsflora părul. Felul în care se uita fix în ochii mei... ceva nu era în regulă. Charlotte îmi puneă această întrebare cu un anumit motiv.

Nu mai vorbeam despre casă.

Brusc, m-a străbătut un val de adrenalină. Își dăduse seama? Reușise cumva să aibă acces la datele mele medicale? Aflase oare despre diagnosticul meu? Nu. Imposibil! Făcusem tot ce-mi stătuse în putință să țin toate acele informații secrete.

Dar era vorba despre Charlotte Darling. Orice era posibil.

Trebuia să știu.

— Despre ce vorbești de fapt, Charlotte?

Nu mi-a răspuns imediat. Apoi a zis pur și simplu:

— Știu, Reed.

— Știi... ce?

— Știu că ai SM.

Mi-am simțit inima prăbușindu-mi-se. Cuvintele ei avuseseră efectul unei lovituri sub centură. Mă simțeam pur și simplu... gol.

— Spune-mi cum ai aflat, i-am cerut.

Chipul ei a devenit palid.

— A fost un accident. Te rog, nu fi supărat! M-am dus la spital să văd ce-i cu tine. Stăteam afară la ușă și am auzit când vorbeai cu doctorul. N-am avut cum să nu aud.

Deși instinctiv îmi venea să izbucnesc în fața ei, nu ar fi fost corect. Nu trăsese cu urechea. Și nu făcuse nimic rău. Iar îngrijorarea din privirea ei era sinceră.

I-am atins obrazul.

— Hai să ne așezăm!

Charlotte m-a urmat și ne-am așezat pe o piatră mare, cu fața spre ocean.

— Nu ești supărat?

Am oftat lung și am clătinat din cap în tăcere.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Am crezut că o să fii.

— O parte din mine e ușurată că știi. Dar trebuie să înțelegi că asta nu schimbă nimic, Charlotte.

— Ascultă! M-am documentat mult și...

— Lasă-mă să termin, am întrerupt-o.

— Bine.

— Știi că probabil ai scotocit internetul căutând informații care să te facă să te simți mai bine. Știi că probabil ai un milion de păreri pozitive. Dar adevărul este... Nu pot ignora ce e *acolo*. Momentele în care am dificultăți de mobilitate, în care vederea mi se încețoșează sau în care picioarele îmi amorțesc. Momentele în care simt că-mi pierd mințile. Sunt trecătoare, dar ele există.

Am inspirat adânc aerul oceanului ca să mă calmez.

— Totul îmi șoptește acum, dar adevărul este că... mă *va* prinde din urmă la un moment dat. E de ajuns și așa cum e, fără să trebuiască să-mi fac griji că sunt o povară pentru cineva. Nu pot trăi știind că s-ar putea întâmpla asta, Charlotte. Singura favoare pe care Allison mi-a făcut-o a fost să mă părăsească înainte de a ajunge în acel punct.

— Allison a făcut o greșeală imensă crezând că o viață cu tine nu ar merita, a spus ea pe un ton ridicat. Eu nu aș vedea niciodată lucrurile ca tine, Reed. Niciodată nu voi înțelege cum cineva ar putea refuza să stea chiar și pentru o perioadă de timp limitată cu persoana pe care o iubește, decât să nu stea deloc. Dar, din nou, nu este dragoste dacă poți întoarce spatele cuiva. Viața nu e perfectă. Eu aș putea fi lovită de autobuz mâine. De fapt, aproape că am și fost azi-dimineață!

Nu trebuia să râd auzind asta. Nu era deloc amuzant, dar, cumva, modul în care o spusese m-a făcut să chicotesc.

Charlotte a continuat:

— Acestea fiind zise, ți-am înțeles temerile. Singurul lucru pe care nu-l pot face este să te forțez să vezi lucrurile așa cum le văd eu. Dacă asta simți cu adevărat, atunci vreau să știi că întotdeauna vei avea în mine cel puțin o prietenă.

S-a uitat în jos la telefon, apoi s-a ridicat brusc.

— Trebuie să plec.

— Unde te duci?

— Mi-a venit mașina.

M-am ridicat.

— Am crezut că o să te întorci în oraș cu mine.

— Nu. Am chemat o mașină.

M-am uitat în jur, confuz.

— Bine.

Deși insistase să plece, Charlotte *nu* era în regulă. Părea la un pas de a izbucni în lacrimi când a spus:

— Bonnie Raitt avea dreptate.

Apoi a plecat pur și simplu, lăsându-mă acolo, lângă ocean.

Bonnie Raitt avea dreptate.

Bonnie Raitt avea dreptate.

Ce însemna asta? Apoi mi-am dat seama. Melodia.

„I Can't Make You Love Me“.

Am mai stat o vreme pe plajă, gândindu-mă la cuvintele lui Charlotte. Ca să nu mai spun că acum aveam în cap nenorocitul ăla de cântec. Eram hotărât să n-o las să mă influențeze. Totul era așa cum trebuia să fie. Charlotte nu se putea gândi la implicațiile pe termen lung ale relației cu mine, pentru că nu văzuse lumea decât prin lentile roz. Eu trebuia să fiu cel cu capul pe umeri în această ecuație. Eram sigur că ea își imagina cel mai bun viitor posibil, acela în care eu nu ajungeam imobilizat la pat sau într-un cărucior cu roțile, incapabil să pot comunica sau să mănânc. Dar nu trebuia să uit că acest scenariu nu era departe de a deveni realitate.

Allison luase decizia pe care o considerase a fi cea mai bună pentru ea și astfel își asumase cel mai mic risc. Nu dorea ca un soț cu o asemenea afecțiune să-i clatine ei libertatea. Asta îmi doream pentru Charlotte, să-și poată îndeplini toate visurile de pe lista ei, fără să existe ceva care s-o tragă înapoi.

Telefonul a sunat alungându-mi gândurile. Uitându-mă la numele apelantului am văzut că era Josh, detectivul particular. Am răspuns:

— Reed.

— Eastwood... Mă ocup de investigația despre Charlotte Darling în Poughkeepsie. Cred că am găsit ceva.

Capitolul 27

REED

Întotdeauna mă pricepusem să țin un secret. Totuși, din nu se știe ce motiv, abia dacă eram în stare să o privesc pe Charlotte în ultima săptămână, după ce Josh sunase și-mi dăduse informații despre mama ei biologică. Desigur, știam că cel mai corect lucru era să nu spun nimic până când Josh verifica tot ce dezgropase. Mai ales că multe dintre lucrurile aflate erau din auzite. Nu i-aș fi dat niciodată astfel de informații neverificate lui Charlotte.

În plus, habar n-aveam cum urma să reacționeze Charlotte când va afla ce am făcut. Nu eram străini de a ne invada reciproc intimitatea. În mod straniu, părea să fie specialitatea noastră. Eu îi urmărisem conturile de pe rețelele sociale și trăsesem cu ochiul în Lista ei de nebunii. La rândul ei, îmi cumpărase o cană de Crăciun cu cel mai personal vis din copilărie, pe care nu i l-aș fi dezvăluit niciodată. Însă, dezgropând informații despre mama ei, aflând adevărata ei identitate și poveste, asta ducea lucrurile la cu totul și cu totul alt nivel. Nu ajuta nici faptul că ceea ce aflasem nu era de bine.

După-amiază i-am trimis lui Charlotte un mesaj ca să aflu la ce oră plănuia să plece de la birou. Ea a răspuns la ora 6, așa că am așteptat până la 6:30 ca să-i las pe birou dosarele la care trebuia să lucreze a doua zi. Am folosit cheia mea ca să descui ușa și mă așteptam să nu fie nimeni înăuntru. Numai că Charlotte era încă acolo.

— *Rahat!* Nu știi să bați la ușă?

Și-a tras rochia pe ea și și-a acoperit sutienul.

Am înghețat în prag, cu ochii mari, în loc să fac gestul politicos de a mă întoarce cu spatele.

— Îmi pare rău. Ai spus că pleci la 6, iar ușa era încuiată.

— Am încuiat-o ca să mă pot schimba.

Am clipit de câteva ori reușind în cele din urmă să-mi revin.

— Îmi pare rău.

M-am retras și am dat să închid ușa, însă Charlotte m-a strigat.

— Așteaptă!

Am lăsat ușa întredeschisă ca să n-o pot vedea.

— Ce e?

— Poți să... mă ajuți cu fermoarul ăsta? Mereu se înțepenește.

Am privit în sus și am numărat în gând până la zece.

— Acum ești îmbrăcată?

— Da.

Am deschis ușa și m-am uitat mai bine la rochia lui Charlotte. Fusesem atât de distras de contrastul dintre sutienul negru de dantelă pe pielea albă ca frișca, încât putea să-și fi tras pe ea și un costum de clown, că n-aș fi observat.

Am încercat să mă uit fix la chipul ei, dar am eșuat. Rochia neagră cu care era îmbrăcată, cu decolteu atât de adânc încât lăsa la vedere mare parte din sâni, era prea irezistibilă pentru a fi ignorată. Se termina cu câțiva centimetri mai sus de genunchi și, cum Charlotte era încălțată cu pantofi cu toc cui, făcea ca picioarele ei să pară nesfârșite. Mi-aș fi dat mâna dreaptă să o pot simți lipită de mine. Am înghițit în sec.

— Te duci undeva?

S-a întors cu spatele la mine și și-a dat părul într-o parte. Fermoarul rochiei era tras pe jumătate oprindu-se în dreptul dantelei negre a sutienului.

— Poți să-mi tragi fermoarul? Am întârziat deja.

M-am dus în spatele ei și am tras adânc în piept parfumul ei.

— Arăți foarte bine! Dar unde mergi?

— Mă întâlnesc cu o cunoștință, să bem ceva.

Mâna mi-a înghețat pe fermoar. Purta rochie, mirosea al dracului de bine și eram șocat de răspunsul ei.

— O cunoștință?

Mă simțeam ca și cum tocmai fusesem lovit de un camion Mack.

— Da. Și am întârziat. Așa că, dacă nu te superi...

În mod miraculos, am reușit să trag în sus fermoarul, deși nu voiam nimic altceva decât să-i sfășii rochia de pe ea și să-i spun că nu ieșea să se vadă cu nicio cunoștință.

S-a întors și și-a netezit rochia.

— Cum arăt?

Cum arăți? Arăți ca și cum ai fi a mea.

Am făcut un efort deosebit să-mi descleștez pumnii.

— Ți-am spus. Arăți foarte bine.

Am simțit că se uita la mine, dar nu-i puteam susține privirea.

După un minut m-am întors și am plecat.

— Seară bună, Charlotte!

Ar fi trebuit să mă duc acasă. Dar n-am făcut-o. Ca un idiot, m-am dus la barul unde mergeam cu amicii înainte s-o cunosc pe Allison. Habar n-am ce-mi trecuse prin cap, dar, indiferent ce fusese, era un gând al dracului de prost.

Am dat pe gât al treilea pahar; era îndeajuns de îndoit cu apă ca să aibă un gust de rahat, dar chiar și așa își făcea treaba. Am băgat mâna în buzunar, am aruncat o hârtie de o sută pe bar și i-am spus barmanului:

— Mai iau unul.

— Ești sigur? Bei prea repede, amice.

— Femeia după care sunt înnebunit mi-a cerut să-i închid fermoarul la rochia sexy pe care o poartă în seara asta la o întâlnire.

Barmanul a dat din cap aprobator.

— Îți mai dau un pahar.

În timp ce-mi înecam amarul, o femeie s-a strecurat pe scaunul de lângă mine.

— Reed? Mi s-a părut mie că tu ești.

Am mijit ochii încercând să-mi dau seama de unde o cunoscteam. Chipul ei mi-era familiar, dar nu-l puteam asocia cu nimic.

— Nu-ți aduci aminte de mine? s-a îmbufnat ea. Maya... prietena lui Allison. Mă rog... fosta prietenă, cred că practic așa e mai corect.

Privirea mi-a coborât spre decolteul ei. De acolo ar fi trebuit să încep. Și ea era destul de frumoasă, însă sânii imenși erau cei pe care nu aveai cum să-i uiți. Mi-am amintit că Allison obișnuia să o vorbească de rău tot timpul... că avea sâni falși, că ar fi trebuit să se facă stripteuză... și totuși, de față cu ea se comporta frumos. Acesta ar fi trebuit să fie primul semn că femeii cu care mă întâlneam îi lipsea integritatea. Fusesem al dracului de orb.

Eram pe jumătate beat și pe cale să fac o depresie, așa că nu am reușit să ascund faptul că decolteul ei îmi captase atenția. Maya nu părea deranjată. Și-a scos pieptul la înaintare cu mândrie, încercând să flirteze cu mine.

— Văd că acum îți amintești de mine.

I-am ignorat comentariul și am dat pe gât paharul.

— Fostă prietenă?

— Mda. Ne-am certat cu câteva luni în urmă. N-am mai vorbit de-atunci.

Am dat din cap aprobator. Ultimul lucru pe care-l doream era să discut despre Allison.

Barmanul s-a întors și a întrebat-o pe Maya:

— Ce să fie?

— Vreau un Long Island Iced Tea. Și ce bea el, a zis arătând spre paharul meu. E din partea mea, mi s-a adresat ea.

— Nu e nevoie.

— Poate nu. Dar sărbătorim.

I-am aruncat o privire.

— Ce sărbătorim?

— Că am scăpat amândoi de cățeaua aia de Allison.

Maya s-a ridicat de pe scaun și s-a clătinat. În mod clar, băuserăm amândoi prea mult.

— Trebuie să mă duc la toaleta fetițelor, a chicotit ea. Păstrează-mi locul!

— Sigur.

Ultima comandă fusese în urmă cu jumătate de oră. Barul era aproape gol. Nu era un efort prea mare să-i țin locul.

Mi-am terminat băutura. Stăteam în aceleași locuri de multă vreme. Maya se dovedise a fi destul de drăguță. Deși nu avusesem nicio dorință să discut despre Allison, mă pusese la curent cu cearta lor. Se pare că fosta mea iubită ieșise cu un tip cu care Maya se întâl-nise de câteva ori, cu toate că Allison știa de ei că se vedeau.

De obicei, alcoolul îmi încețoșa mintea. Dar, din nu se știe ce motiv, în seara asta mi-o limpezise. Cu cât mă gândeam mai mult la femeia căreia îi cerusem mâna, cu atât realizam că, de fapt, îmi făcuse o favoare că mă părăsise. Femeia pe care credeam că o cunosc era loială și dulce. Se spune că dragostea e oarbă, dar în cazul meu se pare că fusese surdă, proastă și oarbă.

I-am făcut cu mâna barmanului ca să-i atrag atenția. *La naiba cu ultima comandă.* Aveam nevoie de încă un pahar.

Toată lumea se vedea cu cineva, Maya, fosta mea, *Charlotte...* În perioada asta, doar eu eram singur. Poate că tocmai de asta aveam nevoie... să mi-o trag. Să uit de toate, de optimista cu ochi albaștri

îmbrăcată în rochie neagră, sexy, la întâlnirea din seara asta cu un ticălos oarecare.

Maya s-a întors de la baie. Chiar era drăguță, inclusiv când nu mă uitam la decolteul ei. Mi-a zâmbit privindu-mă pe sub genele dese, iar în ochi i se citea ceva rămas nerostit. În loc să se așeze înapoi pe scaun, s-a strecurat lângă mine și și-a înghesuit sânii imenși în brațul meu.

— Întotdeauna am crezut că ești prea bun pentru Allison.

I-am privit buzele.

— O, da?

— Și știi ce mai cred?

Și-a pus mâna pe coapsa mea.

— Că nu există o răzbunare mai bună decât să mergi acasă cu mine.

Avea perfectă dreptate. Allison și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat că m-am culcat cu Maya. Problema era că puțin îmi păsa de Allison sau de răzbunare. Și, deși membrul meu voia să merg cu ea acasă chiar și așa, pur și simplu nu-mi venea să fac asta.

Mi-am așezat mâna peste a ei.

— Ești frumoasă și habar n-ai cât de tentantă este oferta ta. Dar am pe altcineva.

— Te vezi cu cineva?

Am clătinat din cap.

— Nu. Dar m-aș simți ca și cum aș înșela-o.

Maya s-a holbat la mine o clipă, apoi s-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat pe obraz.

— Sper că știe ce norocoasă e. Pentru că Allison clar n-a știut.

A doua zi dimineață, mă simțeam ca un rahat. După ce am anulat în ultima clipă întâlnirea programată la ora 8 și am mai dormit o oră, m-am târât până la birou.

Când am intrat, la recepție era un curier. Mi s-a făcut rău de la stomac când am auzit ce spune:

— Am de făcut o livrare pentru domnișoara Charlotte Darling. Receptionera a semnat și i-a dat un bacșiș pe care l-a luat din cutia cu mărunțiș, în timp ce eu mă holbam la buchetul de trandafiri galbeni.

Sunt așa un idiot!

Așa un idiot!

Un idiot celibatar.

Refuzasem să mă răzbun pe Allison acceptând o noapte de sex cu prietena ei, iar în timpul asta Charlotte avusese întâlnire și făcuse ceva răsplătit acum cu un buchet de trandafiri de câteva sute de dolari. *Pe dracu' ieșise cu o cunoștință.* Știam că mințea. Mă simțeam de parcă-mi ieșeau aburi pe nări și urechi.

Receptionera a pus mâna pe telefon. Am presupus că voia s-o sune pe Charlotte.

— Nu o suna! Le duc eu în biroul domnișoarei Darling.

M-am gândit să pun buchetul la gunoi, dar nu am rezistat tentației de a vedea expresia de pe chipul lui Charlotte când vedea trandafirii.

Vorbea la telefon când am dat buzna înăuntru.

— O livrare pentru tine!

Am smuls cartonașul capsat pe celofanul în care erau împachetate florile. Tonul meu era cât se poate de sarcastic.

— Ia să vedem, să-ți citesc eu ce scrie pe cartonaș din moment ce tu muncești din greu.

Am rupt micul plic, în timp ce ea încerca să-și concedieze interlocutorul. Mi-am dres glasul și am citit:

— Mă bucur că ne-am întâlnit. Sper să te revăd curând. Blake.

Blake? Sună a nume de cretin.

Charlotte a închis telefonul și s-a aplecat peste birou ca să-mi smulgă cartonașul din mână.

— Dă-mi-l!

Mi-am retras mâna ca să nu poată ajunge la el și l-am ridicat deasupra capului.

— Nu credeam că ești o pradă ușoară, Charlotte. Se pare că m-am înșelat.

S-a îmbujorat.

— Ce fac eu în timpul meu personal nu e treaba ta.

— Aici greșești. Dacă viața personală interferează cu munca ta, în mod cert e treaba mea.

Și-a pus mâinile în șolduri.

— Viața mea personală nu a interferat cu munca mea.

— Faptul că ai primit azi florile reprezintă o interferență. Ești distrasă și asta îți afectează munca.

— Eu cred că tu ești cel distras.

Charlotte s-a ridicat de la birou și a venit să se așeze pe scaunul din dreptul meu. Mi-a smuls cartonașul din mână și s-a aplecat spre mine. Nasurile noastre aproape că se atingeau.

— Gelozia nu ți se potrivește, Eastwood.

— Nu sunt gelos, am rostit printre dinții încleștați.

Un zâmbet răutăcios și-a făcut încet apariția pe chipul ei.

— Serios? Deci nu o să te deranjeze dacă-ți spun cât de chipeș e Blake?

Îmi venea să-i șterg rânjetul de pe față. Băgându-mi limba în gura ei.

— Charlotte, nu te juca cu mine...

— Să mă joc?

S-a apropiat și mai mult, de data asta chiar atingându-mi nasul cu al ei.

— Deci *vrei* să vorbim despre Blake?

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea bunicii mele ne-a întrerupt. A trântit ușa și ne-am trezit toți trei în biroul lui Charlotte.

— Ce se întâmplă cu voi doi? Tot biroul vă aude cum țipați unul la altul.

La dracu'! Mi-am trecut degetele prin păr. Femeia asta mă înnebunea. Eu eram de obicei tipul care le spunea oamenilor s-o lase mai

moale când făceau prea mult zgomot în birou. Nu cel care trebuia atenționat să tacă. Nici mai mult, nici mai puțin decât de *bunica* mea. Ultima dată când mă certase se întâmplase probabil când mă contrasem cu Max pentru o jucărie, în copilărie.

Charlotte a rupt tăcerea:

— Iris. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că am țipat.

— Ridică-te de pe scaun! s-a răstit *bunica* mea.

Avea capsă pusă.

Charlotte s-a ridicat și a rămas lângă mine. Am așteptat amândoi, cu ochii în jos, ca Iris să ne facă morală.

— Trebuie să vă maturizați. Amândoi! Reed, ești nepotul meu și te iubesc foarte mult, mi-a zis. Deși uneori te porți ca naiba. Viața ți-a servit niște cărți de joc proaste, da. Dar asta nu înseamnă să renunți la joc. Ci să tragi adânc aer în piept, să iei toate cărțile proaste din mână și să le arunci în mijlocul grămezii, apoi să iei altele noi. Fii bărbat, fiule! Nu renunța ca un bleg! Și tu, draga mea, trăim în New York City! S-a uitat la Charlotte, tonul ei devenind mai blând: Sunt două lucruri după care nu trebuie să alergăm în viață: trenurile și bărbații. Întotdeauna o să vină altul pe care-l putem lua.

Bunica s-a răsucit pe călcâie și a întins mâna spre clanță. Uitându-se peste umăr, a continuat:

— O să plec acum și o să închid ușa ca să vă las un minut. Apoi mă aștept să vă întoarceți la lucru, ca de obicei.

După ce a ieșit Iris, ne-am uitat unul la altul. Am tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa.

— Scuzele sunt acceptate. Iar mie îmi pare rău că te-am făcut ticălos narcisist.

M-am încruntat.

— Dar nu mi-ai zis așa!

— Ah! a zâmbit ea. Înseamnă că doar am gândit asta.

Nu m-am putut abține să nu chicotesc.

— Ești sărită de pe fix, Darling, am zis și am întins mâna spre ea.
Suntem prieteni?

Mi-a întins mâna ei mică.

— Suntem prieteni!

M-am dus la ușă și am deschis-o, dar Charlotte m-a oprit.

— Reed?

M-am întors spre ea.

— Nu sunt o pradă ușoară. Între mine și Blake nu s-a întâmplat nimic.

Încerca să mă ajute să mă simt mai bine, dar nu a făcut decât să mă facă să-mi fie mai rău. Pentru că percepușem cuvântul din propoziția ei care rămăsese nerostit.

Între mine și Blake nu s-a întâmplat nimic... încă.

Capitolul 28

CHARLOTTE

— Aici este rezumatul raportului de cheltuieli pe care l-ai cerut pentru proprietatea Hudson.

Am pus dosarul pe colțul biroului lui Iris. În fața ei erau deja o mulțime de documente. Deși era aproape 7 seara, părea că nu va pleca prea curând.

— Mulțumesc, draga mea.

Am dat aprobator din cap și m-am întors să plec, dar trebuia să spun ceva.

— Iris?

— Hm? și-a ridicat ea privirea din hârtii.

— Îmi pare foarte rău pentru azi-dimineață. A fost total neprofesional și nu se va mai întâmpla. Promit! am adăugat în timp ce, în mod neașteptat, lacrimile mi s-au adunat în ochi.

Iris și-a scos ochelarii.

— Închide ușa, Charlotte. Hai să vorbim!

A ocolit biroul și s-a așezat pe unul dintre cele patru fotolii tapițate, mari, care erau față în față în capătul îndepărtat al biroului.

— Ia loc!

Nu mai fusesem niciodată emoționată în prezența lui Iris. Ea era femeia căreia îi spusese tot ce aveam pe suflet în primele trei minute când o întâlnisem, în toaletă. Totuși, aveam palmele umede și trebuia să mă controlez să nu-mi frâng mâinile.

— Vrei să vorbim despre asta? Știi că orice îmi spui rămâne între noi, da?

— Da.

— Povestește-mi despre bărbatul care ți-a trimis florile alea frumoase. Ai inima îndoită? Vrei poate să mergi mai departe, dar te lupți cu această idee?... Știu că ții la Reed.

— Da. Nu. Da.

— Clar ca noaptea, a zâmbit Iris.

Am tras adânc aer în piept și am oftat din greu.

— Nu mă lupt și nu sunt îndoită. Blake este un tip pe care l-am cunoscut în facultate. Aseară am ieșit cu o cunoștință și am dat de el. Am stat de vorbă o vreme. Mi-a propus să ieșim, dar l-am refuzat. Florile nu înseamnă nimic altceva decât încercarea lui de a mă convinge să mă răzgândesc. Dar nu i-am explicat asta lui Reed când a văzut florile. Și-a făcut o impresie greșită, a devenit gelos și mi-a plăcut asta.

— Înțeleg.

— De fiecare dată când începem să ne apropiem, el ridică un zid între noi, am spus culegând niște scame imaginare de pe brațul fotoliului pe care stăteam. A încercat să depășească bariera prin... mă rog, e nepotul tău, așa că nu vreau să te sperii. Dar hai să zicem că a respins toate avansurile pe care i le-am făcut, chiar și când eram pe jumătate dezbrăcată. Ba chiar am mers atât de departe, încât i-am spus că urma să ies cu Max.

— Pentru că te-ai gândit că, dacă-l faci gelos, s-ar putea să reacționeze?

Am aprobat din cap, cu ochii în podea.

— În mod normal, aș spune că un bărbat care nu-și arată interesul dacă nu te joci cu el, atunci este el însuși un jucător și nu merită

să-ți pierzi timpul cu el. Dar știm că lupta nepotului meu nu are nicio legătură cu burlăcia... nu e genul care nu vrea să se stabilească într-un loc. Îi este teamă să împovăreze o persoană pe care o iubește cu afecțiunea pe care o are.

— Asta e chestia. Reed crede că *este* o povară. Dar adevărul e că *el* poartă o povară și că i-ar fi mult mai ușor dacă e împărtășită.

Iris s-a uitat fix la mine.

— Chiar te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

O lacrimă fierbinte mi s-a scurs pe obraz.

— Știu că și el ține la mine. Văd asta.

— Ai dreptate. Așa este. Vă certați ca un cuplu căsătorit, flirtați ca doi liceeni și vă faceți confesiuni ca doi prieteni vechi. Nepotul meu nu te îndepărtează pentru că-i este teamă că se va îndrăgosti de tine. Te îndepărtează pentru că deja s-a întâmplat asta.

— Ce să fac?

— Continuă să ripostezi. Oricum simți. Își va reveni. Sper doar să nu se întâmple prea târziu.

Iris s-a întins spre mine și m-a strâns de mână.

— Ai fost deja rănită până acum, iar cu Reed duci o altă bătălie grea. Nu uita să te pui pe tine pe primul loc. Motivează-l pe Reed, dar motivează-te și pe tine, Charlotte!

Cu cât m-am gândit mai mult la conversația mea cu Iris, cu atât am realizat că avea dreptate. Trebuia să fac mai multe pentru mine, să mă ocup de lucrurile pe care le ignorasem de-a lungul anilor. Așa că am jurat ca, cel puțin, să fac progrese săptămânale cu Lista de nebunii, indiferent cât de insignifiante erau ele.

Am luat lista pe care o scosesem la imprimantă și o pusesem în sertar, mi-am turnat un pahar de vin și m-am așezat la masa din bucătărie gândindu-mă cu ce să încep.

Să sculptez un nud masculin.

Să dansez cu un străin în ploaie.

Să învăț franceza.

Să merg călare pe un elefant.

Să înot dezbrăcată într-un lac, noaptea.

Ei bine, pe asta o puteam șterge, nu-i așa?

Să-mi găsesc părinții biologici.

Să fac dragoste cu un bărbat pentru prima oară, într-o cușetă, într-o călătorie cu trenul prin Italia.

Cu o săptămână în urmă adăugasem ceva nou pe listă în timp ce stăteam pe bancheta din spate într-o mașină Uber și priveam camioanele care pluteau pe autostradă.

Să învăț să conduc un camion cu 18 roți.

Rodeam capătul pixului în timp ce încercam să mă decid cu ce să încep. Continuam să tot revin asupra unuia dintre obiective. Sincer, venise timpul.

Să-mi găsesc părinții biologici.

Toată viața fusesem curioasă în legătură cu părinții mei biologici. Mama și tata fuseseră întotdeauna deschiși în privința faptului că eram adoptată și mă încurajaseră să vorbesc despre asta. Totuși, îmi fusese mereu teamă că, dacă făceam acest lucru, părinții mei s-ar fi simțit insuficient apreciați, deși, de fapt, țineam la ei foarte mult. Erau tot ce și-ar fi putut dori un copil. Totuși, acest lucru nu umplea golul pe care îl simțeam din cauza faptului că nu cunoșteam nimic despre trecutul familiei mele. Voiam să aflu povestea părinților mei. Fuseseră tineri? Se iubiseră? În plus, voiam să-i anunț că sunt bine... că decizia pe care o luaseră fusese cea mai bună pentru mine și că ajunseseam destul de bine.

Mi-am terminat paharul de vin, am respirat adânc și am luat telefonul.

Telefonul a sunat o dată.

Apoi a doua oară.

Mama a răspuns când a sunat a treia oară.

— Bună, mamă.

— Charlotte? Totul e-n regulă?

În vocea ei se simțea panica. O sunam în fiecare duminică după-amiază, cu mare punctualitate, însă azi era vineri.

— Da. Totul e excelent.

— Ah! În regulă. Păi, asta-i bine. Ce pui la cale în seara asta?

— Ăăă...

Mi-a trecut prin cap să dau înapoi. Apoi mi-am amintit cuvintele lui Iris: *motivează-te și pe tine, Charlotte!*

— Întocmesc o listă cu dorințe. Un fel de listă cu lucruri pe care vreau să le fac înainte de a muri, dar nu e chiar o asemenea listă, că nu-s nici bolnavă, nici bătrână.

— Ești sigură că totul e-n regulă, draga mea?

O sunasem în altă zi decât de obicei și începusem să vorbesc despre o listă cu dorințe pe care să mi le împlinesc înainte de a muri. Trebuia să-mi dau seama că o s-o alarmez. Era cazul să-i explic mai bine, altfel avea să fie îngrijorată.

— Da, totul e foarte bine, mamă. Doar că... am cam uitat cine sunt cât timp am fost cu Todd. Într-un fel, m-am cufundat în viața lui și am lăsat deoparte lucrurile pe care doream să le fac. Așa că am întocmit o listă cu dorințele mele, pentru a-mi reaminti că trebuie să trăiesc viața pentru mine. Are sens ce spun?

— Da. Și se pare că ți-ai făcut o analiză interioară. Mă bucur să te aud spunând că o să te concentrezi pe propria-ți persoană. Însă sper că niciunul dintre lucrurile astea nu e periculos.

— Nu e.

Mama a tăcut o vreme. Mă *cunoștea*.

— E ceva pe listă cu care te pot ajuta?

Am tras din nou adânc aer în piept.

— Da, mamă... este.

— Mă gândeam să fac o excursie în oraș. Ce-ar fi să vin duminică, să vorbim față în față?

— Mi-ar plăcea.

— În regulă. E bine pe la prânz?

— E perfect.

Am mai vorbit puțin, ocolind subiectul despre care știam amândouă că se prefigura la orizont. Mi-a pus întrebările obișnuite, despre muncă, prieteni, bani... Chiar înainte de a închide, mi-a spus:

— Charlotte... n-ai niciun motiv să te simți vinovată. Știu că mă iubești.

Umerii mi s-au relaxat.

— Mulțumesc, mamă.

Luni dimineată am ajuns la birou mai devreme decât de obicei. Plănuiam să încep cât mai curând munca și să plec la timp ca să mă duc la Centrul de Arte pentru a mă înscrie la un curs de sculptură.

Însă fusesem atât de distrasă de ceea ce citeam pe telefonul mobil în timp ce așteptam să fie gata cafeaua, încât nu auzisem sunetul aparatului și nici că cineva se apropiase de mine.

— Baseball? Nu știam că ești fan.

Speriată, am scăpat telefonul pe jos.

— M-ai speriat de moarte!

Reed s-a aplecat și mi-a ridicat celularul.

— Ești destul de agitată în dimineța asta, chiar și pentru cineva ca tine, a spus aruncând o privire la ecran. Te duci diseară la meci?

— Ce meci?

— Cred că mi-ai răspuns la întrebare, a rânjit el.

Mi-a dat telefonul, a scos căniile din dulap și a turnat cafea în ele.

— Am văzut emblema Houston Astros pe telefonul tău când am intrat. Citeai statistici, nu-i așa?

— Ah! Da.

— Fan baseball? a ridicat el din sprânceană.

— Nu prea.

— Pariuri?

— Hm?

— De ce ar citi cineva statistici de baseball dacă nu merge la meci, nu e fan și nu pariază?

— Eu doar... Găsesc fascinante statisticile.

Reed mi-a aruncat o privire care-mi dădea de înțeles că știa că mâncam rahat.

— Ce? Așa e.

A terminat de turnat cafeaua și mi-a dat cana. În timp ce sorbea din cana lui, mă fixa cu privirea.

— Care-i, de fapt, motivul, Charlotte?

Am oftat. Nu aveam de ce să-l mint. Totuși, dintotdeauna aveam o rețineră să vorbesc despre părinții mei naturali și faptul că voiam să-i găsesc, pentru că mi se părea că astfel o trădam pe mama mea adoptivă. Mă frământa acest lucru, deși seara trecută ea mă asigurase că nu era nicio problemă. Reed îmi văzuse deja Lista de nebunii, așa că înțelegea.

— Ieri am vorbit cu mama despre adopția mea. Cunoșteam deja aproape tot ce mi-a zis. Singura informație nouă a fost faptul că, atunci când m-au găsit la spital, eram înfășată într-o păturică Houston Astros.

O umbră a trecut pe chipul lui Reed.

— O păturică Houston Astros?

Am aprobat din cap.

— Nu știam cum arăta emblema, așa că am căutat pe internet și am ajuns pe site-ul echipei. M-au absorbit statisticile în timp ce mintea îmi zbura aiurea.

Se uita la mine, totuși ochii lui păreau să-și piardă concentrarea. Reed se purta ciudat. Am glumit:

— Ești fan Yankees și nu mai putem fi prieteni sau ce? Pentru că eram înfășată într-o păturică Astros?

— Trebuie să plec, a zis el brusc. Am o întâlnire și am întârziat.

Capitolul 29

REED

Pista descoperită în Texas era treabă serioasă. Josh stătuse două săptămâni în Houston pe cheltuiala mea. Mai aveam nevoie de timp ca să-mi dau seama cum era mai bine să-i spun lui Charlotte și cum puteam să-i abat gândurile de la părinții biologici până când eram absolut sigur de ce trebuia să fac.

Așa că m-am hotărât să găsesc o metodă de a-i distrage atenția și am găsit una, pentru care probabil că ar fi trebuit să fiu trimis la un consult la cap.

Observasem că Charlotte adăugase recent o dorință — *să învăț să conduc un camion cu 18 roți* — pe Lista ei de nebunii aflată pe serverul companiei. *Doar Charlotte putea să fie capabilă de așa ceva.*

M-am gândit că cea mai bună metodă de a-i distrage atenția într-o vineri după-amiază era să fac cumva ca acest lucru să devină realitate, așa că am reușit să închiriez un camion cu 18 roți de la o companie de distribuție. Mi-l lăsaseră într-o parcare goală din Hoboken.

Când am ajuns la locul stabilit, nu mai era mult timp până se întuneca. Charlotte nu avea nici cea mai vagă idee de ce ne aflam acolo.

— Am crezut că mergem să vedem o nouă proprietate. Ce căutam aici, într-o parcare goală?

Am oprit motorul și i-am zis:

— În ultimele luni ai muncit foarte mult pentru companie. Oricât de complicată ar fi relația noastră personală, sunt în același timp șeful tău. Am senzația că nu-ți spun îndeajuns... din postura de șef... cât de apreciată ești.

— Și a trebuit să mă aduci într-o parcare părăsită din Hoboken pentru asta? Dacă eram în Jersey, o cină ar fi fost mai potrivită.

— Uită-te acolo!

Charlotte și-a îndreptat privirea către imensa mașină.

— E un camion.

— Nu e orice fel de camion. Are 18 roți.

Într-un târziu, și-a dat seama unde băteam.

— M-ai spionat.

— Nu ai adăugat tu recent pe listă dorința să conduci unul dintre „băieții” ăștia răi?

Chipul i s-a luminat când a realizat.

— Vorbești serios? Sunt aici ca să-l conduc?

— Păi, nu putem merge cu el pe șosea. Mai ales că nici măcar nu ai permis de conducere pentru *mașină*. Și cred că niciunul dintre noi nu e pregătit să moară în seara asta. Dar te poți distra în parcare.

Pentru că l-am observat sosind pe cel care presupuneam că era instructorul, i-am făcut lui Charlotte semn din cap să coboare.

— Vino cu mine! i-am zis.

Charlotte m-a însoțit spre camionul pe care scria JB LEMMON DISTRIBUTION. Un bărbat neîngrijit, cu o barbă lungă și albă, s-a dat jos dintr-un Ford Taurus vechi.

— Bună seara, oameni buni! a spus și a măsurat-o cu privirea pe Charlotte. Tu trebuie să fii Charlotte.

— Da, domnule.

— Eu sunt Ed. Ești gata de condus?

Ea s-a uitat la mine zâmbind, apoi s-a lăsat pe călcâie.

— Da!

Charlotte s-a așezat pe scaunul șoferului în timp ce instructorul a ocupat locul din dreapta. Eu m-am ghemuit în spatele lor, în ceea ce părea a fi cabina de dormit a șoferului.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să fii sigură că stai bine cu fluidele.

— O, sunt bine. Am băut multă apă azi.

— Fluidele sunt în partea din față a camionului, drăguțo, a râs el. Îți arăt.

Am șoptit în urechea ei:

— *Drăguțo*. Să-ți zic și eu așa de-acum înainte?

Charlotte l-a urmat repede afară, apoi s-au întors.

— Acum îți aranjezi scaunul, trăgând de manetele astea de-aici. Trebuie să-l mai ridici, ca să vezi bine pe deasupra capotei.

Era clar că bărbatul profita din plin de situație, aplecându-se spre ea de pe locul pasagerului. Asta mă scotea din sărite.

— Acum pornești motorul, dar înainte apeși ambreiajul și te asiguri că ai băgat în viteza a doua.

Charlotte a pornit motorul. Zgomotul camionului diesel a răsunat, simțindu-se miros de gaze de eșapament.

— Acum te asiguri că nu vin alte vehicule. Dacă e liber, dai drumul ușor la ambreiaj.

Charlotte urma atentă instrucțiunile.

— Acum dă-i ceva gaz. Aduci turațiile până la circa 1 200. Apoi dai drumul la ambreiaj, apeși ambreiajul.

Ea punea întrebări ca și cum chiar intenționa să conducă așa ceva într-o bună zi. Ochii mei erau ațintiți pe mâna lui peste degetele ei în timp ce schimbau împreună vitezele. Broboane de sudoare și-au făcut apariția pe fruntea mea în timp ce camionul s-a pus în mișcare. Eram o cauză pierdută.

— Iuhu! a strigat Charlotte în timp ce lua prima curbă în parcare.

După o jumătate de oră, a parcat camionul.

Ed a plecat și am rămas singuri în mașina mare.

— A fost cu adevărat uimitor, Reed.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

Dacă la început aș fi preferat să amân experiența asta, acum mă bucuram să o trăiesc alături de ea. Fericirea lui Charlotte era întotdeauna contagioasă. În plus, mă făcea să mă simt bine că o ajutam să mai bifeze un lucru pe lista ei.

În camion era liniște. Nu se auzea decât zgomotul slab al traficului de pe autostrada din depărtare. Charlotte a venit în spatele cabinei, unde mă aflam, și s-a așezat pe patul din spatele șoferului. M-am mutat repede pe scaunul pasagerului din dreapta.

Și-a pus picioarele sus pe pat.

— Deci așa trăiesc camionagiii, hm? Cred că e o slujbă destul de mișto, să călătorești prin țară și să te oprești să dormi în diverse locuri.

— Exceptând riscul că poți să adormi și să mori... cred că poate fi... amuzant, am zis sarcastic.

A aruncat în joacă cu o pernă în mine, apoi a spus:

— Bineînțeles, ei călătoresc singuri. Mie nu mi-ar plăcea să călătoresc singură.

S-a întins pe pat ca să stea mai confortabil și a devenit evident că nu avea nicio intenție să se dea jos din camion prea curând. Doamne, cât de mult îmi doream să mă așez lângă ea! Dacă știam că iau un bârlog pe roți pentru sex, în mod sigur aș fi regândit toată această aventură cu camionul. Nu-mi trecuse nicio clipă prin cap că avea să fie aici și un pat.

Am rămas lipit de scaunul pasagerului, hotărât să nu mă las atras în vârtej.

— Putem să mai stăm puțin aici? m-a întrebat ea.

— Nu cred că-i o idee bună.

— De ce nu? E așa de liniște!

— Cred că ar fi mai bine dacă ne-am întoarce în oraș.

— Pentru că nu ai încredere în tine în preajma mea?

Am refuzat să răspund și m-am hotărât să întorc foaia.

— Tu n-ar trebui să fii undeva... la o întâlnire cu... Blake?

Am pronunțat numele ca pe o obscenitate.

— Nu... Nu ies cu Blake. Dar de ce întrebi? Ai fi gelos dacă aș face-o?

Nu voiam s-o mint, așa că am tăcut. Oricum, în urmă cu două săptămâni, gelozia mea începuse deja să devină destul de evidentă.

— De ce să fii gelos când știi că mă poți avea, Reed?

— Nu te pot avea! m-am răstit la ea.

— O, ba da. Doar că ți-e frică.

— Încetează! am zis printre dinții încleștați, cu toate că-mi doream enorm s-o aud spunându-mi ce m-ar lăsa să-i fac, după care am clătinat din cap și am oftat. De unde ai venit, Charlotte?

— Mereu mă întrebi asta. Deși nu-ți pot spune de unde am venit, știu exact cum am ajuns în viața ta. E... ceva ce nu știi. Ceva ce nu ți-am spus niciodată.

La ce se referea?

— Nu înțeleg...

— Pot să-ți povestesc cum ne-am întâlnit?

— Știu cum ne-am întâlnit.

— Crezi că știi, dar de fapt nu știi. Ai crezut mereu că am jucat un fel de joc atunci când am venit la vizionarea aceea de la Millennium Tower. Însă a fost mai mult de-atât.

Întotdeauna mă întrebam cum se întâmplaseră toate, cum de venise Charlotte acolo. Nu prea avea sens. Ceva lipsea.

— Atunci, ce-ar fi să mă luminezi? Cum de ai venit în viața mea, Charlotte Darling?

A bătut cu palma pe pat, lângă ea.

— Vii aici? Să stai lângă mine?

— Aș prefera să n-o fac.

— Te rog!

Fără tragere de inimă, m-am mutat lângă ea. Am întors capul spre ea în timp ce umerii noștri erau lipiți.

— Bine, Charlotte. Zi-mi cum ne-am întâlnit.

— A fost destinul, a spus ea pe un fapt divers.

Am chicotit.

— Destinul...

— Da.

— De unde știi asta?

— Mi-am dus rochia de mireasă la o consignație ca s-o vând. Acolo m-am îndrăgostit de o rochie frumoasă, cu pene.

O rochie cu pene.

Dintr-odată, nimic nu mai era amuzant. Am înghițit în sec știind exact la care rochie se referea. Deși se spunea că aduce ghinion dacă vezi rochia de mireasă înainte de nuntă, Allison insistase să fiu de acord cu alegerea pe care o făcuse.

Cu toate că era neconvențională, rochia pe care o alesese era spectaculoasă și foarte frumoasă.

— Știi rochia, am șoptit.

— Deci ai văzut-o? Ți-a arătat-o?

— Da.

— Am găsit biletul albastru scris de tine pe hârtia personalizată. Era cusut în interior. Așa am dat de numele tău. De fapt, chiar am luat rochia acasă, pentru că nu exista decât varianta unui credit. Așa că a fost un schimb. Încă o am. E în șifonier. Am fost curioasă în privința bărbatului care scrisese biletul, pentru că era un text simplu, și totuși atât de frumos!

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Îmi mușcam buza, dar am rămas tăcut în timp ce ea continua să povestească.

— Când te-am căutat pe Facebook, am găsit niște indicii că nunta nu ar fi avut loc. Oricum, știi ce s-a întâmplat după ce am făcut programarea. Evident că nu mă așteptam ca lucrurile să evolueze așa. Însă rochia aceea m-a chemat. Iar acum știu că a fost mai mult decât o simplă rochie. Ca să nu mai amintesc de faptul că s-a întâmplat să dau peste Iris în toaletă. Întotdeauna am crezut că destinul a vrut să te întâlnesc.

Sfinte Sisoie!

Nu m-am putut abține să nu-i iau mâna. Glumisem despre Charlotte Darling și praful ei magic. Întotdeauna *fusesse* ceva magic la ea, felul în care își făcuse apariția în viața mea și o întorsese cu susul în jos. Trebuia să admit că întreaga poveste mă speria puțin. Dar, în același timp, avea mult mai multă logică.

Mi-am dres glasul.

— Nu știi ce să spun.

— Nu ești supărat pe mine?

— De ce aș fi supărat pentru asta?

— Pentru că ți-am încălcat intimitatea?

— Nu pot fi supărat pe tine. În ciuda felului în care ai ajuns aici... ai pătruns în lumea mea și ai insuflat viață când aveam cea mai mare nevoie de așa ceva.

— Iar acum mă îndepărtezi.

— Charlotte... am mai discutat despre asta.

A tăcut, apoi a spus:

— Știi, în ciuda faptului că mă simt rănită, nu regret felul în care a început totul. Biletul acela m-a ajutat. L-am citit și mi-a dat speranță că dragostea și romantismul chiar există... într-un moment în care aveam o părere proastă despre iubire și viață. Chiar dacă totul a fost doar o iluzie, m-a ajutat să încep o pagină nouă.

Era atât de inocentă! De ce nu eram capabil să-i ofer măcar puțin în schimb? Voiam să știe că nu *fusesse totul* o iluzie.

— Nu te-ai înșelat întru totul în privința mea, Charlotte, m-am destăinuit eu. Biletul a fost sincer. Privind retrospectiv, pot vedea situația exact așa cum a fost, că dragostea lui Allison față de mine nu semăna cu dragostea mea pentru ea. Așa că iubirea mea era bazată pe un ideal fals. Dar bărbatul care ai crezut că sunt, din biletul ăla... a existat într-o anumită măsură, am spus, apoi am oftat adânc. E amuzant. Biletul a însemnat ceva pentru tine. Eu m-am agățat de un alt bilet. Unul pe care Allison l-a scris, dar din cu totul alt motiv. Când a rupt logodna, nu a fost chiar un moment emoționant. A apărut la mine la birou cu o săptămână înainte de

nuntă, s-a așezat pe scaun în fața mea și a spus că atunci când a fost de acord să se căsătorească cu mine credea că voi avea grijă de ea pentru tot restul vieții ei, nu invers. Cred că am fost în stare de șoc cât timp ea a vorbit, câteva minute. Totul era spus foarte rece și oficial. Dar, înainte să plece, a luat o bucată de hârtie de pe birou și și-a scris noul număr de telefon. Se pare că deja primise un număr nou, pentru că înainte fusese inclusă în abonamentul meu. Am păstrat acea bucată de hârtie în sertarul de sus o lungă perioadă de timp. Nu pentru că m-am gândit vreodată să o sun, ci ca să nu uit niciodată cum mă făcuse să mă simt în acel moment, am zis și, clătinând din cap, am privit în podea. În fiecare zi când vedeam biletul, mă simțeam de parcă-mi puneă cineva sare pe rană. Apoi, acum două zile, am deschis sertarul, m-am uitat la el pentru ultima dată, l-am făcut ghemotoc și l-am aruncat la gunoi. Nu știu ce anume m-a determinat să fac asta într-un final. Cred că pur și simplu era timpul s-o fac.

Charlotte a continuat să se uite la mine, în timp ce în camion s-a așternut liniștea. Cu fiecare secundă care trecea și cu toate emoțiile care pluteau în aer, simțeam din ce în ce mai pregnant faptul că era periculos să fiu singur în camion cu ea.

— De fiecare dată când o port, mă gândesc la tine. Chiar și acum, a spus ea.

Mi-a luat câteva secunde să mă prind ce vrea să spună. Nu se referea la rochie. *O poartă acum...*

Ah!

— Vrei să o vezi?

Da.

Da.

Fir-ar să fie, da!

— Nu.

Dar nu m-a ascultat, și-a ridicat fusta și și-a desfăcut picioarele lăsând la vedere lenjeria intimă, cea care-mi plăcea mie, cu trandafirăș roșu. Era clar, încerca să mă omoare.

— Mă gândesc la mâinile tale mângâind dantela de fiecare dată când o pun pe mine.

Vocea îmi era răgușită.

— Strânge-ți picioarele!

— De ce? Crezi că dacă-ți arăt lenjeria intimă sunt o femeie ușoară? Căci să știi... chiar nu sunt o femeie ușoară. N-am mai făcut sex de secole și, chiar dacă aș putea să trec la fapte, există un singur bărbat cu care vreau să fiu în intimitate.

Trupul meu lua foc rapid.

— Lasă-ți fusta jos!

— Sigur vrei să fac asta? Pentru că nu pare că asta vrei. Transpiri și nu ți-ai desprins privirea de-acolo. Eu nu cred că vrei asta. Cred că mintea îți spune una, iar corpul te trage în altă direcție. Dar bine, îmi strâng picioarele.

Chiar în clipa în care pulsul începuse să mi se domolească puțin, mi-am dat seama de ce își apropiase picioarele. Își dădea jos slipul.

Charlotte l-a ridicat în dreptul ochilor mei.

— Îl vrei?

Da.

Da.

Fir-ar, da!

— Nu.

— Uite-l!

Mi-a deschis palma, a pus slipul în ea, apoi mi-a strâns degetele peste el.

Am fost șocat când l-am simțit umed în palmă.

Nu îmi dăduse doar lenjeria ei intimă, ci lenjeria ei intimă *udă*. Mi-am simțit membrul zvâcnind.

Charlotte și-a cuprins genunchii cu brațele și m-a privit cum mă topeam. Nemaiputând rezista, mi-am îngropat nasul în țesătura din dantelă inhalând izul dulce, feminin al excitării ei. Și asta a fost. Asta a fost ceea ce m-a determinat să mă pierd cu totul, ca un drog care făcea ca inhibițiile mele să se evapore.

Aveam nevoie de mai mult.

M-am întors spre ea și mi-am așezat capul pe abdomenul ei, încercând să-mi păstrez un ultim dram de luciditate. Nu mai aveam așa ceva. Am închis ochii în timp ce mi-am coborât capul spre picioarele ei și i-am despărțit genunchii. Charlotte a scos un chicotit ușor, nervos.

— Ți se pare amuzant? am zis în timp ce îi sărutam cu lăcomie interiorul coapselor.

— Da. Eu...

A tăcut în clipa în care gura mea a ajuns în dreptul vaginului ei dezgolit. Nu mă puteam sătura de pielea ei mătăsoasă în timp ce învârteam limba pe pielea umflată. Probabil că barba mea o zgâria, dar nu părea s-o deranjeze. Clitorisul ei care pulsa dovedea asta.

Doar o dată, continuam să-mi spun. Niciodată în viața mea nu-mi dorisem să plâng în fața unui vagin, așa ca acum. Gândul că nu aveam să mai am parte de așa ceva era o tortură. Gustul ăsta, locul ăsta, femeia asta... aveau să fie sfârșitul meu.

Simțeam în oase, în inimă că Charlotte era făcută pentru mine. Iar să renunț la ea era ca o palmă pe care i-o dădeam Universului care mi-o trimisese.

Habar n-aveam cum o să pot renunța la Charlotte.

— Ai un gust mai bun decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Cuprinzându-mi capul în palme, Charlotte m-a împins și mai tare în ea. Femeia după care tânjisem atâta vreme avea orgasm sub gura mea. Părea ireal. Nu mă așteptasem să termine atât de repede. Membrul meu mai avea puțin și exploda.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu ai de ce. A fost cel mai frumos lucru pe care l-am trăit.

— Atunci *suntem* de acord în unele privințe, a zis Charlotte în timp ce se ridica, după care m-a încălecat.

— E rândul tău.

— Nu!

Deși protestam, am prins-o de șolduri și i-am apăsat vaginul gol pe erecția mea tare ca piatra, care se simțea prin pantaloni.

Gura mea a astupat-o pe a ei. Am închis ochii și m-am desfătat cu senzația căldurii trupului ei deasupra mea. Mi-am trecut degetele prin părul ei mătăsos în timp ce o sărutam și mai intens. Naiba să mă ia dacă știam cum să mă opresc.

I-am spus:

— Ereția mea rămâne în pantaloni. Nu putem face nimic mai mult de-atât. Înțelegi? Momentul ăsta de vulnerabilitate nu schimbă nimic, fir-ar să fie!

În ciuda cuvintelor sfidătoare, acțiunile mele nu erau convingătoare. I-am săltat fusta peste cap și i-am ridicat sutienul deasupra sânilor. Sâni frumoși la care visam după Adirondacks. M-am grăbit să-i cuprind cu gura un sân și am supt atât de tare, încât parcă din el izvora nectar.

Pe cine păcăleam? Nu avea să se termine bine pentru mine.

Mi-a sunat telefonul, dar l-am ignorat.

— Trebuie să răspunzi? a întrebat ea.

— Nu. Dă-l dracului! am mormăit în timp ce sugeam și mai tare.

Când a continuat să sune, în ciuda mai multor încercări de a-l ignora, am aruncat o privire fără tragere de inimă doar ca să văd cine era, să mă asigur că nu era o urgență.

Era Josh, detectivul particular. *De ce m-ar fi sunat așa de insistent? Doar dacă nu cumva se întâmplase ceva important.*

M-a readus la realitate. Charlotte a rămas așezată pe mine, iar eu am răspuns.

— Alo?

Tonul lui era grav.

— Eastwood... s-ar putea să vrei să-ți faci bagajele și să vii înapoi cât poți de repede.

Capitolul 30

CHARLOTTE

Reed părea îngrijorat în timp ce asculta ce-i spunea persoana care îl sunase. Membrul lui tot mai pulsa sub mine, prin pantaloni. Eram încă în al nouălea cer, în ciuda apelului aparent urgent pe care îl primise.

Inima a început să-mi bată mai repede când am realizat că ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă? l-am întrerupt.

A ridicat degetul arătător în timp ce continua să se concentreze la informațiile care îi erau oferite.

— Trebuie să-mi trimiți pe e-mail toate informațiile, cât de curând posibil, a zis și a făcut o pauză. Bună treabă, Josh. Mulțumesc.

A aruncat telefonul deoparte și și-a trecut degetele prin păr.

— Îmbracă-te, Charlotte! Trebuie să discutăm.

— Ce se întâmplă?

Reed era agitat.

— Te rog! Îmbracă-te!

— Bine.

După ce mi-am pus hainele pe mine, mi-a zis:

— Trebuie să-ți spun ceva care te va supăra. Dar vreau să știi că am avut cele mai bune intenții.

— În regulă...

— Charlotte, indiferent ce se întâmplă între noi, te consider una dintre cele mai importante persoane din viața mea. Vreau să ai parte de alinare și pace când vine vorba despre originile tale. Am vrut să te ajut să-ți găsești părinții biologici. Știam că, dacă trebuia să te descurci singură, ar fi putut să-ți ia câțiva ani să-i găsești, asta dacă reușeai. Eu am un detectiv particular la dispoziție, așa că l-am pus să se ocupe de caz, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— O, Doamne! Ce-ai făcut?

— Josh se ocupă de asta de câteva săptămâni. Și-a petrecut extrem de mult timp atât în Poughkeepsie, cât și în Houston.

— Houston?

— Da.

— Ce a aflat?

— Se pare că, cu o săptămână înainte să vii pe lume, o adolescentă a dat naștere unui bebeluș căruia nu i-a fost niciodată reparțizat un cod numeric personal. Tânăra a plecat de la spital înainte să facă cerere pentru acest cod. Josh a făcut rost de formularul de internare. Fata se prezentase sub un nume fals, dar l-a trecut, drept cea mai apropiată rudă, pe un anume Brad Spears, care s-a dovedit a fi o persoană reală. Josh l-a găsit pe Brad, iar acesta i-a spus numele prietenei lui care dispăruse cu câțiva ani înainte. Numele ei este Lydia Vander Kamp. Era din Texas și se pare că ascunsese sarcina de părinții ei.

Inima mi-a luat-o la trap.

— Lydia este mama mea?

Reed a dat din cap aprobator.

— Așa se pare. Tipul ăsta, Brad, și Lydia erau prieteni prin corespondență când ea a fugit de familia ei religioasă și a venit la New York. Nu el era tatăl copilului, dar lui Brad îi plăcea de ea. Planul a fost ca ea să rămână, să nască și apoi să fugă împreună. Aici lucrurile devin puțin neclare. Nu se știe din ce motiv, Lydia s-a răzgândit. A dispărut din spital și a luat bebelușul fără să-i spună lui Brad, și cam atât știe el. Puțin după aceea, tu ai fost descoperită la biserică. Josh a dat

de Lydia Van der Kamp în Houston. Era singura persoană cu acest nume în zonă. Știu de la tine că în perioada aia ai fost găsită într-o păturică Astros. Așa s-a făcut conexiunea cu Texas.

Mi-am dus mâna la gură.

— O, Doamne!

— De atunci, Josh se află în Texas, unde a vorbit cu copiii Lydiei.

— Copii?

Am frați?

Reed a zâmbit cu reținere.

— Da. Are doi fii. Ei au confirmat că mama lor le-a mărturisit recent că a abandonat un copil într-o biserică din New York, pe vremea când era adolescentă. Nu avem analize de sânge care să confirme, dar sunt destul de sigur că am găsit-o pe mama ta.

Voiam să știu cum arăta.

— Ai o fotografie cu ea?

— Nu, din păcate nu am. Dar pot să-ți fac rost.

Am aprobat din cap în timp ce absorbeam toate aceste informații.

— Bine...

Am avut senzația că ezita să-mi spună tot.

— Mai e și altceva?

A tras adânc aer în piept și a închis ochii.

— E pe moarte, Charlotte...

Am simțit că inima e gata să-mi explodeze.

— Poftim?

— Apelul pe care l-am primit adineauri... am primit niște vești deloc plăcute. Se pare că Lydia suferă de complicații în urma bolii Crohn, care a afectat-o destul de serios și de timpuriu. Are colangită sclerozantă, care a dus la insuficiență hepatică. Acum este ținută în viață de aparate și se pare că nu va supraviețui.

Mama mea e pe moarte? E atât de tânără!

— O, Doamne! Ce înseamnă asta?

El a tăcut o clipă.

— Înseamnă că tu și cu mine plecăm în Texas.

Capitolul 31

REED

Nu-mi plăcea faptul că o pusesem într-o astfel de situație, dar ce alternativă aveam? Ar fi regretat pentru tot restul vieții dacă nu venea în Texas.

În timp ce stăteam în fața spitalului în căldura sufocantă, cerul plin de nori se potrivea perfect cu această zi tristă.

Charlotte s-a oprit la intrare.

— Încă nu sunt pregătită să o văd.

— Putem sta aici afară cât vrei, am spus și mi-am pus mâna pe umărul ei, întrebând-o:

— Să-ți aduc ceva?

— Cred că mi-ar face bine puțină apă.

— Hai să mergem la cantină!

— Nu. Vreau să stau afară. Poți să-mi iei ceva de băut și să-mi aduci aici?

— Sigur.

Charlotte nu era în apele ei astăzi. Cine o putea învinovăți? Și am avut o dovadă în plus când am revenit afară.

Norii se rupseseră și ploua cu găleata. Mă întorceam cu două sticle de apă când am observat că Charlotte dansa cu bărbatul care stătea afară și fuma o țigară, când o lăsasem singură. Zâmbeau și râdeau în timp ce se legănavu în pas de dans, ținându-se de mâini.

Ce dracului?

Apoi mi-a picat fisa.

Să dansez cu un străin în ploaie.

Se hotărâse să profite de această ocazie ca să mai bifeze ceva pe Lista de nebunii. Un moment destul de ciudat, dar cine o cunoștea pe Charlotte știa că de la ea te puteai aștepta la orice. Probabil că simțise nevoia să mai alunge din stres.

Încercam să nu las gelozia să se strecoare în mine.

Charlotte s-a oprit din dans când a observat că mă apropiam.

— Bărbatul acesta a fost drăguț să mă amuze un pic. I-am povestit despre Lista de nebunii.

— Nu vă faceți griji, a zis el zâmbind. Am o căsnicie fericită. Nu am vrut să supăr pe nimeni cu nimic.

Expresia de pe chipul meu probabil că fusese evidentă.

— Nicio supărare.

Ea s-a întors spre el.

— Mulțumesc. Chiar aveam nevoie de asta.

— Cu plăcere.

În timp ce ne îndepărtam, i-am șoptit la ureche:

— Cum îl cheamă?

— Habar n-am. Conform listei de nebunii.

Am clătinat din cap și am chicotit.

— Uite un pic de apă!

— Mersi.

Charlotte a deschis sticla și a băut jumătate dintr-o înghițitură. Am mai așteptat câteva minute în fața ușii, apoi m-am întors spre ea.

— Ești pregătită?

A oftat adânc și și-a dus mâna la inimă.

— Mai pregătită ca niciodată.

După ce ni s-au zvântat hainele, am reușit să ajungem cu ușurință la salonul în care era Lydia Van der Kamp, spunând personalului medical că eram niște rude. Nimeni nu s-a oboșit să ne întrebe altceva. Nu știam dacă nu cumva vom da de copiii ei, dar când am ajuns în salon ea era doar cu o asistentă.

Femeia ne-a zâmbit prietenos.

— Bună ziua!

— Bună ziua! a spus Charlotte cu privirea ațintită la femeia în comă, plină de tuburi care-i ieșeau din gură.

— Sunteți aici s-o vedeți pe doamna Lydia?

— Da.

— Probabil că sunteți fiica ei. Semănați. Eu am venit să schimb așternuturile.

— Ne poate auzi? a întrebat Charlotte.

— E destul de sedată. Nu e clar dacă aude sau nu.

După ce asistenta a plecat, am rămas în colțul încăperii ca să-i las spațiu lui Charlotte. S-a dus lângă patul Lydiei.

Femeia arăta mai bătrână decât vârsta pe care o avea, probabil din cauza stresului provocat de boală. Era conectată la mai multe tuburi, semn că viața se scurgea din ea. În ciuda tuturor acestor lucruri, puteam observa o asemănare cu fiica ei.

Lui Charlotte i-a luat o vreme să-și găsească curajul să-i vorbească.

— Bună, Lydia... Nu știu dacă mă auzi. Numele meu este Charlotte și sunt... fiica ta. Tocmai am aflat despre tine, de fapt. M-am grăbit să vin aici imediat ce am auzit că ești bolnavă. Am visat să te întâlnesc în circumstanțe diferite. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta. Ești prea tânără. Nu e corect. Văd cât de mult semănăm. Acum știu de unde am părul blond.

Charlotte s-a uitat la mine. Ochii ei licăreau și am luat asta ca pe o chemare să merg și să stau lângă ea, gândindu-mă că avea nevoie de sprijinul meu. Am luat-o de mână, iar ea a continuat să-i vorbească Lydiei.

— Oricum, sunt aici să-ți spun ceva. Orice vină ți-ai putea găsi pentru că m-ai lăsat la biserică, alung-o. Totul a ieșit cum trebuia.

Am doi părinți minunați, pe care îi ador. Deci nu consider că ai făcut un lucru rău. Erai tânără și ai luat decizia pe care ai crezut-o cea mai bună. Ți mulțumesc pentru că ai ales o biserică... și nu... nu știu... o benzinărie sau un alt loc aleatoriu. Au avut grijă de mine acolo. Sper că mă poți auzi. Toată lumea merită să-și găsească liniștea și sper să-ți ofer asta. Mulțumesc pentru că ai ales să mă ai. Ți voi fi mereu recunoscătoare pentru asta. Și te voi iubi mereu pentru că mi-ai dat viață.

Charlotte și-a rezemat ușor capul de marginea patului, lângă corpul aproape fără viață al Lydiei. I-a luat mâna într-a ei.

Câteva clipe mai târziu, Charlotte a tresărit.

— Ai văzut?

— Ce anume?

— M-a strâns de mână!

— Nu am văzut. Dar dacă ai simțit, e uimitor.

— Sper că asta înseamnă că m-a auzit.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei. Și eu speram la fel. Chiar îmi părea rău pentru Charlotte. Nu-mi imaginam cum ar fi fost dacă îmi întâlneam mama pentru prima dată în astfel de circumstanțe. Era atât de puternică și eram foarte mândru de ea.

Bărbatul care fuma afară și care apoi dansase cu Charlotte în ploaie a apărut brusc în ușă. De ce era aici?

— Vă pot ajuta? am întrebat.

— Depinde. Puteți s-o aduceți pe mama la viață? a spus el când a intrat în cameră.

Charlotte a înghețat.

— Tocmai mi-am dat seama cine ești, Charlotte. Am vorbit despre tine în fiecare zi de când a plecat detectivul. Mi s-a părut mie afară că ai un chip familiar, iar acum îmi dau seama că arăți ca o versiune mai tânără a mamei. Ne-am cunoscut deja... Da, eu sunt Jason... fratele tău.

Lui Charlotte i s-au umplut ochii de lacrimi când l-a îmbrățișat.

— O, Doamne! Bună!

Măinile lui Jason tremurau puțin în timp ce a cuprins-o pe Charlotte. Mirosea ca o tutungerie, dar la prima impresie părea o persoană decentă.

Era destul de ireal. Probabil că semăna cu tatăl lui, pentru că nu aș fi ghicit niciodată că acest tip brunet era fratele lui Charlotte.

— De cât timp e așa de rău? l-a întrebat ea.

— Cam de o lună.

— Există vreo speranță?

— Mă tem că nu, s-a încruntat el. E dependentă de aparate acum. Avem de luat niște decizii dure.

Charlotte s-a întors lângă Lydia, apoi s-a uitat la Jason.

— Îmi pare atât de rău!

— Te-a iubit, Charlotte. Ne-a spus recent despre tine. Mamei i-a fost frică să te caute, pentru că a crezut că poate o urăști. Dar te-a purtat în inima ei.

Lui Charlotte au început să-i curgă lacrimile pe obraji, în timp ce se uita la fratele pe care tocmai îl regăsise.

— Pot să mai rămân? Până... Aș vrea să mai stau cu ea. Și cu tine. Și cu celălalt frate al meu. Dacă e-n regulă..

— Mamei i-ar plăcea, a zâmbit bărbatul. De fapt, nu cred că mai există pe lumea asta ceva care să-i aducă mai multă pace decât să te aibă astăzi aici.

— Cât mai are?

Jason s-a dus de cealaltă parte a patului mamei sale — a mamei lor — și i-a luat cealaltă mână într-a lui.

— Nu mult. Săptămâni... zile... poate chiar ore. Ne-am luptat cu ideea de a renunța la aparate. Am avut sentimentul că nu venise încă timpul, și-a ridicat el privirea spre Charlotte. Acum are sens. Cu toții te așteptam pe tine. *Ea* te aștepta pe tine.

— Hei, a șoptit Charlotte clipind somnoroasă în timp ce se uita la mine.

În urmă cu câteva ore, se ghemuise în scaunul de lângă mama ei și adormise. Era aproape 2 dimineața, ora Texasului. Și-a întins brațele deasupra capului și a căscat.

— Cât timp am dormit?

— Nu mult. Câteva ore.

— A plecat Jason?

Prima mea impresie despre Jason fusese corectă. Se dovedise a fi un tip decent. Ne petrecuserăm împreună orele în care Charlotte dormise, ca să ne cunoaștem. La doar 22 de ani, servise deja patru ani în armată și se căsătorise cu iubita din liceu. Fusese, de asemenea, singurul care stătuse la căpătâiul Lydiei în ultimele câteva luni, după ce starea ei se înrăutățise brusc, așa că era evident că mama lui însemna totul pentru el. Am clătinat din cap.

— S-a dus jos să ne ia cafea. Eu nu am vrut să plec, în caz că te trezești și ești confuză.

A zâmbit cu tristețe.

— Confuză că ieri eram singură la părinți și îi turnam șefului meu cafea în New York, iar în seara asta mă aflu în cealaltă jumătate a țării, iar fratele meu îi aduce șefului meu cafea?

Am întins mâna și am strâns-o ușor de genunchi.

— Da, exact, deșteapto!

— Ai apucat să dormi?

— Nu încă. Dar am rezervat o cameră la un hotel din apropiere, în timp ce sforăiai.

Charlotte a ridicat din sprânceană.

— O cameră la hotel? Adică nu la plural?

— Am rezervat un apartament cu două paturi. Nu vreau să fii singură.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

— Sau... poate sperai să-mi ridic fusta pentru tine din nou?

Jason m-a salvat intrând în salon și n-a trebuit să mai răspund. De fapt, oscilasem vreo oră jumate, nu știusem câte camere să rezerv. În cele din urmă, mă gândisem că o văzusem deja goală, îi gustasem

păsărica și-mi pierdusem mințile pentru această femeie. Depășisem linia cu un kilometru, iar faptul că o alinam și stăteam lângă ea în timp ce se lupta cu această perioadă dificilă mă făcea să mă scufund și mai mult. Fratele ei mi-a dat o cafea din suportul cu pahare de cafea, apoi s-a întors spre Charlotte.

— Am una cu frișcă și zahăr pentru tine. Nu știam cum îți place. Eu și mama o preferăm slabă și dulce, așa că m-am gândit că poate gustul este ereditar sau ceva de genul ăsta.

— E perfect, a zâmbit ea. Mulțumesc.

Jason s-a așezat pe partea cealaltă a patului.

— Nu știu cât timp vreți să rămâneți, dar probabil că ar trebui să mergeți să vă odihniți. Nu prea am loc în micul meu apartament. Locuiesc într-o garsonieră cu soția mea. Dar sunteți bine-veniți să stați la mama dacă vreți. Am cheile ei și nu e departe de aici. Probabil cam la cincisprezece minute.

— Mulțumesc. Dar Reed ne-a rezervat deja o cameră la un hotel din apropiere.

— Ai un soț bun, a spus el și s-a uitat la mine. Cred că și el ar avea nevoie de somn. Te privea foarte protector în timp ce dormeai și părea stresat când erai trează.

Nu realizasem că până atunci nu spuseseam ce relație era între noi. Având în vedere faptul că stătusem alături de Charlotte tot timpul, concluzia lui era logică.

— Ah! Reed nu e soțul meu. Este..., se chinuia Charlotte să explice. Este șeful meu.

— Șeful? a ridicat Jason din sprânceană.

— Da, e șeful meu din New York. Lucrez la compania lui.

— După cum arăta, ar fi putut să mă omoare când ne-a găsit dansând afară, la fel și după modul în care te-a privit dormind... Așa că am presupus...

Charlotte s-a uitat la mine și apoi la fratele ei.

— Este... complicat.

— Îmi imaginez că este, a zâmbit el pieziș.

După ce ne-am terminat cafelele, Jason ne-a propus din nou să mergem să dormim. Chiar dacă Charlotte părea să ezite, a fost de acord când el a spus că ar trebui să ne întoarcem în jurul orei 10 dimineața, pentru că atunci se făcea vizita medicală.

Hotelul la care făcusem rezervarea pe telefon era la câțiva pași de spital, iar cazarea a mers ușor și rapid. Abia când am rămas singuri în camera tăcută, am început să mă întreb dacă făcusem un lucru inteligent rezervând o cameră cu două paturi gigantice.

— Mă duc să fac un duș rapid, a spus Charlotte.

— Ți-e foame? Hotelul are serviciu de livrare în cameră non-stop. Ce-ar fi să comand ceva? N-ai mâncat nimic de când am plecat din New York.

— Bine. Da. Cred că ar trebui să mâncăm. Mulțumesc.

— Ce ai vrea?

— Ce-ți iei tu.

Umerii căzuți ai lui Charlotte și tristețea din vocea ei mă omorau.

— Deci cheeseburger dublu, porție mare de cartofi prăjiți, milkshake și desert?

— Sigur.

O tachinasem doar, nu credeam că voia atâta mâncare. Așa că am testat să văd dacă fusese atentă.

— Bine. Deci comand degete de porc și veveriță prăjită.

Când m-am uitat spre ea, a răspuns:

— Sună bine.

Habar n-avea ce spusese.

Comanda a venit exact când Charlotte a ieșit din baie. Nu știu dacă mâncarea sosise foarte repede sau dacă dușul ei fusese foarte lung. Am ridicat capacul argintiu de pe prima farfurie.

— Salată Caesar cu pui?

L-am pus la loc și am ridicat celălalt capac.

— Sau *penne alla vodka*?

— Îmi pare rău. Nu prea mi-e foame, a spus oftând.

Charlotte avea pe ea un halat gros de hotel, și-și înfășurase părul ud într-un prosop, în vârful capului. Oricum nu era de fel o persoană mare, dar acum părea chiar micuță. M-am frecat pe piept, dar durerea era în mine.

— Vino aici!

Mi-am deschis brațele, iar ea nu a ezitat să vină spre mine. A închis ochii și a oftat din greu, iar eu am cuprins-o într-o îmbrățișare strânsă. Am mângâiat-o.

— A fost o zi lungă. Sau două zile. Ar trebui să dormi.

Nu a făcut nicio încercare de a se mișca, doar m-a aprobat dând din cap.

— O să mă ții în brațe? Adică te culci lângă mine?

— Desigur.

Am intrat în dormitor împreună. Mi-am dat jos pantofii și cămașa, însă nu mi-am scos pantalonii și maioul alb. Charlotte avea nevoie de sprijinul meu, nu de o erecție lângă fundul ei. Am tras cuvertura, m-am băgat în pat și am deschis brațele s-o primesc. Și-a desfăcut prosopul de pe cap și s-a cuibărit lângă mine, cu capul umed pe pieptul meu, chiar deasupra inimii.

Voiam să spun ceva, pentru a o susține, însă nu-mi găseam cuvintele. În schimb, am făcut cel mai firesc gest: am mângâiat-o pe cap cu o mână și pe spate cu cealaltă. După aproximativ zece minute, am crezut că a adormit, dar ea mi-a șoptit:

— Mulțumesc pentru darul acesta, Reed. Chiar dacă am inima frântă în o mie de bucățele, pentru că Lydia se duce și nu am apucat s-o cunosc, într-un mod straniu simt că pentru prima dată am toate fragmentele la un loc. Mereu am simțit că erau câteva care-mi lipseau.

Am sărutat-o pe creștet și am strâns-o mai tare în brațe.

— E plăcerea mea, Charlotte. Îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel în ceea ce privește sănătatea ei.

Câteva minute mai târziu, a adormit. Am rămas treaz să mă bucur de ea, în timp ce dormea împăcată în brațele mele. Părea atât

de firesc! Atât de uimitor să nu fac nimic altceva decât să stau întins, cu femeia de care mă îndrăgostisem la pieptul meu, și să-mi imaginez că asta era viața mea!

Voiam mai mult decât orice altceva ca asta să fie viața mea.

Dar, observând stresul emoțional al lui Charlotte privind o femeie muribundă pe care abia o întâlnise, îmi aduceam aminte că asta nu putea fi viața mea.

Această femeie avea în sfârșit toate fragmentele inimii adunate la un loc, iar eu nu aveam să iau unul pe care era posibil să nu fiu în stare să i-l mai dau înapoi.

Capitolul 32

CHARLOTTE

— O să sufere?

Reed stătea în spatele meu și mă strângea de umeri în timp ce vorbeam cu medicii în fața salonului Lydiei. Jason spusese că se aflau în fața unei decizii grele, însă dimineată, când am auzit echipa de doctori recomandând oprirea aparatelor care o mențineau în viață, totul a devenit real. *Cât se poate de real.*

— Îi dăm un sedativ și analgezice pentru a o menține calmă și relaxată, a spus doctorul Cohen. Am crescut doza înainte de a elimina ventilația mecanică, astfel încât să nu simtă nicio durere.

— Cât timp ar... poate efectiv să respire singură? a întrebat Jason.

— E greu de spus. Există întotdeauna excepții, dar, în general, cu un pacient în starea medicală a mamei tale, nu ne-am aștepta să fie mai mult de câteva zile. Probabil, mai puțin.

Jason a înghițit în sec. Vedeam bine că încerca să-și rețină lacrimile. Reed și cu mine stătuserăm în picioare în stânga celor trei medici care veniseră la vizită, iar fratele meu în partea dreaptă, singur. M-am

duș și am stat lângă Jason luându-i mâna. S-a uitat la mine, a dat din cap și și-a dres glasul.

— Mai avem un frate, care e la facultate în California. Are avion mâine. Aș vrea să aștept să discut cu el și să-i dau șansa să o vadă.

— Desigur, a răspuns doctorul Cohen. Stai liniștit și adună-ți familia! Nu te grăbim. Mama ta e stabilă. Doar că nu are nicio perspectivă rezonabilă de recuperare semnificativă în acest moment. Deci e o chestiune de timp, iar timpul trebuie să fie potrivit pentru tine și familia ta. Dacă aș fi simțit că suferă, aș fi insistat. Dar luați-vă o zi sau două și gândiți-vă.

A băgat mâna în buzunarul de la piept al halatului alb și a scos o carte de vizită și un pix. A scris ceva pe spatele ei și i-a oferit-o lui Jason.

— Pe verso aveți numărul meu de mobil. Dacă tu sau familia ta aveți întrebări, sunați-mă. Oricând. Mă întorc mâine-dimineață să verific totul.

— Mulțumesc, am spus toți, unul după altul.

După ce au plecat medicii, am mai stat câteva minute pe hol ca să vorbim, apoi ne-am întors în salonul Lydiei. Am simțit că Jason avea nevoie să rămână puțin singur, așa că l-am rugat pe Reed să facem o plimbare și i-am spus fratelui meu că îi aducem prânzul.

Afară era caniculă. Păream amândoi pierduți în gânduri cât timp am mers unul lângă altul pe aleea din jurul clădirii.

— Trebuie s-o sun pe Iris, am spus. Mă simt îngrozitor să-mi iau liber când sunt în companie doar de câteva luni, dar nu pot pleca de-aici.

— Desigur. Și nu e nevoie să o suni decât dacă vrei neapărat să vorbești cu ea. Am ținut eu legătura cu ea și știe ce se întâmplă. Înainte ca Iris să te angajeze, am avut o angajată temporară pe termen lung, așa că am contactat agenția pentru a vedea dacă este disponibilă pentru un contract de 30 de zile. M-am gândit că ai nevoie de ceva timp aici, a spus el uitându-se la mine. Și după aceea.

— Mulțumesc, am spus și am clătinat din cap. Sincer, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot, Reed. Pentru că am găsit-o pe Lydia, pentru că m-ai adus aici, pentru că ai stat cu mine, pentru că

m-ai ținut în brațe cât am dormit. Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără tine.

— Nu-mi mai mulțumi, Charlotte. Dacă rolurile ar fi fost inversate, ai fi făcut la fel pentru mine. Sunt sigur de asta.

Am înconjurat de două ori spitalul, într-o tăcere confortabilă. Dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc la tot ce făcuse Reed pentru mine. Avea absolută dreptate în privința faptului că, dacă rolurile ar fi fost inversate și l-aș fi putut ajuta, aș fi făcut-o. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la valoarea relației mele anterioare.

După patru ani petrecuți cu fostul meu logodnic, eram norocoasă dacă Todd îmi aducea supă de pui de la restaurantul chinezesc când eram bolnavă. Și pentru asta trebuia să treacă prin dreptul restaurantului în drum spre mine. Reed își pusese viața în paranteză pentru că aveam nevoie de el. Nici măcar nu știam când făcuse aranjamentele la hotel sau când vorbise cu Iris; probabil că făcuse toate astea în timp ce eu dormeam, ca să-mi acorde toată atenția când eram trează. Am observat că nu-și petrecea timpul cu ochii în telefon când eram împreună. Un alt lucru pe care Todd nu fusese capabil să-l facă pentru mine. *Doamne, Allison a fost o idioată!* Reed se oferea deplin și necondiționat — chiar și mie, deși nu planificase să-mi promită inima lui, la bine și la rău.

Din păcate, cu cât mă gândeam mai mult la cât de generos era, cu atât înțelegeam că-i confiscam prea mult timp. În mod normal, Reed lucra între zece și douăsprezece ore pe zi. Mica noastră călătorie probabil că îl făcea să întârzie cu câteva săptămâni.

— Ar trebui să te întorci la New York. Voi fi bine.

— Nu te las singură aici, Charlotte.

— Serios... Sunt bine.

Reed mi-a aruncat o privire care sugera: *Rahat!*

— Nu-mi place să-ți spun, dar nu ești bine, și asta nu e o perioadă normală pentru tine, Darling.

— Asta-i adevărat, am răs eu. Dar tu nu poți sta aici să mă ții de mână o veșnicie. Nu avem idee cât va dura. Ar putea fi săptămâni.

Reed s-a oprit în loc. Mi-a luat câțiva pași să realizez că mergeam singură. Când m-am întors, m-a întrebat:

— Vrei să fiu aici cu tine?

— Desigur. Dar trebuie să mai și muncești. Ai făcut deja atât de multe!

— Pot face o mare parte din muncă de la distanță.

— Nu, nu poți.

— Am angajați care-mi pot ține locul. Stau aici cât timp ai nevoie de mine.

Mi-a întins mâna.

— Și-mi place să te țin de mână, dacă vrei să știi adevărul.

Mi-am pus mâna într-a lui și am făcut doi pași pentru a micșora distanța dintre noi. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz, apoi i-am șoptit la ureche:

— Allison aia... a fost o mare idioată.

La nouă zile după ce am ajuns în Houston, Lydia Van der Kamp a murit la 23:03, într-o duminică. Reed, Jason, fratele meu mai mic, Justin, și cu mine am fost toți lângă patul ei când și-a dat ultima suflare. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când o deconectaseră de la ventilație.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru acel moment. După ce medicul a declarat-o în mod legal decedată, a venit un preot și a spus câteva cuvinte. Apoi ne-am luat pe rând adio. Reed s-a oferit să stea cu mine în acest timp, dar simțeam că era un lucru pe care trebuia să-l fac singură...

Se stinsese, dar speram că spiritul ei mă putea auzi când vorbeam:

— Bună, mamă. Mă bucur că am ajuns să te cunosc. Poate crezi că sunt un pic nebună că am spus „am ajuns să te cunosc“, deși nu ai fost trează cât timp am fost aici. Dar am ajuns să te cunosc pentru că mi-am cunoscut cei doi frați pe care i-ai crescut. Sunt iubitori și buni, genul de oameni care sunt dovada vie a unor părinți buni.

Deci, deși noi nu am avut posibilitatea de a vorbi, am ajuns să te cunosc prin intermediul lor. Și tu ești grozavă!

Mi-am șters câteva lacrimi de pe obraz.

— Știu că nu ți-a fost ușor să renunți la mine. Frații mei au spus că ai simțit întotdeauna că ți-am luat o bucată din inimă în ziua în care m-ai lăsat la biserică. Ei bine, și eu simt la fel acum. O bucată din inima mea pe care am găsit-o recent lipsește din nou. A dispărut când ți-ai dat ultima suflare. Într-o zi, ne vom revedea și ne vom întregi.

M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz, pentru ultima oară.

— Până atunci, vei fi îngerul care mă veghează.

Nu-mi aduc aminte când am ieșit din camera ei sau când mi-am luat rămas-bun de la frații mei înainte de a pleca din spital. În drum spre hotel, Reed mă tot întreba dacă sunt bine. Am crezut că da. Am crezut că eram împăcată cu faptul că o găsisem și o pierdusem în doar o săptămână. În mod ciudat, nu mai plângeam și nu mă mai simțeam tulburată. Dar este o diferență între a fi împăcat și a fi amortit. Abia când ne-am întors în camera noastră și m-am dus la duș, am fost copleșită. Am intrat sub jetul de apă complet îmbrăcată.

Apa fierbinte mi-a curs pe spate, hainele devenindu-mi grele. Am închis ochii strâns și am început să plâng. Umerii mi se zguduiau, simțeam nevoia să țip, dar în primele douăzeci sau treizeci de secunde nu am scos niciun sunet. Apoi am reușit să mă exteriorizez. Am plâns tare. *Foarte tare*. Un hohot sfâșietor, ca un urlet, mi-a ieșit din gât. Nici măcar nu părea să vină de la mine. M-am rezemat de zidul de faianță ca să mă țin pe picioare.

Am auzit vag ușa de la baie deschizându-se, dar n-am realizat prezența lui Reed până când nu a venit în spatele meu, în cadă. Din spate, m-a cuprins în brațe.

— E-n regulă. Dă totul afară. Te țin eu.

M-am aplecat pe spate, schimbându-mi punctul de sprijin, dezlipindu-mă și lipindu-mă de Reed care stătea în spatele meu, lăsându-mi capul pe spate, sprijinit de pieptul lui. Am plâns pentru atât

de multe lucruri... Pentru Lydia, care murise atât de tânără, pentru frații mei rămași fără mamă, pentru că nu aveam să aud niciodată vocea sau să văd ochii mamei mele, pentru mama mea uimitoare care mă adoptase, care făcuse totul bine, dar căreia nu-i puteam da decât 99 la sută din inima mea, deoarece unu la sută aparținea unei femei pe care nu o cunoscusem deloc.

Reed stătea acolo, ținându-mă cu o mână și cu cealaltă mângâindu-mi părul ud. Am rămas așa multă vreme, până când apa s-a răcit. În cele din urmă, când n-am mai avut lacrimi, a întins mâna pe lângă mine și a învârtit butonul pentru a opri apa. A scârțâit când l-a răsucit.

— Dă-mi voie să-ți scot hainele astea!

Tremurând, am aprobat dând din cap.

El a îngenuncheat în fața mea și mi-a descheiat blugii. Mi-a tras jeanșii uzi în jos pe picioare, a privit în sus la mine și a spus încet:

— Ține-te de umerii mei. Pășește în față.

Făcând ce mi se spusese, mi-am tras un picior din jeanși, apoi celălalt.

— O să-ți dau jos toate hainele și-ți aduc ceva uscat. Bine?

Am aprobat din nou dând din cap.

Reed mi-a tras lenjeria udă în jos pe picioare și am pășit, de data asta fără să-mi mai spună el.

— Ridică brațele!

Mi-a scos tricoul ud peste cap și mi-a deschis sutienul, lăsând hainele grele să cadă în cadă cu zgomot. Nu m-am mișcat niciun centimetru după ce el a ieșit din cadă, a luat un prosop, l-a scuturat ca să-l desfacă și apoi l-a înfășurat în jurul meu.

— Ești bine? m-a întrebat din nou.

Am dat aprobator din cap.

— Haide! Hai să te îmbrac cu ceva călduros și să te bagi sub pătură.

Am vorbit, în sfârșit.

— Dar și tu ești ud leoarcă.

— O să mă dezbrac după ce te bag pe tine în pat.

Am clătinat din cap.

— Nu. Te-aștept.

Reed și-a ridicat privirea spre mine, părând să se gândească la ce-i cerusem. Deși ezitant, nu mi-ar fi refuzat nimic în acea clipă. A închis ochii și m-a aprobat dând din cap.

Aerul condiționat era răcoros, ceea ce făcea ca hainele ude să fie insuportabil de reci. Chiar și înfășurată într-un prosop uscat, încă tremuram. Probabil că Reed înghețase, dar nu lăsa să se vadă asta. Și-a descheiat cămașa udă și a lăsat-o să cadă peste grămada din cadă. A urmat maioul subțire. A ezitat cu mâna pe nasturele jeanșilor și s-a uitat la mine încă o dată înainte de a-l descheia. Am continuat să privesc, așteptând, până ce a continuat. Și-a tras în jos pantalonul pe un picior, apoi pe celălalt, și s-a aplecat ca să iasă din cadă. Când s-a ridicat, mi-am dat seama de ce era atât de ezitant.

Umflătura din boxerii lui mi-a făcut inima să tresalte.

Reed a privit în jos la erecția proeminentă care se întrededa prin țesătura umedă. O umbră a trecut pe chipul lui frumos.

— Îmi pare rău. Eu... Nu mă pot abține.

— Nu e nevoie, am șoptit. Aș fi dezamăgită dacă nu ar fi așa.

Mi-a cercetat fața, și-a înghițit nodul din gât, a ridicat mâinile și le-a dus în talie pe boxeri. Mi-am ținut respirația în timp ce și-i scotea. Eliberat, penisul lui tare ca piatra s-a ridicat către buric. Nu conta că în încăpere era frig și stăteam lângă hainele learcă. Un val de căldură mi s-a răspândit brusc prin corp.

Reed mi-a urmărit privirea care se plimba pe pielea lui superbă. Nu mai văzusem un corp perfect ca al lui — abdomen definit, umeri largi, o talie subțire —, iar excitarea lui incontestabilă continua să mă atragă. Când mi-am lins în mod inconștient buzele, Reed a gemut.

— *La naiba*, Charlotte. Nu te uita așa la mine!

Mi-am ridicat repede privirea spre el.

— Așa, cum?

— Ca și cum dacă ți-aș spune să te lași în genunchi și să mi-o sugi, te-ai simți mai bine. Ca și cum asta ar face ca zâmbetul tău, de care mi-e atât de dor, să revină pe fața ta dulce.

M-am uitat în jos și apoi la el, pe sub gene.

— Ce altceva crezi că m-ar face să zâmbesc?

— *Charlotte...*, m-a avertizat el.

Starea de spirit nu mai era aceeași. Amândoi simțeam asta. Tensiunea plutea în aer. Era destul de nebunesc felul în care, într-o perioadă atât de scurtă, emoțiile mele trecuseră de la a avea nevoie de el să mă țină în timp ce plângeam la dorința de a-l simți în mine. Deși știam că eram vulnerabilă, știam în același timp cu certitudine că nu aș fi regretat nimic din ce se întâmpla între noi doi. Nu conta ce declanșa scânteia care aprindea flacăra; voiam să o simt arzând.

Am făcut un pas șovăielnic spre el. Poate că nu avea cum să-mi dea inima lui, dar voiam ca măcar pentru o zi să-mi imaginez că era a mea. Apropierea dintre noi din acea săptămână, felul în care mă ținuse în picioare când eram gata să cad... lucrurile astea făceau să-mi imaginez ușor că eram un cuplu. Trebuia să simt restul. Inima îmi bătea cu putere.

— Te doresc, Reed. Nu vreau decât să simt ceva care nu este dureros în seara asta.

Ochii mi s-au îndreptat spre penisul lui mare, apoi privirile ni s-au întâlnit.

— Mă rog, s-ar putea să fie dureros, dar e un alt fel de durere.

Nările lui Reed au fluturat. Era ca un taur care se uita la pelerina roșie legănată în fața lui din spatele unei porți închise. Îmi doream să deschid poarta și să-l văd atacând. Mi-am dus mâna la nodul prosopului pe care îl înfășurase în jurul meu, l-am slăbit și prosopul a căzut pe podea.

Cu maxilarele încordate, Reed mă mângâia cu privirea. Vocea lui era tensionată:

— Nu vrei asta, Charlotte. Nu înțelegi.

— De data asta te înșeli, Reed. *Înțeleg*. După ultima săptămână, înțeleg mai bine ca oricine. Pentru că prefer aceste ultime nouă zile cu mama mea, care s-au încheiat dureros, decât să nu o fi cunoscut deloc. Nu-mi pasă dacă timpul nostru este mai scurt sau mai dificil, vreau doar atât cât ne putem oferi.

Pieptul lui se ridica și cobora.

— De nouă zile, ești distrusă! Gândește-te cum ar fi după nouă ani, dacă nu sunt norocos.

M-am apropiat și mai mult de el, astfel încât trupurile noastre s-au atins, și m-am uitat în sus la el, sfidătoare.

— Gândește-te la ce am putea avea nouă ani.

— Nu te pot răni, Charlotte, și-a plecat el capul. Pur și simplu, nu pot.

L-am simțit din nou alunecând. Fereastra începea să se închidă ori de câte ori vorbeam de viitor pe termen lung. Reed nu voia să-mi promită nimic din ce implica un angajament, pentru că nu știa dacă îl putea îndeplini așa cum aveam nevoie să o facă.

Dar în seara asta aveam nevoie de el, indiferent ce ar fi urmat. În orice mod și sub orice formă. Eram dispusă să accept orice, chiar dacă nu-mi dădea inima lui.

— Atunci oferă-mi noaptea asta. Am nevoie de tine, Reed. Ajută-mă să uit, am spus și nu făceam altceva decât să cerșesc. *Doar o noapte*.

M-a privit fix. Vedeam lupta care se dădea în el. Ca să-l fac să se hotărască, era nevoie de mai mult decât cuvinte pentru a înclina balanța în favoarea mea, așa că am dus mâna jos între noi și mi-am trecut ușor vârful degetului mare peste vârful lucios al membrului erect. Apoi mi-am dus degetul la buze și am lins lichidul de pe el.

Ochii lui Reed erau în flăcări. Și-a lăsat capul pe spate și a strigat:

— Fir-ar să fie!

Dintr-odată, spatele meu a lovit peretele dușului. Reed și-a sprijinit palmele de zidul de faianță, de-o parte și de alta a mea, iar eu n-am mai putut să-mi controlez respirația.

— Asta vrei?

Și-a aplecat capul și mi-a supt un sfârc.

Tare.

Am deschis ușor gura, iar scâncetul meu i-a răspuns la întrebare.

A mușcat și a tras cu dinții de sfârcul dureros.

— Asta vrei? *Răspunde-mi!*

— Da... vreau să te simt.

Un rânjel i-a apărut pe chip în timp ce-și ridica privirea întâlnind-o pe a mea. Ne aflam față în față.

— Vrei să mă simți o noapte? O să te fac să mă simți *zile în șir.*

Reed și-a apăsat gura peste a mea, înghițindu-și un suspin. Mi-a răsucit părul în pumnul lui și m-a tras pentru a-mi înclina capul și a mă săruta și mai apăsat. Trupurile noastre lipite, eu ținută de perete, cu părul în strânsoarea lui... și tot nu era suficient. Trebuia să fiu una cu acest bărbat, mai mult decât orice pelume. Simțeam că asta trebuia să fac.

M-am agățat de el cu ambele brațe, mi-am ridicat picioarele și le-am înfășurat în jurul taliei sale. Și-a lipit membrul tare de mine, frecându-l de clitorisul meu și făcându-mă să-mi pierd mințile. Am închis ochii, cu capul dat pe spate, în timp ce el îmi sugea limba și își freca membrul de mine. În viața mea nu mai fusesem atât de excitată, niciodată nu mai avusesem atâta nevoie de cineva. Eram udă între picioare, și nu pentru că aș fi făcut duș.

Reed mi-a murmurat în gură.

— Fără prezervativ. Te vreau goală...

— Doamne, da...

Și-a îndepărtat buzele de ale mele și s-a tras înapoi îndeajuns de mult ca să mă privească în ochi. Gâfâia, iar ochii îi erau încețoșați de dorință în timp ce se înfrâna și mă studia. Părea să vrea să se asigure că eram cu adevărat de acord cu ceea ce spusese.

L-am liniștit.

— Iau anticoncepționale.

Pentru câteva secunde, a închis ochii și am crezut că o să se răzgândească. Dar mă înșelam. A scuturat din cap.

— Din prima clipă în care ne-am întâlnit, am avut fantezii visând să te penetrez. Erai cu rochița aceea neagră și te plimbai prin apartamentul de lux pe care ți-l arătam, așa de inocentă! Îmi doream să te aplec și să te pălmuiesc la fund pentru că-mi iroseai timpul.

Mi-a fost imposibil să-mi ascund zâmbetul de satisfacție. *Exact* asta simțisem în acea zi că ar fi vrut să-mi facă. Mi-am amintit clar senzația pe care o avusesem atunci, că emana o energie periculoasă care era în contradicție cu felul în care era îmbrăcat, în costum și purtând papion. La acea vreme am crezut că-mi imaginam.

— Ar fi trebuit s-o faci. Nu mi-am dat seama că era o opțiune, cu toate acele facilități luxoase pe care le oferea locul acela.

— În ziua în care ai primit florile de la *Blake*, a zis scuipând numele ca pe un blestem, m-am dus acasă și m-am masturbat gândindu-mă că ți-o trăgeam pe la spate în timp ce ticălosul ăla privea pe fereastră. Erai aplecată, cu fața spre geam, ca să te poată vedea, dar ți-am acoperit chipul cu mâinile ca să nu te poată vedea cum ai orgasm, cu mine în tine. Atât de mult am *urât* gândul nenorocit că erai cu alt bărbat!

Mărturisirea lui m-a lăsat cu gura căscată. Știam că era atras de mine, că avea sentimente pentru mine, dar nu bănuisem niciodată că-l voi auzi recunoscând că era obsedat de mine așa cum eram și eu de el. Mărturisirea lui mi-a alimentat îndrăzneala.

Mi-am plimbat mâinile de pe umerii lui în părul lui și mi-am trecut degetele printre firele ude.

— Am putea face asta, dacă vrei. L-aș putea suna și...

Reed m-a întrerupt.

— *Nu*. Nu vorbi despre alt bărbat! Nu în seara asta.

Și-a lăsat mâna în jos, și-a luat penisul și l-a condus spre crăpătura mea. Privindu-mă din nou, a vorbit cu buzele lipite de ale mele:

— În seara asta... în seara asta ești a mea.

Și-a împins soldurile în față și, ușor, m-a penetrat. Fără să conștientizez, am închis încet ochii.

— Deschide ochii, Charlotte! i-am auzit vocea aspră.

I-am deschis și ochii ni s-au întâlnit.

— Ține-i deschiși. Lasă-mă să te văd. Vreau să-ți văd fața frumoasă când te penetrez. Singurul lucru mai bun decât să visezi un lucru este să-l ai în viața reală.

A alunecat înăuntru și a ieșit de câteva ori.

— *La dracu'!* Te simt atât de bine!

Trecuse o veșnicie de când nu mai făcusem sex, iar membrul lui Reed era gros și lung. Trupul mi s-a strâns în jurul lui ca o mânășă. Am zâmbit.

— Eu te simt... *mare*.

Reed mi-a zâmbit, la rândul lui. Era uluitor să-l văd așa. Era în mine și, pentru un moment, părea că nu avea nicio grijă pe lume.

Palmele lui au alunecat, mi-au cuprins fesele și m-au ridicat pentru a sta mai bine. Ușoara mișcare a șoldurilor mele i-a permis să se adâncească și mai mult în mine. Zâmbetul de pe chipul lui a dispărut, înlocuit de o concentrare profundă.

— *La dracu'!*

Și-a mișcat șoldurile înainte și, ușor, dar cu fermitate, s-a împins înăuntru. Inconștient, am deschis ochii.

— Deschide ochii, Charlotte! a spus cu voce aspră.

Am gemut când a întins mâna și a început să-mi frece clitorisul cu două degete. Niciunul dintre noi nu avea să reziste prea mult. Mă străbăteau fiori prin tot corpul, iar picioarele au început să-mi tremure. Reed împingea din ce în ce mai tare.

— Vreau să te umplu. Să-mi pompez sperma atât de adânc, încât să ai mereu în tine o parte din mine.

Doamne! Atât de murdar și, în același timp, atât de frumos!

I-am rostit numele gemând când orgasmul a pus stăpânire pe mine. Unghiile mele au pătruns în spatele lui, corpul a început să-mi tremure și să tresalte și am pierdut orice legătură cu realitatea. Eram într-un tunel, doar noi doi, izolați de restul lumii.

Reed s-a uitat în ochii mei și și-a permis să-mi ofere mult mai mult decât corpul lui. Eram conectați la un nivel pe care nu-l mai

trăisem înainte; mințile noastre, trupurile și spiritele erau într-o armonie perfectă.

Când am început să mă relaxez, Reed nu s-a mai abținut. S-a împins în mine din ce în ce mai tare până când corpul i-a devenit rigid și orgasmul lui fierbinte m-a umplut.

Pur și simplu, spectaculos. Mai frumos decât artificiile de 4 Iulie.

A continuat să intre și să iasă o lungă perioadă de timp, sărutându-mă și spunându-mi neconținut cât de frumoasă eram. Simțindu-mă moale, m-am ținut de el încercând să-mi recapăt răsuflarea. Reed mi-a sărutat gâtul, clavicula, obrajii, chiar și pleoapele. Momentul părea atât de intim, încât parcă am fi trăit într-o mică bulă, protejați de lumea exterioară.

În cele din urmă, s-a retras și m-a lăsat să mă ridic. Și-a trecut buzele peste ale mele.

— Mulțumesc pentru seara asta, Charlotte.

Erau vorbe aparent inofensive, dulci chiar. Cu toate astea, au spart mica bulă. Reed îmi mulțumise pentru seara asta, pentru că lucrurile nu aveau să mai fie la fel a doua zi.

Capitolul 33
REED

Ce dracului am făcut?

Nu voiam să regret ce se întâmplase. Dacă regretam, însemna că fusese o greșeală, că făcusem ceva nepotrivit. Totuși, ce se întâmplase între Charlotte și mine... era exact la polul opus. Nimic nu mi se păruse vreodată mai corect. Dar asta nu însemna că nu era o nebunie.

O noapte.

Charlotte *nu* era genul de femeie de o noapte și, deși asta conveniserăm deja, nu aveam decât s-o rănesc în final. Acum, că sângele îmi părăsise penisul erect și îmi iriga din nou creierul, eram dureros de conștient de acest lucru.

În ultimele două nopți, încă de prima dată când o ținusem în brațe până când adormise, mă duceam la culcare după Charlotte. Indiferent cât de epuizat eram, așteptam până adormea ea și apoi mă duceam să dorm pe canapea. Măcar atât puteam face pentru a menține mica distanță dintre noi. Dar să-mi iau laptopul și să mă prefac că lucrăm, după tot ce se întâmplase între noi, ar fi fost de rahat.

Stânjeneala ne-a cuprins după ce ne-am pregătit amândoi de culcare.

Trăgând de timp, mi-am înfășurat un prosop pe părul ud, în timp ce Charlotte s-a urcat în unul dintre cele două paturi din dormitor.

Când am început să scotocesc prin valiză ca să mai prelungesc momentul, ea a oftat adânc.

— O să-ți scoți toate hainele și apoi o să le împătorești din nou ca să eviți să vii în pat cu mine?

Desigur, știa.

Am chicotit și am luat un tricou înainte de a mă așeza pe marginea patului.

— Nu știi unde ar trebui să dorm.

Ea a zâmbit pieziș.

— Nu mai spune...

— Deșteapto!

— Vino în pat, Reed!

A tras cuvertura.

— Și, în cazul în care e vreun dubiu... mă refer la *ăsta*.

De fapt, nu era niciun alt loc pe lume în care aș fi preferat să fiu. Și, la naiba, o noapte însemna mai mult de o oră în baie. Nu era nevoie să mă roage a doua oară. M-am dus și am stins lumina înainte de a mă așeza lângă ea în pat. Să stăm unul lângă altul părea la fel de natural ca atingerea ei. M-am întins pe spate, iar Charlotte s-a ghemuit la încheietura umărului meu. Am cuprins-o cu un braț, iar cu cealaltă mână am mângâiat-o pe păr. După câteva minute a spus:

— Crezi în Dumnezeu, Reed?

Luni de zile după diagnosticul meu, mă gândisem exact la această întrebare. Nu eram sigur dacă credeam. Apoi însă îmi dădusem seama că-mi era teamă să nu cred, ceea ce însemna că, de fapt, *chiar credeam* că exista ceva de care-mi era teamă.

— Da.

— Crezi în Rai?

— Cred că da.

— Crezi că sunt și câini acolo?

Am zâmbit în întuneric.

Tipic pentru Charlotte.

Credeam că urma o discuție filosofică despre existența Raiului și a Iadului, iar ea se întreba unde se duceau câinii.

— Cred. E vreunul anume de care ești îngrijorată?

— Bobo.

— Cine?

— Câinele meu bătrân. A murit când aveam 17 ani. Îl chema Bobo.

— Era numit după cineva anume?

— Într-un fel...

După cum ezita, mi-am dat seama că era o poveste la mijloc. Una în stilul lui Charlotte.

— Spune, Darling. De unde vine numele lui?

— E cu *D* mare sau cu *d* mic?

— După tot ce s-a întâmplat în baie, nu vom mai vorbi deloc despre ceva *mic*.

Ea a chicotit.

Doamne, iubeam sunetul acela!

— Promite-mi că n-o să râzi, a zis ea.

— Sigur că nu.

M-a lovit ușor peste piept.

— Când eram la grădiniță, învățam „Jurământul de credință”. Din moment ce tocmai începusem să citim și multe cuvinte erau mari, educatoarea ne-a învățat câte un vers pe rând. Eram foarte mândră că memorasem. Așa că într-o noapte am deșurubat steagul pe care părinții mei îl țineau într-un suport pe verandă și m-am dat în spectacol ca să arăt cât de deșteaptă eram.

— Așa...

Ea s-a ridicat în pat. Era întuneric, dar mi-am dat seama că-și dusesese mâna la piept.

— Jur credință drapelului Statelor Unite ale Americii și republicii pe care o reprezintă, un *Bobo* sub Dumnezeu, indivizibilă, cu libertate și dreptate pentru toți.

Am pufnit în răs.

— În loc de *popor* ai înțeles *Bobo*?

— Și părinților mei li s-a părut amuzant. A devenit un fel de glumă știută numai de noi. De câte ori tata o întreba pe mama „Cum îl chema pe tipul pe care l-am întâlnit la petrecere seara trecută?“, ea îi răspundea „Bobo“. Așa că, atunci când ei mi-au făcut o surpriză de ziua mea, când am împlinit 7 ani, și mi-au dăruit un cățel, evident că numele lui trebuia să fie Bobo.

— Evident!

— Faci mișto de mine?

Am răs.

— Bobo e în Rai, Charlotte. Și sunt sigur că ceilalți câini, cu nume precum Spot sau Lady, sunt geloși pe numele lui simpatic.

Charlotte s-a culcat la loc. De data asta, și-a pus capul pe pieptul meu, în dreptul inimii.

— Sper că e împreună cu mama.

— Este, frumoaso! Este!

A tăcut o vreme îndelungată. Începusem să cred că adormise. Dar se pare că se tot gândise la Bobo.

— De ce lasă Dumnezeu pe cineva atât de tânăr să moară?

— Și eu m-am gândit multă vreme la aceeași întrebare. Iar răspunsul este că habar n-am. Nu cred că există cineva care deține un răspuns. Dar îmi place să cred că, poate, Raiul este un loc mai bun decât asta și că moartea nu e neapărat o pedeapsă, ci uneori e o binecuvântare, pentru a-i salva pe oameni de durere.

Charlotte și-a lăsat capul pe spate ca să se uite la mine.

— Uau... E un mod frumos de a vedea lucrurile.

I-am cuprins obrazul în palmă.

— Lydia este într-un loc bun. E mai greu pentru oamenii care au rămas în urmă.

— Nici nu-mi pot imagina prin ce trec frații mei. Eu simt că am o rană în inimă și nici măcar nu am apucat să am amintiri cu ea.

Sentimentul ei a rămas plutind în aer.

Am sărutat-o pe creștet și am strâns-o la piept.

— Încearcă să dormi un pic. Mâine o să ne ocupăm de aranjamentele legate de înmormântare și va fi o zi lungă.

Ea a căscat.

— Bine.

Chiar în clipa în care am dat să ațipesc, a șoptit:

— Reed? Dormi?

— Aproape...

— Vreau doar să-ți mai zic ceva, a spus și a făcut o pauză. Cred că e mai bine să prețuiești ani de zile o amintire care uneori poate să doară decât să nu o ai deloc.

Oamenii o iubeau. Bărbați, femei, tineri, bătrâni, nu conta.

Mă uitam la Charlotte din fundul sălii în timp ce vorbea cu un cuplu în vârstă. Singurii pe care îi cunoștea înainte de priverghi erau cei doi frați ai ei. Totuși, astăzi, în timp ce oamenii veneau să-și prezinte condoleanțele la capelă, toți cei care intrau în contact cu ea plecau după aceea cu un zâmbet pe față, după doar câteva minute de conversație.

Îmi începusem ziua stând alături de ea, dorind să-i fiu alături dacă avea nevoie de sprijinul meu. Dar, după un timp, m-am îndepărtat pentru a-i oferi intimitate în noua ei familie. Mama adoptivă a lui Charlotte sosise în cursul serii trecute cu avionul pentru a-și susține fiica. Am cinat târziu și apoi am luat desertul la un alt restaurant despre care mama ei citise într-o revistă în avion, ceea ce îmi dăduse ocazia să realizez că, în conflictul dintre ceea ce era înăscut și ceea ce era dobândit, ciudățenia lui Charlotte era dobândită.

Nancy Darling a venit pe rândul pe care stăteam. Și-a scos de la gât eșarfa de mătase și a șters cu ea scaunul curat, liber, de lângă

mine înainte de a lua loc, lucru pe care aveam să observ că-l făcea oriunde se așeza.

Am arătat cu bărbia spre Charlotte.

— Se pare că se descurcă bine. Cum te simți?

— E ciudat să mă aflu aici, dar sunt bine. Mă bucur că am avut prilejul de a sta puțin singură cu Lydia înainte de a fi prea multă lume. Am avut multe lucruri pentru care să-i mulțumesc.

Am aprobat din cap.

— Nu eram sigur că Charlotte se va descurca azi. A avut o săptămână grea. Dar se pare că și ea e bine.

— Ah, greșeala începătorului. O să înveți, m-a tachinat Nancy, doar că nu prea glumea. Nu te lăsa păcălit de zâmbetul de pe chipul fiicei mele. Nu de emoțiile pe care le afișează în aceste momente grele mi-e teamă.

M-am uitat mai bine la Charlotte, care zâmbea din nou. *Părea că e bine.*

— Ce vrei să spui?

Nancy a ezitat.

— Păreți apropiați și, din moment ce lucrați împreună, vei fi lângă ea mult mai mult decât mine. Așa că poate o să stai cu ochii pe ea.

— Bine...

— Nu știi dacă înțelegi, dar Charlotte are niște probleme legate de abandon, care se manifestă latent. Nu e ceva neobișnuit la copiii adoptați. Dar modul în care se manifestă anxietatea diferă de la persoană la persoană. Abandonul este o traumă și provoacă tulburare de stres posttraumatic... multe persoane nu-și dau seama de asta.

— Nu am realizat că suferă de probleme pe termen lung, am zis.

— Toată lumea are probleme. Charlotte are tendința de a le îngropa pe ale ei și apoi acționează impulsiv pentru a evita să accepte ce simte cu adevărat.

La dracu! Impulsiv. Cum ar fi, de exemplu, să plângă și apoi să vrea să facă sex la duș.

— Cel mai greu moment pentru o persoană care suferă o pierdere vine, de obicei, după ce totul se termină, a continuat Nancy. După ce veghea la spital sau reuniunile de familie se termină. Totul este îngropat... la propriu și la figurat. Apoi toată lumea din jur se întoarce la viața obișnuită, iar persoana respectivă nu se simte încă pregătită. Pentru acel moment îmi fac griji cel mai mult în ceea ce o privește pe Charlotte.

— Ce pot face ca să fiu de ajutor?

Nancy m-a bătut ușor pe picior.

— Să fi alături de ea. Când persoana de lângă tine te lasă baltă, ai tendința ca pe urmă să fii temător. Relația ei cu idiotul ăla de Todd nu a ajutat-o să creadă că oamenii rămân alături de ea. Cel mai bun lucru pe care i-l putem oferi lui Charlotte este continuitatea... să știe că se poate baza pe noi când are cel mai mult nevoie, sub orice formă.

Capitolul 34
REED

Ne-am întors la New York, dar nimic nu mai semăna cu ceea ce fusese înainte de a pleca în Texas. Părea că totul se schimbase.

Charlotte își luase concediu, îi era absolut necesar ca să-și poată goli mintea de tot ce trăise în Houston. Biroul era complet lipsit de strălucire fără prezența ei. Se hotărâse să stea o vreme cu părinții ei în Poughkeepsie, iar eu o susținusem în totalitate să facă asta. Era o pauză luată cu reticență, dar foarte necesară, una de care intenționam să mă folosesc pentru a-mi da seama ce aveam să fac după ce se întorcea.

Mă bucuram că alesese să se sprijine pe părinții ei, și nu pe mine. Nu pentru că nu voiam să fiu acolo pentru ea. Mă durea dorul de a o mângâia. Dar să fiu fizic în preajma ei, după tot ce făcuserăm în camera aceea de hotel din Texas, ar fi fost prea mult. Creierul meu rațional era inutil când ea era de față. Și aveam de luat decizii importante, pentru care aveam nevoie de creier.

Singur în birou, continuam să aud în minte cuvintele mamei lui Charlotte.

Cel mai bun lucru pe care i-l putem oferi lui Charlotte este continuitatea... să știe că se poate baza pe noi când are cel mai mult nevoie, sub orice formă.

Nancy Darling probabil că nu avea idee că, deși îi puteam oferi fiicei ei continuitate și siguranță pe termen scurt, să fiu acolo pentru Charlotte acum ar fi fost în detrimentul ei mai târziu în viață. Charlotte credea că știe ce e cel mai bine pentru ea. Era tânără, plină de viață și naivă. Situația cu mine nu era la fel de simplă cum o făcea ea să pară. Spusese că preferă să aibă o perioadă limitată de timp cu cineva decât deloc. Nu putea lua această decizie pentru ea acum. Era ușor de spus așa ceva când toată lumea din jur era sănătoasă.

Ar simți la fel dacă nu aș fi sănătos și dacă deteriorarea mea lentă ar fi continuat ani de zile, ani din viața ei?

Trebuia să fiu atent. Depășisem o limită foarte importantă când făcuserăm sex.

Sex pur, incredibil, care te făcea să-ți pierzi mințile, pe care nu aveai să-l uiți cât timp trăiai.

Îi spuseseam că va fi doar o noapte și aveam ocazia să mă țin de cuvânt și să nu distrug totul pentru totdeauna.

Cu excepția situației în care aveam de gând să fiu cu Charlotte pe termen lung, era imperativ să nu mai fac sex cu ea niciodată. Dacă încălcam regula unei singure nopți... avea să fie sfârșitul. Ar fi fost extrem de dificil să mai ies din așa ceva. În plus, ea ar fi devenit și mai atașată de mine.

Dar voiam ca ea să fie atașată de mine, nu?

Tocmai asta era chestia aiurea. Incredibil de dificil, eram sfâșiat între dorința egoistă de a mă preda nevoii de a fi cu Charlotte și alegerea inteligentă de a o lăsa să plece.

Uram să recunosc. Chiar uram să recunosc, dar aveam nevoie de fratele meu. Capul lui Max era în nori jumătate din timp. Era absorbit de propria persoană și nu neapărat la curent cu viața mea. Fusesse parțial alegerea mea să nu mă confesez lui în ceea ce o privea

pe Charlotte. Dar când eram în mare bucluc, el era mereu cel la care apelam pentru sfaturi în ultimul moment.

Din moment ce Charlotte își luase câteva zile libere, era ocazia perfectă să-l rog pe Max să vină la birou pentru o întâlnire neprevăzută ca să ne punem la curent. Chiar dacă nu era ziua obișnuită din săptămână în care ne onora în mod normal cu prezența lui, Max a făcut un drum special ca să mă vadă după ce i-am lăsat un mesaj vocal urgent.

A intrat agale în biroul meu, cu o cutie de gogoși și două cafele, pentru că problemele urgente se pare că necesitau gogoși. Max era singura persoană pe care o cunoșteam care putea consuma cantități nesfârșite de rahaturi și avea în același timp corpul tonifiat și tare ca piatra.

A mușcat dintr-o gogoasă și a vorbit cu gura plină:

— Tipule... mori sau ceva de genul ăsta? Nu-mi amintesc când m-ai chemat ultima dată doar ca să vorbim.

Eu îmi aminteam. Se întâmplase după ce aflasem că am SM. Literalmente, fusese ultima dată când îl convocasem urgent pe Max la o Powwow³.

— Ia loc, frate, am zis.

— Despre ce-i vorba?

— Despre Charlotte.

— Ți s-au aprins călcâiele după ea. Bunica mi-a zis că ai ajutat-o să-și găsească mama biologică în Texas și că mama ei a murit. E o nebunie. Ce face Charlotte?

— E la părinții ei, în Nord. Și-a luat puțin timp liber. Călătoria în Texas m-a întors pe dos, în mai multe feluri.

S-a uitat la mine pieziș.

— I-ai tras-o, nu-i așa?

Faptul că nu am negat a fost suficient ca el să adauge:

3 Întâlnire la amerindieni, în timpul căreia se practică diverse ceremonii sau sunt luate decizii importante. (N.T.)

— Ticălosule norocos!

Am oftat adânc și am zis:

— Trebuie să mă ajuți să descurc situația asta, Max.

— Ce e de descurcat?

— Știi ce. Niciodată nu am vrut să mă încurc cu Charlotte și nu am vrut ca lucrurile să ajungă atât de departe, din cauza diagnosticului meu. Mi-am tras-o singur, în stil mare.

— I-ai tras-o ei în stil mare. Nu văd deloc care e problema.

A luat încă o gogoasă și a vânturat-o spre mine.

— Vrei să-ți spun cum să scapi de cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată și cum să nu doară ca dracu'? Crezi că-s magician? Nu există un răspuns ușor, pentru că ești îndrăgostit de fata asta, am dreptate?

Am tras adânc aer în piept, am expirat și am recunoscut.

— Sunt îndrăgostit până peste cap de ea.

— Atunci rămâi cu ea. Știe totul despre tine. A acceptat. Rămâi cu ea, Reed.

— Și dacă nu pot? Dacă mă simt prea vinovat? Cum s-o părăsesc? Spune-mi cum s-o părăsesc.

— Nu există o cale de mijloc. Ori ești cu ea, ori spui stop. Pur și simplu te oprești. Nu îi mai dai nas și nu mai încerci să-i fii prieten sau să fi eroul ei, pentru că amândoi știm că asta înseamnă să intri în rahat. Ai trecut dincolo de punctul ăsta. Și, îmi pare rău s-o spun, nu mai puteți lucra împreună dacă te hotărăști să ieși din asta. Chestia asta n-o să meargă. Vei continua să aluneci și vei sfârși în aceeași situație, iar asta nu e corect. Deci fie ești în rahat, fie ieși din oală. Și ar fi bine să-i găsești un loc de muncă dacă te decizi să te retragi. Ea va fi bine. Crede-mă, sunt o mulțime de bărbați care ar vrea să-i lingă rănile.

Eram conștient că adăugase ultima parte ca să mă testeze. Știa că mă înnebunea. Cuvintele lui erau dure, dar îmi dădeam seama că erau adevărate. Nu exista cale de mijloc cu Charlotte. Ori eram implicat, ori nu.

— Max, ești un om direct. Mulțumesc. Aveam nevoie de o palmă peste față.

În seara aceea, singur la mine în apartament, priveam linia orizontului, neștiind ce trebuia să fac. Tot ce știam cu certitudine era că Charlotte și cu mine nu mai puteam fi simpli prieteni. Ar fi fost mult prea dureros s-o văd mergând mai departe cu viața ei. Nu ar fi existat nici măcar un moment în care să nu o vreau pe Charlotte Darling aproape de mine.

După miezul nopții, când mi-a sunat telefonul, am fost la un pas de a-l ignora până am văzut că era ea. Am răspuns.

— Ce faci așa de târziu?

— Nu puteam să dorm.

Nu a fost nevoie decât să-i aud vocea, pentru ca trupul meu să reacționeze — o dovadă clară că eram slab când era vorba de ea. Îmi era mult mai ușor să mă gândesc la o despărțire de Charlotte când nu o priveam sau nu o auzeam. Chiar și fără ea prin preajmă, eram continuu excitat doar gândindu-mă la noaptea petrecută împreună.

— Îmi pare rău că ai insomnie.

— Te-am trezit? m-a întrebat ea.

— Nu. Dar nu conta dacă mă trezeai. Cum merg lucrurile acasă?

— Mă simt pierdută, ca și cum aș fi aici, dar nu sunt. Nu prea știu cum să-ți explic. Atât de mult timp din viața mea mi-am petrecut-o întrebându-mă de unde vin! Acum simt un gol ciudat. Dar e mai mult decât atât, mai mult decât moartea mamei mele. Mă simt ca și cum aș fi la un punct de cotitură în viața mea, însă fără să știu ce opțiuni am, ci doar că ceva trebuie să se schimbe. Totuși, nu am energia necesară să mă gândesc la nimic din toate astea ca să-mi dau seama de ceva. În cele mai multe zile n-am avut chef nici măcar să mă dau jos din pat.

— Asta e depresie, Charlotte. Știu bine, pentru că am trecut și eu printr-o lungă perioadă de-asta, mai ales după ce am fost

diagnosticat, când mintea îmi fugea spre cele mai urâte scenarii. Vei fi bine. Îți promit! Trebuie doar să treci peste asta.

— La ce te-ai gândit mai exact în acea perioadă? m-a întrebat ea.

Deși nu voiam să direcționez conversația spre mine, m-am deschis puțin.

— Începusem să-mi imaginez cum aș fi arătat fără putere, incapabil să mă mișc, chestii de genul ăsta. Și asta îmi înrăutățea depresia.

A urmat un moment de tăcere, apoi a spus:

— Știi, dacă cineva te iubește cu adevărat, preferă să aibă oricât de puțin timp cu tine decât deloc, așa este? Când iubești pe cineva, chiar și grija față de acea persoană atunci când nu o poate face singură este o onoare, nu o povară.

Partea proastă era că începusem să cred că așa simțea Charlotte. Doar că nu-mi puteam închipui cum era să împovărez pe cineva drag, indiferent cum vedea ea situația. Am simțit o greutate în piept. Trebuia să trec peste acest subiect.

— Să revenim la tine. E prima dată când treci prin așa ceva?

— Da. Nu mi s-a mai întâmplat.

— Oamenii îți vor spune că trebuie să te ridici și să faci ceva, să nu te mai gândești la asta, dar tu nici măcar nu poți să-ți dai seama ce este exact. E doar un sentiment de pustiu care te urmărește. Uneori, trece de la sine. O să treacă. Mintea ți se limpezește, îți dai seama ce vrei și-ți recapeți energia.

— Cum merg lucrurile la birou?

Mizerabil fără tine.

— Nimic interesant. Nu pierzi nimic. Nu-ți face griji pentru asta.

— Ai spus că ai angajat pe cineva pentru 30 de zile?

— Și mai mult, dacă trebuie. Stai cât timp ai nevoie.

— De fapt, chiar s-ar putea să am nevoie de mai mult timp. Mă gândesc să călătoresc.

Am simțit un gol în stomac.

— Unde pleci?

— Nu m-am hotărât încă.

— Charlotte, dacă ai nevoie de ceva... bani... orice pentru călătoria ta, te rog să-mi spui.

— Nu. Nu, nu am nevoie de bani. Ai făcut destul pentru mine.

A făcut o pauză, apoi a zis:

— Oricum, mai bine te las să dormi.

— Pot sta treaz toată noaptea dacă ai nevoie de mine.

— E-n regulă. Trebuie să încerc să dorm.

— Mai sună-mă! Te rog, ține-mă la curent.

— Așa o să fac. Noapte bună, Reed.

— Charlotte?

— Da?

Nu știam de ce o strigasem pe nume, de ce nu o lăsam să se ducă la culcare. Oricum nu puteam rosti lucrurile pe care doream să i le spun.

Mă omoară faptul că suferi.

Vino la mine. Lasă-mă să am grijă de tine.

Te iubesc.

Te iubesc, Charlotte.

— Ai grijă de tine, am spus în schimb.

Capitolul 35

CHARLOTTE

Notificarea primită prin e-mail îmi arăta că tocmai încasasem o plată instant de 5 000 de dolari. Cu siguranță, erau cei mai mulți bani pe care îi promisem vreodată într-o singură tranșă. Rochia de mireasă a lui Allison, cu pene, croită la comandă, se vânduse pe eBay în mai puțin de o zi.

Nu durase mult deloc. Rochia valora mult mai mult — cel puțin 20 000 de dolari —, dar aveam nevoie de bani repede pentru a-mi finanța călătoria în Europa. Deși cumpărasem deja biletele, trebuia să achit factura de credit care urma să vină la sfârșitul lunii. Singurul mod în care îmi puteam asigura o sumă rapidă fusese aceea de a vinde rochia sub prețul real.

Nu îi spuseseam lui Reed că mă întorsesem în oraș. Credea că eram încă în Poughkeepsie cu părinții mei. Oricum nu rămâneam decât pentru a livra rochia și a împacheta lucrurile înainte de zborul din weekend.

M-am decis să zbor la Paris și să petrec câteva zile plimbându-mă prin oraș înainte de a lua un tren de noapte spre Roma. Am rezervat

un loc la cușetă. Nu era chiar scenariul la care sperasem pe Lista de nebunii, dar era ceva pe-aproape.

Țineam în mână biletul albastru scris de Reed, pe care-l desfăcusem cu grijă de pe rochia albastră și-l citisem de câteva ori.

Pentru Allison

Ea zise: „Iartă-mă că sunt o visătoare“, iar el o luă de mână și răspunse: „Iartă-mă că nu am fost aici mai devreme ca să visez cu tine“ (J. Iron Word)

Îți mulțumesc că-mi transformi visurile în realitate.

Cu dragoste,

Reed

Cât de mult mi-aș fi dorit să mă iubească Reed! Dar poate că nu era capabil să mai iubească așa cum iubea când scrisese biletul. Se călise. Oricât de mult mi-aș fi dorit să vadă lucrurile ca mine, nu îl puteam obliga. Rezistența lui mă epuizase. Acest lucru plus faptul că în ultima vreme mă simțeam amorțită mă făceau să nu mai am niciun pic de energie să lupt pentru ceva, mai ales pentru Reed Eastwood.

În timp ce împachetam cu grijă rochia într-o cutie mare, albă și plată, speram că îi va aduce noroc lui Lily Houle din Madison, Wisconsin. Lily era destinatară magiei care nu mai părea să lucreze pentru mine.

M-am gândit că această rochie îmi schimbase viața. Mi-l adusesse pe Reed și, chiar dacă între noi nu avea să mai fie nimic, el îmi schimbase viața. Mă făcuse să mă simt ca niciodată înainte și-mi rezolvase problema cu rădăcinile mele.

Am aruncat o ultimă privire la rochie înainte de a închide cutia și m-am simțit pregătită să-mi iau adio de la basmul meu. Dragostea nu însemna o rochie frumoasă, un bilet sau chiar cuvinte amare. Însemna să fi cu cineva la bine și la greu, să-l vezi nu doar în cele

mai bune momente din viață, ci și în cele mai rele. Să fii acolo pentru cineva, așa cum aș fi fost eu pentru Reed dacă m-ar fi lăsat. M-am gândit la mama mea biologică. Adevărata dragoste însemna, de asemenea, iertare.

M-a întristat faptul că renunțam la Reed, mai ales după noaptea pe care o trăisem în Houston. Dar, dacă partida aceea uimitoare de sex nu ne putuse aduce în sfârșit împreună, ce altceva ar mai fi putut s-o facă?

Îmi era atât de dor de trupul lui, de felul în care îl simțeam în mine! Nevoia mă ținuse trează în ultima vreme. Deveniserăm unul din punct de vedere fizic și totuși, emoțional, el era încă atât de închis, atât de departe! De câte ori puteam suporta să fiu respinsă de un bărbat? Preferam să fiu singură decât alături de un om intangibil ca Reed, jucând un joc de-a șoarecele și pisica, ce nu se sfârșea niciodată. Nu voiam să renunț să lucrez pentru Eastwood, dar probabil că eram nevoită s-o fac. Aveam de luat decizii importante și speram că excursia peste ocean îmi va limpezi mintea.

Prima zi în Paris a constat din pâine cu brânză, urmate de pâine cu și mai multă brânză.

Stând în față la La Fromagerie, mă întrebam dacă voi realiza ceva în această călătorie în afară de a mă îngrășa două kilograme. Nu aveam să găsesc soluțiile într-o baghetă, asta era sigur. Totuși, faptul că mâncam singură era ceea ce voiam să fac. Iar această călătorie era atât despre a nu face nimic, cât și despre a găsi ceva semnificativ.

Eram înconjurată de parizieni fumători care-și sorbeau cafelele și vorbeau într-o limbă pe care chiar nu o înțelegeam, în ciuda eforturilor mele de a o învăța. Eram în lumea mea și mă desfătam cu plătoul cu brânză și fructe pe care îl comandasem.

Mă hotărâsem să vizitez cât mai multe cafenele înainte de a mă urca în trenul de Italia. Oricât de solitară eram, nu mă simțeam singură, în special pentru că toate celelalte persoane din jurul meu se

bucurau de solitudine. Spre exemplu, artistul care stătea în colț și schița ceva. Eram într-o companie bună, fiind totodată singură. Iar acest lucru era reconfortant.

Priveliștea cu Turnul Eiffel în depărtare mă obliga să-mi ridic din când în când ochii din farfurie și să nu uit de splendoarea locului în care mă aflam. În locul unui hotel, optasem să mă cazez într-un Airbnb în Quartier Saint-Germain-des-Prés, un cartier mic, dar fermecător, nu departe de turn. A doua zi aveam de gând să iau o pauză din turul culinar, pentru a vizita Notre Dame și Luvru.

Privirea mea rătăcitoare s-a îndreptat către un bărbat care semăna din spate cu Reed: părul închis la culoare, îmbrăcat în costum, cu umerii largi. Inima mi-a tresărit când m-am gândit ce incredibil ar fi fost dacă era și el aici cu mine.

Bărbatul stătea singur și citea un ziar. Dintr-odată mi-am dat seama că puteai călători peste Atlantic, în căutarea tuturor modurilor de a-ți distrage atenția pentru a suprima durerea din inimă... însă un detaliu avea puterea de a readuce brusc totul la suprafață. Câteva momente mai târziu, bărbatului i s-au alăturat o femeie și doi copii îmbujorați. S-a ridicat de pe scaun pentru a-i îmbrățișa pe cei doi îngerași. Privindu-l din spate, pentru mine el era Reed. Iar în scena la care asistam, Reed era alături de copiii lui — o viață pe care ar fi putut-o avea, dacă n-ar fi fost temerile lui. O viață pe care aș fi putut-o avea și eu, dacă n-ar fi fost temerile lui.

Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Mă dădeam în spectacol — plângeam și mâncam.

Când să mă ridic ca să mă îndrept spre următoarea destinație culinară, artistul din colț s-a apropiat de mine. A spus ceva în franceză, dar n-am înțeles, apoi mi-a făcut cu ochiul și mi-a înmănat portretul la care lucrase. Apoi a șters-o, literalmente, înainte de a avea ocazia să spun ceva.

M-am uitat în jos și am rămas uimită. Era cea mai hidoasă imagine a mea. Hidoasă nu pentru că era urât desenată, ci pentru că probabil exact așa arătam acum. În desen, aveam gura deschisă în timp

ce băgam în ea o bucată de pâine. Ochii îmi erau ieșiți din orbite și păreau umflați de lacrimi. A doua zi urma să o văd pe Mona Lisa cea calmă și meditativă. Mizeria din mâinile mele era exact la polul opus.

În timp ce continuam să mă holbez la portretul meu, mi-am dat seama că, în ciuda faptului că simțeam că viața mea era un dezastru, acest străin găsisese ceva artistic în mine. Prin simplul fapt că existam și mă bucuram de momentul prezent, îl inspirasem cumva. M-am uitat o vreme la imagine. Cu cât o priveam mai mult, cu atât vedeam mai puțin fata pierdută care mânca pâine și cu atât mai mult zăream femeia independentă. Una care tocmai își găsisese mama, pentru ca apoi, imediat, s-o piardă, dar care persevera oricum, chiar și în ciuda faptului că era îndrăgostită de un bărbat pe care nu-l putea avea. Supraviețuia oricum. Mâncând brânză. Poate că asta era o lecție, poate că eram bine așa cum eram, singură, trăind tot ce-mi scotea în cale viața. Poate că *eu* îmi eram suficientă.

Eu îmi eram suficientă.

În acel moment mi-am dat seama că, deși s-ar putea să dureze ceva vreme, voi fi bine indiferent de ceea ce se întâmpla între mine și Reed, pentru că eu mă aveam *pe mine*. Și eram puternică — perfect imperfectă.

Mai târziu în acea zi, s-a întâmplat să trec pe lângă un butic de pe Rue du Commerce în care se vindeau rochii de mireasă de epocă.

Nu m-am putut abține și m-am oprit să privesc rochia din vitrina magazinului. Era uimitoare. Nu la fel ca cea roz, cu pene, a lui Allison. Aceasta era o rochie-trompetă de culoare albă, acoperită cu paiete. Stilul era simplu, dar rochia avea o talie frumoasă, care-i oferea caracter și încheaga întregul aspect.

M-am gândit la trecut, la ultima experiență trăită într-un magazin cu rochii de mireasă, în urmă cu atât de multe luni, la ceea ce se întâmplase de atunci și la câte lucruri se schimbaseră. Gusturile mele se maturizaseră odată cu ceea ce se petrecuse în viața mea.

Persistau atât de multe incertitudini! Voi rămâne să lucrez pentru Eastwood sau mă voi întoarce la școală? Erau multe aspecte la care trebuia să mă gândesc când mă întorceam acasă. În ciuda semnelor de întrebare, erau mult mai multe lucruri de care *devenisem* sigură cu privire la ce-mi doream de la viață.

Eram sigură că meritam genul de bărbat care m-ar fi iubit așa cum ar fi făcut-o Reed dacă nu ar fi fost atât de speriat. Și știam că nu ar fi trebuit să renunț la speranța că-l voi găsi. Chiar și mama găsisese dragostea și trăise fericită — deși pentru puțin timp — în urma tuturor problemelor prin care trecuse după ce mă abandonase.

Am aruncat o ultimă privire spre rochia din vitrină. Era genul de rochie pe care aș fi ales-o azi, nu atât de ostentativă ca cea cu pene, dar nici prea simplă. Dacă rochia cu pene reprezenta un ideal fals, aceasta mă reprezenta... pe mine.

Simplă și totuși elegantă, cu multă strălucire.

Capitolul 36

REED

Nu era ușor să pretind că nu mă gândeam unde era sau ce făcea în fiecare moment al zilei. Jurasem să-i las lui Charlotte spațiu și să nu intervin în călătoria ei. Însă nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă era în siguranță și dacă mai era tristă și deprimată. Tot ce știam era că vizita Franța și Italia și avea de gând să stea câteva săptămâni. În plus, data întoarcerii ei rămăsese în aer. Mă întrebam dacă va mai reveni vreodată la Eastwood.

În fiecare zi îmi era din ce în ce mai greu să mă concentrez la muncă. Am făcut un lucru pe care-l făceam foarte rar: la prânz, m-am aventurat în Central Park și m-am așezat pe o bancă, să reflectez. Frunzele de toamnă cădeau în jurul meu în timp ce gândurile la Charlotte mă rodeau. În ciuda a tot ceea ce avea de oferit acest oraș, era uimitor cât de goală putea părea viața când persoana dragă dispărea brusc. Cred că de-abia în astfel de momente realizezi cât de mult contează o persoană — când te părăsește.

Brusc, am devenit conștient de o prezență în apropierea mea. Când m-am întors spre stânga, am observat un tânăr în scaun cu rotile care se oprise lângă banca pe care stăteam.

Avea 18 sau 19 ani și putea fi versiunea mea mai tânără, cu păr negru și trăsături cizelate. Un tip arătos.

Am dat din cap spre el.

— Bună!

Părând că de-abia acum m-a observat, s-a întors spre mine.

— Bună!

Am simțit că trebuia să spun mai mult.

— O zi frumoasă, nu-i așa?

— Ăăă... da.

A zâmbit reținut, cu aerul că avea o mulțime de treburi mai importante de făcut decât să stea de vorbă cu mine.

— Ai ieșit să te bucuri de vremea frumoasă? l-am întrebat.

— Nu... ăăă... de fapt, am o întâlnire, de pe Tinder.

Da?

S-a încruntat, probabil observându-mi expresia surprinsă.

— Ce este? Crezi că cineva care e în scaunul cu roțile nu poate face așa ceva?

— N-am zis asta.

— Mda, dar fața ta asta sugerează.

— Îmi pare rău că ți-am dat impresia asta.

S-au scurs câteva momente de tăcere. M-am uitat pe cer, apoi m-am întors spre el.

— Deci Tinder, hm? Funcționează?

— O, da. Nu ți-ar veni să crezi dacă ai ști câte gagici doresc să se joace de-a eroinele cu mine. Adică, inițial le agăț arătându-le chipul meu. După ce se creează o conexiune, le spun că sunt în scaunul cu roțile. Crezi că fug? Pe naiba! Asta, de fapt, întărește legătura. E ca și cum ar crede că mă salvează sau ceva de genul ăsta. Eu, în schimb, nu vreau decât să le agăț pentru fundul lor. Și chiar reușesc. De fiecare dată. Deci funcționează pentru toată lumea. Așa că alungă-ți părerile de rău sau ține-le pentru tine. Nu de alta, dar azi mi-o pun, a zis el și s-a aplecat spre mine. Sex pe roți.

Sex pe roți.

Am răs cu poftă. Ceva îmi spunea că nu-l voi uita niciodată pe puștiul ăsta. Mi-am lăsat ideile preconceptionale să se ducă pe apa sâmbetei. Tipul ăsta chiar era tare.

Câteva momente mai târziu, s-a apropiat de noi o roșcată atrăgătoare, care plimba un câine.

— Tu trebuie să fii Adam.

— Ashley..., s-a îndreptat tânărul spre ea. Ești chiar mai frumoasă în realitate.

— Mulțumesc! s-a îmbujorat ea.

Adam s-a uitat la mine zâmbind discret și apoi a spus:

— Mergem?

— Sigur că da.

Adam m-a salutat dând din cap.

— Mi-a părut bine să vorbesc cu tine, omule.

— Da. Ai grijă de tine.

I-am urmărit până când au dispărut din câmpul meu vizual.

Tipul ăsta care, în esență, trăia cel mai întunecat coșmar al meu, era mai fericit decât un purcel în noroi. Acest lucru dovedea faptul că atitudinea înseamnă totul în viață. Inspira încredere și nu rata nimic, iar asta deoarece credea că merită mai mult... alesese să trăiască, nu să se ascundă.

E amuzant cum, uneori, Universul îți scoate în față, la momentul potrivit, exact ceea ce ai nevoie să vezi.

Dumnezeule, parcă sunt Charlotte!

Cu degetul arătător îndreptat spre cer, am zis:

— La naiba, ești tare! Aproape că m-ai convins.

În timp ce mă jucam cu ceasul de la mână în biroul lui Iris, am întrebat:

— Ai mai auzit ceva de Charlotte?

— Nu, dar mi-a trimis itinerarul ei, în caz de urgență, ca să știu unde este.

— Și?

— Păi, m-am uitat pe el și se pare că peste câteva zile o să ia un tren de noapte din Franța spre Italia.

— Vrei să spui... la cușetă?

— Da, a spus ea, după care expresia ei s-a schimbat. Reed, am impresia că nu călătorește singură.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Ce te face să spui asta?

— E doar o bănuială. Cred că tipul ăla, Blake, s-ar putea să fie cu ea.

Și-atunci mi-a picat fisa!

Obiectivul de pe Lista de dorințe!

Să fac dragoste cu un bărbat pentru prima oară într-o cușetă, într-o călătorie cu trenul prin Italia.

Am intrat în panică. Dacă Iris avea dreptate? Dacă Charlotte nu era singură? Psihic vorbind, nu se simțea foarte bine. Charlotte era prea vulnerabilă ca să ia decizii înțelepte. Ca să nu mai spun că nu înțelegea ce simțeam cu adevărat pentru ea. Dar dacă făcea această călătorie cu Blake doar ca să se răzbune pe mine că mă culcasem cu ea și apoi dispărusem? În ultima vreme, fusese distantă și nu spusese niciodată că o terminase cu el.

Charlotte nu era conștientă de impactul pe care îl avusese în viața mea, de profunzimea sentimentelor mele față de ea, pentru că nu-i mărturisisem niciodată nimic. Cine o putea învinovăți că, în acest moment, i se părea că nu mai avea nimic de pierdut? Fir-ar să fie! Dacă aș fi fost în locul ei, probabil că și eu aș fi fost într-o cușetă cu Blake.

În ultimele luni, mă mințisem pe mine, o mințisem pe Charlotte. Ea credea că bărbatul care scrisese biletul acela nu mai exista. Dar, în realitate... indiferent dacă era sau nu cu alt bărbat, îmi doream să fiu cel cu care făcea dragoste în tren.

— Ești bine, Reed?

De data asta, am vorbit pe repede-înainte.

— Nu. Nu sunt. Mă tem că am dat-o-n bară rău de tot cu Charlotte. Am crezut că pot trăi fără ea, dar nu pot. Acum s-ar putea să fie prea târziu să mai pot repara lucrurile. Unul dintre obiectivele pe care le-a scris pe Lista ei de nebunii este să facă dragoste pentru prima oară într-o cușetă. Dacă e cu Blake în tren, atunci o să se culce cu el.

M-am ridicat și m-am plimbat agitat prin încăpere.

— Nu e prea târziu, Reed. Charlotte vrea să fie *cu tine*. Chiar dacă e cu altcineva, asta se întâmplă doar pentru că ai îndepărtat-o. Tu ești cel pe care-l vrea. Trebuie să te duci la ea și să-i spui exact ce simți.

Mă foiam.

— Și dacă e cu el?

— Trebuie s-o faci oricum. Nu-ți poți permite s-o pierzi.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea dreptate!

— Nu, nu pot. Ea este, bunico. Ea este aleasa, iar faptul că am realizat asta este înspăimântător... dar e și incontestabil.

— Atunci du-te după ea! Peste puțin timp o să plece cu trenul.

Nu am reușit să prind un zbor care să-mi permită să iau același tren cu Charlotte din Paris. Singura șansă pe care o aveam de a ajunge în acel tren era să-l prind când oprea la Veneția, pe drumul spre Roma care, conform itinerarului, era destinația ei finală. Asta însemna că era posibil să ajung la ea, dar să aflu că-și îndeplinisese deja dorința de a face dragoste într-o cușetă, iar asta pentru că, până când trenul ajungea la Veneția, se făcea deja dimineață.

Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

După ce am aterizat la Veneția, trebuia să ajung la gară. M-am bazat pe faptul că aveam internet pe telefon, care să mă ajute să găsesc drumul într-acolo. Dar, din nu se știe ce motive, nu funcționa. Și nu am putut găsi pe nimeni care să vorbească engleza. Dar, chiar dacă nu aveam wireless, puteam trimite mesaje.

De ținut minte: să nu am niciodată încredere că Max mă va lua în serios atunci când îl rog să-mi traducă ceva în italiană. În loc să ajung la cea mai apropiată gară, am ajuns la cea mai apropiată casă de toleranță.

Să nu uit să-l strâng de gât când ajung acasă.

Chiar dacă internetul a început să funcționeze din nou, ocolul m-a făcut să întârzi cu cel puțin o jumătate de oră. *Nenorocitul de Max!* Eram la limită cu timpul.

În sfârșit, am ajuns la gara Venezia Santa Lucia. Erau 16 peroane și trebuia să aflu la care dintre ele urma să oprească trenul de noapte în care era Charlotte. Se pare că Veneția era prima oprire și, de asemenea, destinația finală pentru unii dintre pasageri. Cei care-și continuau drumul spre Roma rămâneau în tren. Nu doar că nu aveam idee dacă Charlotte se afla cu adevărat în acest tren, dar nu știam nici dacă era cu acel tip. Nervii mei erau întinși la maximum. Îmi era rău de la stomac.

În cele din urmă, vorbind cu cineva care înțelegea limba engleză, am reușit să aflu la care peron sosea trenul ei. Mi-am cumpărat bilet spre Roma, apoi m-am dus pe peron ca să aștept trenul.

Mintea îmi era în alertă. Ce aveam să-i spun? Simțeam că trebuia să pregătesc două discursuri diferite, pentru două scenarii. Emoțiile mă invadaseră și nu-mi găseam cuvintele.

Speram să reușesc să spun ceva coerent.

Exact la timp, la 11:05, trenul a intrat în gară. Cu inima bătându-mi cu putere, am privit mulțimea de oameni care cobora din vagonul din față și-și recupera bagajele.

I-am dat biletul conductorului, am urcat în tren, mi-am găsit un loc și am așteptat cu nerăbdare. Nu voiam să fac nimic care putea să mă bage în bucluc, atâta timp cât trenul era oprit, gândindu-mă că erau mult mai puține șanse să mă dea jos din tren dacă eram deja pe drum.

Odată ce trenul s-a pus din nou în mișcare, m-am ridicat de pe scaunul meu ca să mă duc în vagonul de cușete. Am bătut la fiecare

ușă. Fie nu primeam niciun răspuns, fie eram întâmpinat — în unele cazuri, nu prea cordial — de oricine altcineva, dar nu de Charlotte Darling.

Oare asta era trenul în care se afla ea?

Eram destul de sigur că, în acest moment, preferam să n-o găsesc decât să descopăr că era cu un alt bărbat și că tocmai făcuseră dragoste.

Inima mi s-a oprit pentru un moment când am ajuns la vagonul-restaurant, ultimul. Era gol, cu excepția unei blonde frumoase care stătea în colț, mânca un croasant și privea pe fereastră — era singură!

Capitolul 37

CHARLOTTE

Trenul de noapte era o greșeală. Nu putusem dormi toată noaptea. Mișcarea convulsivă și mintea mea agitată mă împiedicaseră să închid ochii.

Călătoria la cușetă prin Italia nu era deloc așa cum îmi imaginasem. Era o experiență singuratică și lipsită de confort.

Îmi era dor de casă.

Îmi era dor de Reed.

Oricât mă întrista, ăsta era adevărul.

M-am hotărât să merg să iau micul dejun; m-am așezat la fereastră și am constatat că eram doar eu în tot vagonul. Pentru că încă nu depășisem perioada în care eram dependentă de mâncarea franțuzească, am comandat un croasant și o cafea.

Mă uitam pe geam și admiram peisajul pitoresc al Italiei. Priveam fascinată culturile de pe câmp când reflexia unui bărbat care semăna teribil cu Reed a apărut în fereastră.

Aveam vedenii.

Era oare posibil ca prea multe lactate să mă facă să am halucinații?

Am clipit. Pentru că era încă acolo, m-am întors spre el și mi-am dus mâna la piept când l-am văzut.

Reed?

O, Doamne, Reed!

În timp ce mă privea, buzele îi tremurau.

— Ești singură?

Incapabilă să rostesc vreun cuvânt, am dat din cap.

Umerii lui se ridicau și coborau. Era răvășit, nebărbierit, ca și cum ar fi călătorit cu rucsacul în spate prin Europa. Purta pantaloni cargo și bocanci.

E un vis?

— Arăți de parcă ai merge la război, am spus.

— Așa am crezut, a zis oftând. Credeam că ești aici cu un bărbat.

— Ai venit până aici pentru că ai crezut că sunt cu un bărbat?

— Da, a răspuns închizând ochii. Adică nu, nu știu. Cred că aș fi venit oricum. Am atâtea să-ți spun, Charlotte!

— Nu-mi vine să cred că ești aici.

S-a apropiat în sfârșit și s-a așezat pe scaunul de lângă mine, îmbrățișându-mă.

Strângându-l tare, am început să plâng.

— Mi-a fost așa dor de tine, Reed!

I-am simțit respirația pe gâtul meu.

— Oh, frumoasa mea! Și mie mi-a fost dor de tine.

Dându-se înapoi ca să se uite la mine, a adăugat:

— Bonnie Raitt a avut dreptate...

— Ce vrei să spui?

S-a uitat în ochii mei câteva secunde, apoi a zis:

— Nu poți convinge pe cineva să iubească o persoană. Dar și opusul este adevărat. Nimic nu poate convinge pe cineva să nu mai iubească o persoană. Am încercat din răputeri să nu te iubesc, Charlotte. Dar te iubesc din toată inima și din tot sufletul meu.

Am început să plâng și mai tare și l-am îmbrățișat din nou.

— Doamne, Reed, te iubesc atât de mult!

— Putem merge în cușeta ta? mi-a șoptit el la ureche.

— Da, am zis cu entuziasm.

Ne-am grăbit să ne ridicăm și ne-am îndreptat spre cușetă. În secunda în care ușa s-a închis în spatele nostru, buzele lui erau deja lipite de ale mele. Dacă mi-ar mai fi spus o dată că nu puteam fi împreună, nu cred că aș mai fi rezistat. Îl iubeam pe acest bărbat și nu mai voiam să trăiesc nici măcar o secundă fără el.

Erecția lui mă apăsa pe abdomen în timp ce Reed mă împingea către pat.

— Am atât de multe să-ți spun! a șoptit în dreptul buzelor mele în timp ce stătea deasupra mea. Dar trebuie să fiu în tine când o fac. Te rog!

— Da, am spus dând din cap aprobator, în timp ce suspinam.

Măinile lui căutau frenetic să-mi scoată jeanșii. L-am ajutat să mi-i tragă în jos fără să-mi desprind buzele de ale lui.

Eram deja udă când penisul lui gros s-a împins în crăpătura mea. M-a pătruns complet dintr-o singură mișcare. Mi-o trăgea de parcă străbătuse lumea toată doar pentru a face asta. Într-un fel, presupun că asta făcuse.

Mi-am încleștat degetele în părul lui ciufulit. Începutul de barbă îmi zgâria pielea în timp ce Reed îmi devora gura.

Mi-a șoptit la ureche în timp ce mă penetra:

— Te iubesc, Charlotte. Te iubesc atât de mult și-mi pare rău că nu știu cum să mă împotrivesc acestei iubiri. Al dracului să fiu dacă știu! Sunt un egoist nenorocit. Și am nevoie de tine să-mi fii alături, chiar dacă asta înseamnă să-ți distrug viața. Am nevoie de tine!

— Tu mi-ai *salvat* viața și nu mai vreau să trăiesc fără tine.

— Cât timp o să respir, n-o să se-ntâmplesc asta.

Am tăcut în timp ce el se împingea în mine și mai tare. Patul de sub noi se zguduia. Trenul se mișca, dar părea că noi îl balansam. Prima oară, în Texas, mă dăduse gata, dar nu existau cuvinte pentru a descrie cât de bine mă simțeam de data aceasta. Orgasmul a venit

fără niciun avertisment. În timp ce țipam cuprinsă de extaz, corpul lui a început să tremure înainte ca sperma fierbinte să se reverse în mine.

Poate că acum mi se păruse altfel, pentru că știam sigur că e al meu.

— Chiar e adevărat, Reed?

Încă în mine, m-a sărutat pe gât și mi-a spus:

— Este cel mai adevărat lucru pe care l-am trăit vreodată. Vreau totul, Charlotte. Vreau să mă căsătoresc cu tine, vreau să avem copii, dacă asta îți dorești, și vreau să-ți ofer tot ce ai visat vreodată.

Declarația lui m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.

— Am spus ceva greșit? m-a întrebat el.

— Nu. Sunt atât de fericită, Reed!

Am rămas uitându-ne unul în ochii celuilalt și am zâmbit. Fericirea de pe chipul lui o oglindea pe a mea.

S-a retras încet din mine și m-a cuprins în brațe, vorbindu-mi, atingându-mi pielea cu buzele:

— Știi, niciodată nu m-am gândit la despărțirea de Allison ca la un lucru bun, până la tine. Dacă nu m-ar fi părăsit, nu te-aș fi întâlnit niciodată. Dragostea mea pentru tine e mai presus de orice am simțit vreodată pentru cineva, Charlotte. Nu există comparație.

— Am plâns și pentru că ai vorbit de copii. Din anumite motive, am fost speriată că poate ți-e teamă să ai copii. Auzindu-te că vrei să avem, e ca un vis devenit realitate.

— Nu am vorbit niciodată despre asta, dar am bănuit întotdeauna că vrei copii, a spus el.

— Da, dar nu mai mult decât te vreau pe tine.

— Ei bine, mă ai și pe mine, și o să ai și copii. Va trebui să cred cu tărie în Dumnezeu, că e decizia corectă. Știi cât sunt de îngrijorat că nu o să pot avea grijă de tine și de ei. Dar nu-mi doresc nimic mai mult decât să am o micuță Charlotte.

Lacrimile îmi umpleau din nou ochii.

— Sunt atât de fericită, Reed!

— Și eu, a zis el și m-a sărutat. Abia aștept să văd Roma cu tine. Ce-ai zice dacă după aceea am zbura înapoi la Paris pentru câteva zile?

Am făcut ochii mari.

— Serios?

— Vreau să văd Parisul cu tine. N-am fost niciodată.

— Îți pot arăta atât de multe! Sunt așa de multe cafenele pe care le-am descoperit! Putem mânca baghetă și brânzeturi!

— Brânzeturi, hm? Păi, acum chiar că sunt încântat.

Am început să derulez în cap evenimentele din ultima jumătate de oră.

— Hei... ce te-a făcut să crezi că sunt aici cu un bărbat?

— Iris. Ea mi-a băgat ideea în cap, că Blake e aici cu tine.

Închizând ochii, nu m-am putut abține să nu râd. Iris știa foarte bine că nu călătoream cu Blake. Spusese asta ca să-l facă pe Reed gelos. Îl păcălise.

Trebuia să-mi aduc aminte să-i mulțumesc.

Capitolul 38
REED

Trei luni mai târziu

În timpul ședințelor cu personalul, când Charlotte era prezentă, atenția îmi era întotdeauna distrasă.

Nu conta că se mutase în apartamentul meu și dormeam cu ea în fiecare noapte. Ori de câte ori era prin preajmă, nu mă puteam concentra la altceva. Dar astăzi, senzația era și mai puternică și știam exact de ce.

Pe chipul lui Iris era mereu un zâmbet când mă aflam cu Charlotte în aceeași încăpere. Bunica mea deja considera că Charlotte făcea parte din familie. Cu o săptămână în urmă, duminică, la cina din Bedford, Iris scosese vechile mele înregistrări de la cor. M-aș fi putut împotrivi, dar am lăsat-o să le redea pentru Charlotte. Atât de încrezător eram în dragostea lui Charlotte pentru mine, încât știam că nimic nu o mai putea descuraja, ținea la mine, indiferent cât de jenant cântam.

Contabilul vorbea despre rapoartele trimestriale și, sincer, nu auzeam nimic din ce spunea.

Am deschis discret pe laptop dosarul care conținea documentul cu Lista mea de nebunii și am adăugat o dorință:

Să mă însor cu Charlotte Darling.

Mi-a aruncat o privire și am închis imediat documentul. Deși nu putea vedea ce scrisesem, părea că știe că puneam ceva la cale.

Înainte de sfârșitul ședinței, am luat un pix și am mâzgălit ceva pe un bilet.

Biroul Reed Eastwood

Charlotte,

Ia-ți restul după-amiezii liber. Ordinul șefului.

I-am pasat biletul în timp ce sala de ședințe se golea.

S-a uitat pe el și s-a încruntat.

— Ce pui la cale... șefule?

— Mi-am anulat întâlnirile de după-amiază. Hai să mergem acasă să ne relaxăm!

— Cine ești? Ai făcut cale lungă de la dependentul de muncă pe care l-am cunoscut.

— Da, mă rog, am lucruri mai bune de care să mă ocup acum. Adică, de tine.

Înapoi în apartament, Charlotte tocmai ieșise de sub duș când am decis să-i vorbesc despre câteva surprize pe care le aveam pentru ea.

— Îți amintești de prima noastră vizionare în Bridgehampton? Proprietara era o artistă care picta portrete ilustrând modul în care cuplurile se întâlneau.

— Da, îmi amintesc că m-am gândit ce idee grozavă!

— Ei bine... Am căutat-o și am rugat-o să facă ceva pentru noi.

— Glumești? a spus ea și a rămas cu gura căscată, după care a căzut un pic pe gânduri. Stai puțin... cum ne-am *cunoscut*? N-a fost tocmai cea mai romantică experiență; ba din contră. Va fi interesant.

— Ei bine, mi-am dat seama de asta. Să zicem că i-am dat o întorsătură unică.

M-am dus în colțul camerei, am luat portretul și i l-am adus.

L-am despachetat din folia cu bule, dezvăluindu-l puțin câte puțin. Nu-l văzusem nici eu încă, pentru că voiam să fiu la fel de surprins ca Charlotte.

— O, Doamne! a strigat ea.

Și-a dus mâna la gură și a început să râdă incontrolabil.

Și eu râdeam în hohote, ținându-mă cu mâinile de burtă.

Pictorița făcuse o treabă fenomenală ilustrându-mă pe mine și pe Charlotte pe o placă de surfing, iar în fața noastră era un câine. Făceam surfing cu câinele. Chipul lui Charlotte era redat perfect. Îi dădusem artistei fotografii ca să lucreze după ele. În tablou eu eram pe partea din spate a plăcii ținându-mă bine și părând îngrozit, în timp ce Charlotte râdea fără nicio grijă pe lume. Câinelui îi atârna limba, iar ochii lui păreau posedați. Era un tablou clasic și avea să fie întotdeauna expus oriunde aveam să locuim.

Charlotte continua să râdă cu poftă.

— Serios, este... cel mai frumos cadou pe care mi l-a oferit cineva vreodată.

— Nu am terminat cu darurile pe ziua de azi, am spus.

— Da?

Mi-am frecat mâinile în timp ce mă pregăteam pentru următoarea surpriză.

— Așadar, mă gândeam că... după ultima verificare, tu mai ai doar un punct nebifat pe Lista ta de nebunii.

A clipit ca și cum încerca să-și amintească.

— Să sculpez un nud masculin...

— Da, am zis zâmbind emoționat. Mă rog... aș vrea să fiu eu modelul.

— Vorbești serios?

— Foarte serios!

Dormitorul meu de rezervă era acum atelierul de creație al lui Charlotte. Nu știam dacă avea ustensilele necesare ca să sculpteze începând din clipa asta, dar speram ca măcar să accepte.

— E o nebunie... dar la modul bun, a spus radiind de fericire. Mi-ar plăcea să te sculptez.

— Ei bine, atunci sunt al tău.

— Nu-mi vine să cred că vrei să faci asta!

— De ce nu? Doar n-aș vrea să sculptezi un alt tip dezbrăcat, nu?

— Cred că-ți înțeleg punctul de vedere.

— Și sunt destul de sigur că se va încheia cu o partidă de sex. Așa că de-abia aștept.

— Să știi că va trebui să stai nemișcat ceva vreme.

— Îmi iau un angajament pe termen lung.

Un zâmbet larg i-a apărut pe chip.

— Și eu, Reed.

Știam că nu se referă doar la ziua de azi.

— Îți amintești de prima noapte, cea în care am venit la tine la apartament și ți-am spus că Allison a evitat un glonț?

— Da.

— Eu sunt cel care a evitat un glonț, Charlotte, am spus punându-mi mâinile pe umerii ei și privind-o în ochi. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi fost să mă însor cu ea. Nu aș fi știut niciodată că adevărata mea iubire e în altă parte. Ce simt pentru tine este dincolo de ceea ce am simțit vreodată în viața mea. Chiar și boala mea... totul a trebuit să se întâmple exact așa cum s-a întâmplat, pentru a fi cu tine. Nu aș schimba nimic, dacă tot ce mi s-a întâmplat a fost pentru ca să te găsesc. Întotdeauna îi voi fi recunoscătoare lui Allison pentru că m-a părăsit, pentru că acum știu că pot iubi mult mai profund decât am crezut vreodată. Ar fi fost tragic să nu știu asta. Sper doar să te pot face la fel de fericită cum mă faci tu.

— Deja m-ai făcut cea mai fericită femeie din lume. Nu știu dacă a fost magia rochiei sau destinul, ori Dumnezeu, dar ceva m-a adus

la tine. Nu m-am îndoit niciun moment că mi-a fost dat să te gădesc și să fiu a ta. Întotdeauna am simțit că mă iubești, chiar și atunci când încercai să te împotrivești. Asta m-a împiedicat să renunț la tine. Nu voi renunța niciodată la tine, Reed. Sunt implicată pe termen lung pentru că asta vreau. Înțelegi?

— Acum înțeleg, iubire.

— Bine.

— Mergem în atelierul de creație? am spus zâmbind.

— După tine.

Charlotte a aprins luminile și a început să-și adune ustensilele.

— În mod normal, aș face doar bustul. Dar mi-ar plăcea să încerc să sculpez și ce e sub talie.

— Vrei să-mi modelezi scula? Ai destulă argilă?

— Pot să mă descurc, am clipit eu.

— Dacă vrei să fie tare, scoate-ți bluza. Dacă trebuie să stau aici gol timp de o oră, e corect să am la ce să mă uit.

Spre marea mea plăcere, ea s-a supus, fiind de acord să mă sculpeze arătându-și sânii frumoși.

Era fascinant să o văd atât de concentrată. A pus o bucată mare de lut pe un suport de metal și, cu o spatulă, a netezit-o de jur împrejur.

La un moment dat, a spus:

— Trebuie să mă duc să iau niște apă. Mă întorc imediat.

Acum! Acum era momentul să-mi pun planul în aplicare. Trebuia cumva să rămân *tare* pentru ca planul să funcționeze.

Stai tare!

Stai tare!

În lipsa lui Charlotte și a frumoșilor ei sânii, nu aveam nicio garanție. M-am întins spre buzunarul pantalonilor, am scos o pun-guță de catifea și am tras de șireturile ei pentru a forma o buclă. Am trecut-o peste penisul tare și am lăsat-o să atârne ca un ornament.

Când s-a întors, mi-am reluat postura stoică și am așteptat ca ea să observe.

Câteva secunde mai târziu, s-a uitat în jos.

— Ce-i asta?

— La ce te referi?

— Chestia aia neagră care atârnă de scula ta.

Mi-am înăbușit râsul și am spus:

— Nu știu la ce te referi.

— Reed, a spus dând din cap.

— O... Asta... da, m-am uitat eu în jos. Vino să te uiți tu, i-am zis făcându-i semn cu capul.

S-a șters pe mâini, s-a apropiat încet și a luat cu grijă punguța de catifea.

— Ce-i înăuntru, Reed?

I-am luat punguța din mână.

— Sculptându-mi nudul, ți-ai bifat toate punctele de pe Lista de nebunii. Dar s-a întâmplat ca eu să mai adaug azi un punct foarte important pe lista mea, un lucru fără de care viața mea nu ar fi completă.

M-am lăsat în genunchi și am deschis punguța din care am scos inelul de logodnă cu diamant de două carate, în formă de pară.

— Charlotte Darling, mă ajuți să-mi îndeplinesc dorința supremă de pe Lista mea? Vrei să fii soția mea?

Mâna îmi tremura în timp ce i-am pus inelul pe deget. A stat nemișcată o clipă. S-a uitat în jos la mine, iar eu i-am zâmbit liniștitor, refuzând să recunosc că tremuram și convingându-mă că erau doar emoțiile.

Nu acum. Fir-ar să fie!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Da! Da, desigur, vreau!

Dezbrăcat fiind, am luat-o în brațe pe frumoasa mea cu sâni goi.

— Sunt cel mai fericit bărbat de pe Pământ!

— Nu-mi vine să cred că ai pus la cale surpriza asta fără să bănuiesc nimic!

— N-a fost greu... tare.

Și-a dus mâna între picioarele mele.

— Te contrazic.

Epilog

CHARLOTTE

Douăzeci și șase de ani mai târziu

Candelabre strălucitoare luminau vila rustică împodobită cu turnuri înalte de flori luxuriante. Țesături în cascadă curgeau din plafoane și completau ambianța ca de basm.

Mă uitam la ringul de dans și-mi doream ca Iris să se afle aici, să-și vadă strănepoata care se mărita.

Copleșită de emoție, am întins mâna spre Reed în timp ce ne uitam împreună la fiica noastră, Tenley Iris, și la soțul ei, Jake, dansând pe melodia „What a Wonderful World“, a lui Louis Armstrong.

Tenley moștenise, fără îndoială, genele tatălui ei — păr mai închis la culoare și ochi negri —, în timp ce fiul nostru, Thomas, luase de la mine părul blond și ochii albaștri.

Mi-am îndreptat privirea spre capul mesei. Stând lângă unchiul său Max, Thomas râdea cu gura până la urechi în timp ce-și privea sora dansând cu proaspătul ei soț. Venise acasă de la Brown în acest weekend și eram așa de fericită!

În celălalt colț al încăperii, stăteau cei doi frați ai mei, Jason și Justin, cu familiile lor. De-a lungul anilor, deveniserăm apropiați și ne petreceam vacanțele la ei în Texas. Nu reușisem niciodată să aflu cine era tatăl meu. Frații mei îmi spusese că mama le mărturisise că era un băiat aflat în trecere prin oraș. Chiar dacă detectivul lui Reed se ocupase de cazul meu, nu aflasem cine era.

Când melodia s-a terminat, DJ-ul a anunțat că sosise momentul ca mireasa să danseze cu tatăl ei.

Mi s-a făcut pielea de găină. M-am uitat în jos spre Reed.

— Ești pregătit?

— Da, a spus el fără nicio ezitare.

Tenley s-a apropiat și a întins mâinile spre tatăl ei, care s-a ridicat încet și cu grijă din scaunul cu roțile. Deși soțul meu nu era dependent de scaunul rulant, trebuia să ia frecvent pauze după ce stătea în picioare toată ziua. Știam că voia să-și păstreze toată energia pentru acest dans. Recitalul lui din biserică, din prima parte a zilei, îl epuizase emoțional și fizic. Dragul meu soț ne făcuse tuturor o surpriză și susținuse în sfârșit recitalul pe care și-l dorise dintotdeauna, cântând alături de corul bisericii în timpul ceremoniei de nuntă. Avusese chiar și o scurtă interpretare solo.

De-a lungul anilor, boala lui evoluase, dar nu-i afectase spiritul și dârzenia. Avea zile bune, când se simțea mai puternic decât toți ceilalți și, în general, zilele bune erau mai multe decât cele rele. Dar nu mai puteam ignora boala, oricât de mult aș fi vrut.

Când a început „Dream a Little Dream“, cu Cass Elliot, am simțit fiori de emoție. Tenley alesese melodia, pentru că Reed obișnuia să i-o cânte când era mică.

Ținându-se de mâini, se legănavu amândoi în ritmul piesei. Reed făcea tot ce-i stătea în putință să nu se vadă ce efort mare era pentru el. Eram incredibil de emoționată de faptul că Reed putea face asta. Însemna atât de mult, mai ales pentru că era cel mai recent lucru pe care îl adăugase pe lista lui cu dorințe. *Să dansez cu Tenley în ziua nunții ei.*

Așadar, dansul acesta însemna foarte mult!

Lacrimile mi-au încețoșat privirea. Oaspeții au izbucnit în urale când dansul s-a încheiat. Tenley și Reed au venit de mână spre mine și ne-am îmbrățișat toți trei.

Reed s-a întors apoi în scaunul cu rotile. Știam că-și epuizase energia dansând și că avea nevoie de odihnă. Ar fi dansat cu fiica noastră chiar și dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

Tenley s-a grăbit să plece, lăsându-mă singură cu Reed.

M-am aplecat să-l sărut și i-am zis:

— Te-ai descurcat grozav.

El a zâmbit privindu-mă pieziș.

— Știi ce mi-ar plăcea în încheierea acestei zile?

— Ce?

— Tu, călare pe mine în scaunul ăsta.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Sex pe roți? am spus râzând.

Am izbucnit amândoi în râs. Reed îmi povestise despre tipul din Central Park, cel care îl impresionase în urmă cu atât de mulți ani. Obişnuiam să glumim spunând „sex pe roți“ ori de câte ori Reed folosea scaunul cu rotile. Și, într-adevăr, făcuserăm de multe ori „sex pe roți“.

Tenley a venit în grabă spre mine ținându-și marginile rochiei de mireasă.

— Hei, mamă. Nu vreau să dansez cu biletul prins de rochie. S-ar putea să-mi cadă. Poți să-l ții tu?

— Sigur.

Am ridicat poalele rochiei și am desprins cu grijă biletul. Pentru a purta ceva albastru, Tenley își dorise să-i prindem de rochie biletul albastru pe care Reed mi-l dăduse în ziua nunții — și pe care îl purtasem prins de rochia mea de mireasă.

— Mulțumesc, mamă.

S-a aplecat să-și sărute tatăl înainte să fugă.

În timp ce Reed își privea fiica aflată în cealaltă parte a încăperii, am zâmbit observând expresia de mândrie de pe chipul lui.

Amintirile m-au năpădit citind biletul înainte de a-l pune bine în poșeta-plic decorată cu pietre prețioase.

Biroul Reed Eastwood

*Pentru dragostea mea adevărată și sufletul meu pereche,
Charlotte,*

Nu am nevoie de ajutorul unui poet pentru a descrie dragostea mea pentru tine. Dar să încerc să spun tot ce simt doar în câteva fraze ar fi nedrept față de sentimentele mele. Nici în cele mai nebunești visuri ale mele n-aș fi putut bănuși câtă iubire o să fie în inima mea astăzi. Iar tu ești dincolo de visurile mele cele mai nebunești. Dragostea mea pentru tine este infinită. Tu ești totul pentru mine!

*Cu dragoste,
Reed*

Mulțumiri

În primul rând, le mulțumim tuturor bloggerilor care au răspândit cu entuziasm noutăți despre cărțile noastre. Vă suntem veșnic recunoscătoare pentru tot ceea ce faceți. Efortul vostru ne ajută să avem un entuziasm mai mare și să ne facem cunoscute cititorilor care altfel nu ar fi auzit de noi.

Pentru Julie — Îți mulțumim pentru prietenie, susținere zilnică și încurajare. Așteptăm cu nerăbdare să apară curând cât mai multe dintre cărțile tale fenomenale!

Pentru Luna — Ce ne-am fi făcut fără tine? Îți mulțumim pentru că ai fost alături de noi în fiecare zi, ca prietenă și mult mai mult decât atât, și pentru că ne-ai binecuvântat cu incredibilul tău talent creativ.

Pentru Erika — Îți mulțumim pentru prietenie, dragoste și susținere. De asemenea, ochii tăi de vultur sunt minunați.

Pentru agenta noastră literară, Kimberly Brower — Îți mulțumim pentru efortul tău neobosit de a ne ajuta ca această carte să devină realitate. Suntem atât de norocoase să ne fii prietenă și agent literar! Așteptăm cu încântare anul care va veni și suntem recunoscătoare că ne vei însoți la fiecare pas.

Pentru editoarea noastră uimitoare de la Montlake, Lindsey Faber, și pentru Lauren Plude și întreaga echipă de la Montlake — Vă mulțumim pentru că ați muncit din greu pentru a vă asigura că *Bilete înveninate* va fi o carte cât mai bună. A fost o plăcere deosebită să lucrăm cu voi.

Pentru J. Iron Word — Îți mulțumim pentru că ne-ai permis să folosim frumosul tău citat, care a inspirat povestea noastră.

Nu în ultimul rând, pentru cititorii noștri — Continuăm să scriem datorită interesului vostru pentru poveștile noastre. Ne place să vă surprindem și sperăm că v-a plăcut această carte, la fel de mult cât ne-a plăcut nouă să o scriem. Vă mulțumim, ca întotdeauna, pentru entuziasmul, dragostea și loialitatea voastră. Vă prețuim!

Cu multă dragoste,
Penelope și Vi